

Bilis Greimas

LAIMĖS PASLAPTIS

LEIDYKLA
Jona

UDK 23/28
Grei-215

THE SECRET OF HAPPINESS
by Billy Graham

Iš anglų kalbos vertė D. Inkėnaitė
Redaktorė A. Kriščiūnienė
Dogmatikos redaktorius A. Latužis
Techninė redaktorė R. Balčiūnienė
Korektorė J. Vaitkevičienė

© Vertimas į lietuvių kalbą,
leidykla „Jona“ 1994

ISBN 9986-401-06-2

12.135

LAIMĖS PASLAPTIS

Bilis Greimas

ŠIA KNYGĄ SKIRIU SAVO TĒVAMS,
ATIDAVUSIEMS GYVENIMĄ DIEVUI
IR ATSKLEIDUSIEMS MAN LAIMĒS PASLAPTĪ

TURINYS

Ižanga	7
I Laimės ieškojimas	9
II Laimės siekimas per neturtą	16
III Laimės siekimas per liūdesį	28
IV Laimės siekimas per romumą	40
V Laimės siekimas per alkį ir troškulį	54
VI Laimės siekimas per gailestingumą	73
VII Laimės siekimas per tyrumą	87
VIII Laimės siekimas per taikos skelbimą	103
IX Laimė dėl persekiojimo	118
X Pakopos, vedančios į laimę	129

IŽANGA

Norėjau parašyti knygą apie patį svarbiausią kažkada žemėje pasakytą pamokslą – Kalno pamokslą, bet apsiribojau aštuoniais palaimos priesakais. Juo daugiau kartų aš skaičiau šiuos priesakus, mažčiau ir tyrinėjau, juo aiškiau supratau, jog čia Kristus nurodė asmeninės laimės formulę, tinkančią bet kuriam žmogui, nepaisant jo rasės, geografinės vietos, gyvenamojo laikotarpio ar aplinkybių.

Rengdamasis užrašyti savo mintis, nusprendžiau pirmiausiai pasidomėti kitų žmonių tyrinėjimais. Labai nustebau pamatęs, kaip mažai tėra parašyta apie šiuos palaimos priesakus. Dauguma Biblijos komentatorių tik labai trumpai apie juos kalba, nors šie keli Jėzaus teiginiai apima beveik visą Jo mokslo gilumą bei platumą. Palaimos priesakai yra revoliucingi ir nuostabūs! Juose glūdi giliausia išmintis, nors jie tokie paprasti! Jei šie palaimos priesakai būtų visapusiškai taikomi gyvenime, jie iš tiesų pakeistų mūsų pasaulį. Ir jei pritaikysite šias paprastas formules savo asmeniniame gyvenime, jūs būtinai pasidarysite visai kitoks žmogus.

Neužtektų nė dešimties tūkstančių puslapių išaiškinti šių nuostabių mūsų Viešpaties pamokymų. Aš tepaliečiau svarbiausius punktus. Tiesa, vienu požiūriu palaimos priesakai kartoja vis tą patį, kadangi Jėzus stengiasi įteigti savo susižavėjusiems ir nustebusiems klausytojams ne daugelį, o tikrai vieną dalyką: laimės paslaptį šiame gyvenime... ir būsimąjį amžinąjį gyvenimą.

Jei laime laikysime dvasios rimtį, pasitikėjimą, giedrą nuotaiką, ramybę, džiaugsmą ir sielos pasitenkinimą, tai

Jėzus buvo „laimingiausias“ iš visų. Niekur nepasakyta, kad Jis juokėsi, nors esu tikras, kad Jis kartais juokdavosi. Jis nebuvo linkęs ieškoti malonumo, linksmintis, juokauti ir šaipytis iš kitų. Jėzaus laimė nepriklausė nuo išorinių aplinkybių. Jis žinojo paslaptį, kuri įkvėpė Jį gyventi nevaržomam gyvenimo aplinkybių ir ateities baimės. Sunkiausiomis gyvenimo valandomis, netgi mirdamas, Jis liko ramus, pasitikįs ir giedras. Kokia buvo Jo paslaptis? Ją mums atskleidė Jėzus palaimos priesakuose. Eikime tad su Kristumi, kad sužinotume laimės paslaptį!

I

LAIMĖS IEŠKOJIMAS

Vienas prancūzų filosofas neseniai pasakė: „Visas pasaulis kaip paklaikęs ieško saugumo ir laimės“. Harvardo universiteto rektorius samprotavo: „Pasaulis ieško kredo, kuriuo tikėtų, ir giesmės, kurią giedotų“. Vienas Teksaso milijonierius prisipažino: „Maniau, kad už pinigus galima nusipirkti laimę, bet skaudžiai nusivyliau“. Garsi kino žvaigždė liūdnei pasakė: „Esu turtinga, graži, žavinga ir populiari. Turėčiau būti laimingiausia moteris pasaulyje, o vis dėlto esu nelaiminga. Kodėl taip yra?“ Vienas Didžiosios Britanijos aukštosios visuomenės narys kalbėjo: „Esu netekęs bet kokio noro gyventi, nors turiu viską, dėl ko būtų verta gyventi. Kas dėl to kaltas?“ Žmogus nuėjo pas psichiatrą ir pasiskundė: „Daktare, esu vienišas, prislėgtas ir nelaimingas. Ar galėtumėte man padėti?“ Psichiatras patarė jam nueiti į cirką pasižiūrėti garsaus klouno, apie kurį buvo pasakojama, jog jis priverčias linksmai juoktis net labiausiai nusiminusį žmogų. „Aš pats ir esu tasai klounas“, – atsakė jo pacientas. Vienas koledžo paskutiniojo kurso studentas ištarė: „Esu dvidešimt trejų metų. Išgyvenau tiek nedaug ir jaučiuosi lyg būčiau jau senis. Gyvenimas man įgriso“. Neseniai buvęs garsus graikų šokėjas man pasiguodė: „Dar nėra taip buvę, kad man, pasilikus vienam, rankos neimtų drebėti, akys nepaplūstų ašaromis ir širdies nemaustų ramybės bei laimės pasiilgimas, laimės, kurios dar neradau“. Vienas iš žymiausių pasaulyje valstybės vyrų man pasakė: „Esu senas žmogus. Gyvenimas man neteko jokios prasmės. Esu pasirengęs

šokti lemtingąjį šuolį į nežinomą. Jaunuoli, ar galite duoti man vilties spindulėlį?“

Mūsų materialusis pasaulis lekia pirmyn, amžinai ieškodamas laimės šaltinio. Juo daugiau žinių įsigyjame, juo mažiau išminties, atrodo, turime. Juo labiau esame ekonomiškai tvirtesni, juo daugiau patiriame nuobodulio. Juo daugiau turime gyvenimo malonumų, juo labiau esame nepatenkinti ir nesusitaikę su kasdienybe. Mes lyg nerami jūra: čia randame truputį ramybės, ten – truputį malonumo, tačiau nieko pastovaus ir to, kas mus patenkintų. Taip ir tęsiasi ieškojimas! Trokšdami jėgos, malonumo ir turto, žmonės žudo, meluoja, apgaulinėja, vagia ir kariauja, manydami taip pajusti ramybę, tikrumą, pasitenkinimą ir laimę.

Tačiau mums tylus balsas nuolat sako: „Mes nesame tokie, mes geresniems dalykams sutverti“. Mus lydi paslaptingas nujautimas, jog yra kažkur šaltinis, trykštąs laime, padaranti gyvenimą prasmingą. Mes dažnai tikiname save, jog kur nors kada nors netyčiomis užtiksimės šios laimės paslaptį. Kartais pasijuntame, lyg būtume ją jau pasiekę, bet greitai pamatome, jog tai buvo tikrai iliuzija, kuri mus dar labiau nuvylė ir padarė nelaimingus.

Laimė, suteikianti gyvenimui tikrąją vertę, nėra toji paviršutiniškoji laimė, kuri priklauso nuo gyvenimo aplinkybių.

Laimė – tai pasitenkinimas, pripildantis sielą net grėsmingiausiomis aplinkybėmis ir nemaloniausioje aplinkoje. Laimė – tai, kada juokiamasi, jei nesiseka, šypsomasi pro ašaras. Laimė, kurios siela su tokiu ilgesiu trokšta, yra tokia, kurios netrikdo sėkmė ar nesėkmė, kurios šaknys įleistos giliai į mūsų sielas ir kuri duoda mums vidinį atilsį, ramybę ir pasitenkinimą, kad ir kokios bebūtų išorinės gyvenimo problemos. Tokiai laimei nereikia jokių išorinių stimulų.

Netoli mano namų yra šaltinis. Jo srovė vienoda visais metų laikais. Gali būti net potvynių, tačiau srovė nepadidėja. Sausringą vasarą šaltinio versmė nemažėja. Metų metais šis šaltinis vis toks pats. Štai tokios laimės – pastovios, vienos, niekada nesibaigiančios – mes kaip tik ir trokštame.

Tokia jau žmogaus prigimtis, kad jis yra nepatenkintas, jei neturi trijų dalykų.

Pirma, būdamas sukurtas pagal Dievo paveikslą, žmogus jaučiasi pasiklydęs ir vienišas keleivis žemėje, jei ne bendrauja su savo Kūrėju. Neužtenka suprasti, kad yra Dievas. Žmogus turi būti įsitikinęs, jog jis nėra vienas pasaulyje, jog patikimesnis protas, didesnė galia tvarko jo likimą.

Antra, žmogus yra bejėgis, jei nežino tiesos. Jam reikia tiesos (gyvuliams jos nereikia). Tiesos ne apie gamtos mokslus, bet apie savo paties būtį: kilmę, tikslą, konfliktus ir ateitį.

Trečia, žmogui reikia ramybės. Ne tik tos neapibrėžtos, vadinamojo nesutrikdyto proto ramybės, bet tokios, kuri išvaduotų jį nuo visų nerimą keliančių gyvenimo konfliktų ir žlugusių vilčių. Reikia sielos ramybės, apimančios visą žmogaus būtį, ir išliekančios per visus gyvenimo sunkumus.

Aštuonis kartus palaimos priesakuose, kuriuos kažkas pavadino „gražių santykių priesakais“, Jėzus pavartojo žodį *palaiminti*. Žodį *palaiminti* galima pakeisti žodžiu „laimingi“, nors žodžio „palaiminti“ turinys daug platesnis negu mūsų kasdienio žodžio „laimingi“. Todėl žodis „palaiminti“ apsaugo nuo Kristaus žodžių prasmės sumenkinimo ir išskrapymo. Jo pirmieji žodžiai buvo: „Palaiminti...“ Paskui buvo duota formulė, kaip tapti laimingu. Iš tikrųjų, jei kas nors buvo tikrai laimingas ir palaimintas, tai – Jėzus. Jis žinojo laimės paslaptį ir šiuose palaimos priesakuose ją mums atskleidė.

Palimos priesakai neapima viso Jėzaus mokslo, ir net Kalno pamokslas jo neapima. Praėjusios kartos kai kurie žmonės labai klydo, manydami, kad Jėzus buvo socialinis reformatorius ir kad Jis atėjo vien tik tam, kad būtų idealaus gyvenimo pavyzdys. Jis yra Išganytojas, kuris numirė ant kryžiaus už nusidėjėlius, už jų kaltes. Jis mirė, kad išganytų žmones, kurie sudarkė dieviškąjį žmogaus idealą ir dėl savo netobulos prigimties buvo nepajėgūs jį pasiekti.

Geriausieji šių dienų Šventojo Rašto tyrinėtojai vėl iš naujo atranda, jog net Kalno pamokslo ir palimos priesakų negalima visai atsieti nuo to fakto, kad Jėzus yra Išganytojas. Senasis Testamentas mokė, kad Kristus bus romus. Jis turėjo pakeisti gedulą džiaugsmu: teisumas buvo Jo valgis ir gėrimas. Tad netgi ant kryžiaus Jis labiausiai to alko ir troško.

Tuo parodoma, jog Jėzus Kristus iš tikrųjų yra tobulas žmogus, vadovavęsis palimos priesakais. Tiktai Jis vienas visoje žmonijos istorijoje didžiai išgyveno tai, ką Jis mums papasakojo apie gyvenimo laimę bei palaimintojo jausmą. Ką Jėzus mums sako, tai sako kaip Išganytojas, kuris mus atpirko ir liepia laikantiems save Jo mokiniais Juo sekti.

Kristaus, kai Jis buvo čia, žemėje, skelbiamas mokslas buvo revoliucingas ir kartu aiškiai suprantamas. Jo žodžiai paprasti, tačiau labai prasmingi. Jie sukrėtė žmones ir paveikė taip, kad žmonės arba nedvejodami juos priėmė, arba griežtai atmetė. Pasiklausę Jėzaus, žmonės jau nebebuvo tokie kaip anksčiau. Jie pasidarė arba geresni, arba blogesni. Jie sekė Jėzų iš meilės ar pasipiktinę nuo Jo nusigrėžė. Jėzaus evangelija turėjo magiškos jėgos, skatinančios vyrus ir moteris ryžtingai veikti. Jėzus laikėsi pozicijos: „Kas nėra su manimi, yra prieš mane“ (Mt 12, 30).

Žmonės, kurie Juo sekė, buvo ypatingos asmenybės. Jie

apvertė pasaulį aukštyn kojomis, nes jų širdys buvo įkvėptos tiesos. Nuo to laiko pasaulis niekada nebebuvo toks, koks buvęs. Istorija pasisuko į gėrį. Žmonės pradėjo žmoniškai elgtis. Kur ėjo krikščionybė, ten paskui ją sekė orumas, kilnumas ir garbingumas. Šio naujo gyvenimo prasmės aiškinimo įžiebtis, pradėjo plėtotis menas, muzika ir mokslas. Žmogus pagaliau vėl darėsi panašesnis į Dievo paveikslą, pagal kurį jis buvo sukurtas. Visuomenė pajuto krikščioniškosios įtakos poveikį. Kristaus mokymo dvasinė jėga iš pačių pamatų išjudino neteisybę, nežmoniškumą ir netoleranciją.

Šimtmečiai praėjo nuo to dvasinės gyvybės antplūdžio. Krikščionybės srovė tekėjo be paliovos, kartais patvindama, dažniau išsekdamą. Žmogaus prasimanymų intakai pateko į šią srovę, ją užteršdami ir drumsdami. Deizmas, panteizmas, dabar humanizmas bei rėksmingasis nacionalizmas yra įplūdę kaip drumstos srovės į pagrindinę krikščioniškosios minties tėkmę, todėl pasauliui sunku atskirti tikra nuo netikro.

Krikščionys, ištikimi Kristui, yra laimingi žmonės. Mūsų karta gerai supranta, kas yra krikščionybė, ir moka apie tai gražiai kalbėti, bet jai stinga tikro Kristaus principų bei mokslo laikymosi. Todėl šiandien mums labiausiai reikia kuo daugiau tikrų krikščionių.

Pasaulis gali neigiamai vertinti krikščionybę kaip organizaciją, bet jis neturi jokių įtikinančių argumentų neįvertinti žmogaus, kuris per Dievo Dvasią yra tapęs panašus į Kristų. Toks žmogus – tai gyvas priekaištas šių dienų savanaudiškumui, racionalumui ir sumaterialėjimui. Labai dažnai mes ginčijamės dėl įstatymų tikslumo, nors turėtume būti gyvas Dievo žodžio atvaizdas, matomas ir suprantamas visiems žmonėms.

Laikas jau grįžti prie paties šaltinio ir iš naujo suvokti išganymo upės gydančiąsias savybes.

Jėzus pasakė moteriškai prie Jokūbo šulinio: „Bet kas gers vandens, kurio aš jam duosiu, nebetroks per amžius“ (Jn 4, 14). Ši nuodėmės ligos iškankinta ir nusivylusi moteriškė buvo visos žmonijos simbolis. Jos ilgesys – tai mūsų ilgesys! Jos širdies šauksmas – tai mūsų širdies šauksmas! Jos nusivylimas – tai mūsų nusivylimas! Jos nuodėmė – tai mūsų nuodėmė! Jos Išganytojas gali būti mūsų Išganytojas! Jai suteiktas atleidimas gali būti mums suteiktas atleidimas! Jos džiaugsmas gali būti mūsų džiaugsmas!

Aš kviečiu jus kartu su manimi leistis į žavingą kelionę, į labai įdomų ieškojimą!

Ko mes ieškosime? Laimės paslapties... Kur? Galilėjoje! Atskleisime laiko puslapius, užverstus prieš du tūkstančius metų.

Karšta, tvanki diena, alpinantis vėjas suka dulkių verpetus, skriedamas su jais vingiuotu keliu pagal Galilėjos ežerą. Ore galima jausti laukimo nuotaiką. Vėjas linksmi nuliukosi senosios jūros paviršiumi. Girdime pakeltus iš susijaudinimo ir įkarščio balsus, kai jau iš tolo draugas sveikina draugą. Visais takais, vedančiais iš Galilėjos, ateina maži būreliai žmonių. Yra pasklidęs gandas, kad Jėzus grįžta į Galilėją.

Staiga Jis ir Jo pasekėjų būrelis pasirodo iš už kalvelės Kafarnaumo kelyje, ir tuojau jiems iš paskos susidaro didžiulė minia žmonių iš Dekapolio, Jeruzalės, Judėjos ir Užjordanės.

Greitai iš lūpų į lūpas sklinda žinia: „Jėzus ateina!“ Netrukus pasirodo dar kiti žmonių būriai iš Tiberiados, Betsaidos ir Kafarnaumo ir prisijungia prie minios. Visi kartu jie seka paskui ilgais drabužiais apsirengusių trylikos žmonių būrelį. Kai jie užlipa į kalvos viršūnę, kurią pasiekia švelnūs slėnių vėjai, suteikdami atgaivą nuo saulės karščio, Jėzus sustoja ir pamoja jiems sėsti ir pailsėti.

Įtempto laukimo valandėlė. Tai momentas, kurį vertėtų sustabdyti ir išlaikyti visą amžinybę. Kai Jėzus užlipa ant didžiulės raudonos uolos ir atsisėda, minia nuščiūva. Apleistu, vingiuotu slėnio taku vienas vienintelis keleivis joja kupranugariu Tiberijos link. Minia visiškai nutyla ir su lūkesčiu akyse žvelgia į Jėzų. Tada Jis prabyla.

Žodžiams, kuriuos Jis pasakė ten, ant palaimos priesakų kalno, buvo lemta tapti įrašytiems į istoriją kaip pačios giliausios ir kilniausios prasmės žodžiams! Pagarbiais, apgalvotais, bet paprastais žodžiais Jėzus atskleidė laimės paslaptį, ne paviršutiniškos, susijusios su laiku ir vieta, bet tokios laimės, kuri truks amžinai.

Jėzaus pirmasis žodis buvo „Palaiminti“ Jo klausytojai tikriausiai tuojau sukluso, ir mes linkę taip daryti. Prašau Dievą, kad, skaitydami tolesnius puslapius, jūs padarytumėte dar daugiau, būtent, suklustumėte... atvertumėte savo širdis... sukauptumėte savo valią. Tada jūs pradėsite gyventi Gyvenimą, rašomą didžiąja raide, rasite pasitenkinimo ir džiaugsmo, kurie atitolina kasdienybės beprasmiškumą ir tuštybę, sužinosite laimės paslaptį.

II

LAIMĖS SIEKIMAS PER NETURTA

„Palaiminti, kurie jaučia savo dvasinį neturtą, nes jų yra dangaus karalystė“ (Mt 5, 3).

Vienas prancūzų vadas yra pasakęs, kad jei visi žmonės nuo pat lopšio iki karsto turėtų pakankamai maisto bei pinigų ir saugų gyvenimą, tai jie nieko daugiau nebenorėtų.

Dažnai esu klausęs pats savęs: „Ar padarytų tai žmonės laimingus?“ Ir tuojau pat tvirtai atsakydavau: „Ne“. Aš pažįstu labai daug turtingų žmonių, kurie yra nelaimingi. Yra žmonių, turinčių viską, ką už pinigus galima nupirkti, bet pasimetusių, suglumusių ir nelaimingų! Bet kiek daug kartų esu girdėjęs žmones sakant: „Jei tik turėčiau bent kiek labiau garantuotą rytojų, galėčiau būti laimingas“. Arba: „Jei tik galėčiau įsigyti gražius namus, naują automobilį ir vasarnamį Floridoje, būčiau visai patenkintas“.

Tačiau Jėzus išaiškino, kad taip pasiekti laimės ir pasitenkinimo negalima. Jis pareiškė, jog viskuo aprūpintas gyvenimas ir turtai neatneša sielai laimės bei pasitenkinimo.

Kalno pamokslas buvo pasakytas dviems skirtingoms žmonių grupėms – *miniai ir Kristaus mokiniams*. Todėl galima manyti, jog jis yra svarbus ir reikšmingas tiek vieniems, tiek antriems, šiaip Jėzus nebūtų jo sakęs atskirai.

Mokiniams šis pamokslas leido žvilgtelėti į kilniąją dvasinę pažadėtąją žemę, kurioje jie, kaip Kristaus sekėjai, turėjo gyventi. Jis parodė, jog būti krikščioniu nėra vaikų žaidimas.

Miniai pamokslas atskleidė, ką iš tikrųjų reiškia būti Kristaus pasekėju. Iki tol Jėzus jiems buvo žavus ir intriguojąs stebukladarys. Jo asmenybė buvo magnetiška, elgesys patrauklus, žodžiai pagrįsti ir neginčijami. Visa esybė rodė esant Jį nepaprastos dvasinės jėgos žmogų. Jėzus buvo nuostabus mokytojas, neįveikiamas oratorius, gailestingas ligonių gydytojas, švelniausias ir gražiausias iš žmonių. Jiems dar niekada nebuvo tekę klausytis Jo ir matyti panašaus į Jį.

Šie žmonės, kurių gyvenimas tame neromantiškame užkampyje buvo toks monotoniškas ir nuobodus, lipte lipo prie šio galilėjiečio. Praleisti dieną, vaikščiojant paskui Jį per kaimus, kuriuose Jėzus gydė ligonius, laimino vaikučius ir kalbėjo apie Dievo karalystę, buvo jiems nepamirštas išgyvenimas.

Bet kaip tik šią dieną daugeliui iš Jį sekusiųjų teko nusi-vilti. Religija jiems buvo tik prietaras ir bereikšmė ceremonija. Jiems nė į galvą neateidavo mintis, kad yra koks nors ryšys tarp religijos ir gyvenimo. Jie jau nebesitikėjo kada nors tapti laimingi ir, jei kada nors ir žinojo žodžio *laimingas* reikšmę, tai buvo jau pamiršę ją.

Bet Jėzus turėjo sugrąžinti žodžius *palaimintas ir laimingas* į jų vartojamų žodžių žodyną. Jis turėjo įdėti šiuos žodžius į pačią jų širdį bei gyvenimą.

Kai Jėzus atvėrė lūpas, pirmasis žodis, kurį Jis ištarė, buvo „laimingi“. Šis žodis reiškia „palaiminti, patenkinti arba didžiai privilegijuoti“. *Laimingi?* Ar galėjo būti dar labiau neatitinkantis žodis? Tie, kurie Jo tą dieną klausėsi, toli gražu nebuvo laimingi. Jie – Romos imperijos pavergtieji, nugalėtieji. Neturtingi, prislėgti, prastai apsirengę, svetimės valdžios pastumdėliai, žmonės be vilties ir lūkesčių

gyvenime. Laimingi? Kaip galėjo jų skurdus gyvenimas būti didžiai privileijuotas, palaimintas ir patenkintas?

Paskui pirmąjį žodį greitai sekė kiti penki žodžiai: „Palaiminti, kurie jaučia savo dvasios neturtą“. Jei Jėzus būtų praleidęs priešpaskutinį žodį, žmonės būtų apsidžiaugę, nes jie visi jautė savo neturtą. Bet Jėzus pasakė: „Kurie jaučia savo dvasios neturtą“.

Nustebę jie klausėsi toliau. Šiuose iš pirmo žvilgsnio mūsų mįslinguose žodžiuose slypėjo pagrindinė laimės paslaptis. Iš pradžių tai skamba lyg dvi nesiderinančios mintys. Mes paprastai laikome neturtingus nelaimingais žmonėmis. Bet Jėzus moko, jog laimė pasiekama per neturtą.

Apie kokį neturtą Jėzus sakė? Ar Jis kalbėjo apie tuos, kurie turi labai mažai šios žemės gėrybių? Ne!

PIRMA: Jūs turite suvokti savo dvasinį neturtą, kad *būtumėte beturčiai dvasia*.

Labiausiai apgailėtinas žmogus yra tasai, kuriam ko nors ypač stinga, bet jis to nežino. Atsimenate Samsoną? Stovėjo jis ten, Soreko slėnyje, apsuptas filistėnų didžiūnų, „... nežinodamas, kad Viešpats buvo nuo jo atstojęs“ (Ts 16, 20).

Kažkas labai teisingai yra pasakęs: „Nėra didesnio neišmanėlio kaip tasai, kuris nieko nežino, ir nežino, jog jis nieko nežino. Nėra didesnio ligonio kaip tasai, kuris serga mirtina liga, bet to nežino. Nėra kito tokio skurdžiaus kaip tasai, kuris visiškai nieko neturi, o mano esąs turtingas“.

Fariziejai buvo apgailėtini žmonės ne tiek dėl savo veidmainystės, kiek dėl visiško nenusimanymo, kokie vargšai jie iš tikrųjų yra Dievo akyse. Visuomet skaudu žiūrėti į žmogų, kuris mano esąs turtingas, nors iš tikrųjų yra vargšas, kuris mano esąs geras, nors yra blogas, kuris mano esąs išsilavinęs, nors yra nemokša.

Jėzus Evangelijoje pateikė mums dramatišką pasakojimą apie žmogų, klaidingai supratęs, kas yra skurdas ir turtas. Šis vyras, didelis savimyla, vieną naktį kalbėdamas pats su savimi, tarė: „Siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, linksminkis“ (Lk 12, 19).

Jam niekada neatėjo į galvą, kad siela negali maitintis žemiškosiomis gėrybėmis ir kad širdies negalima patenkinti vynu bei maistu. Dėl to, kad jis buvo toks neišmanėlis ir labiausiai rūpinosi materialiais dalykais, Dievas jam tarė: „Kvailių!“ (Lk 12, 20). Visiems bet kurio gyvenamojo laikotarpio žmonėms, panašiai protaujantiems, Dievas yra pasakęs: „Taip yra tam, kuris krauna sau lobius, bet nėra turtingas pas Dievą“ (Lk 12, 21).

Mūsų kūnas – tai akys, ausys, nosis, rankos, kojos ir t.t. Šis kūnas turi tam tikrų teisėtų norų bei geismų: maisto ir gėrimo poreikį, lytinį geismą, draugystės troškimą.

Bet Biblija moko, kad žmogus yra daugiau negu jo kūnas. Jūs esate gyva siela! Jūsų siela buvo sukurta pagal Dievo paveikslą. Kaip kūnas turi tam tikrų savybių bei geismų, taip ir jūsų siela. Sielos savybės yra charakteris, protas, sąžinė ir atmintis. Jūsų siela trokšta ramybės, pasitenkinimo ir laimės.

Gyvendami pasaulyje, mes daugiausia dėmesio skiriame kūno poreikių bei geismų tenkinimui ir faktiškai jokio dėmesio neskiriame sielai. Dėl to mes esame vienpusiški. Pasi-darome įsiganę fiziniu ir materialiniu požiūriu, o dvasiniu požiūriu esame liesi, silpni ir anemiški.

Siela, būdama sukurta pagal Dievo paveikslą, nėra visai patenkinta, kol tikrai nepažįsta Dievo. Tiktai Dievas gali patenkinti stipriausius sielos ilgesius, troškimus bei norus.

Galite turėti kino žvaigždės žavingumą ar Teksaso milijonieriaus turtus ir vis dėlto nerasti laimės, ramybės bei pasi-

tenkinimo. Kodėl? Dėl to, kad skyrėte dėmesį kūnui, o ne sielai.

Siela trokšta tokio dėmesio kaip ir kūnas. Ji reikalauja draugystės ir bendravimo su Dievu, Dievo garbinimo, tylos ir apmąstymo. Jei siela negauna kasdien dvasinio maisto ir nesilavina, ji pasidaro silpna ir sumenkusi; lieka nepatenkinta, sumišusi, nerami.

Daugelis žmonių bando alkoholyje paskandinti sielos šauksmą ir ilgesį. Kai kurie ieško naujų lytinių išgyvenimų. Kiti dar kitokiais būdais bando nuraminti savo sielos ilgesį. Bet niekas, išskyrus Dievą, visai jos nepatenkins, kadangi siela buvo sukurta dėl Dievo ir be Dievo ji yra nerami ir slapta kankinasi.

Pirmasis žingsnis į Dievą yra savo dvasinio neturto suvokimas. Dvasios beturčiai matuoja gyvenimą žemiškaisiais pranykstančiais turtais, o ne amžinosiomis vertybėmis. Išmintingas tasai žmogus, kuris atvirai pripažįsta savo dvasinių turtų stoką ir nuolankia širdimi šaukiasi: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui“.

Dievo tvarka yra tokia: pirmiau netenkame, paskui gauname, pirmiau išpažįstame nuodėmę, paskui gauname atleidimą, pirmiau būname neturtingi, paskui pralobstame. Jėzus sakė, kad dvasinio neturto pripažinimas yra laimė, nes tai atveria kelią Dievui įeiti į mūsų sielas.

Biblija sako, kad mūsų sielos serga. Ši sielos liga daug blogesnė už vėžį, poliomelitą ar širdies ligas, kurių žmonės taip bijo. Tai maras, sukeliantis visas pasaulio nelaimes ir vargus, visas bėdas, sukrėtimus ir nusivylimus jūsų pačių gyvenime. Tos ligos pavadinimas yra bjaurus žodis, kurio mes nemėgstame ištarti, nors psichiatrai šį žodį vėl pradeda vartoti. Mes jį beveik pamiršome, bet dabar iš naujo prade-

dame suprasti, jog tai visų žmonijos nelaimių šaknis. Tas žodis – tai *nuodėmė*.

Žmogus yra nusidėjęs Kūrėjui. Dievas – teisus ir teisingas. Jis negali pakęsti nuodėmės arti savęs. Taip nuodėmė atsistoja tarp Dievo ir žmogaus.

Mes turime išpažinti, jog prasižengėme prieš Dievo įstatymus ir norime atsisakyti savo nuodėmės, ir prisipažinti, jog be Dievo draugystės gyvenimas mums yra tuščias ir beprasmiškas. Tai nėra lengva! Visi mes esame išdidūs: nemėgstame prisipažinti, kad klystame ir kad mums nepasisėkė. Bet Dievas sako: „Visi nusidėjo ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3, 23). Mes nesugebėjome tapti tokiais, kokiais Dievas mums prisakė būti. Mes ne tik nepasisėkėme Jo mums skirtų tikslų, bet dargi iškraipėme juos. Turime išpažinti savo nuodėmę. Tai pirmas žingsnis į laimę, ramybę ir pasitenkinimą!

Mūsų karta, daugelio menkaverčių filosofijų padrasinta, nevykusiai bandė gyventi neklausdama nieko apie Dievą. Dabar iš naujo kyląs domėjimasis religija yra masiškas žmonių prisipažinimas, kad humanizmas nedavė jiems to, ko jie ieškojo. Kaip tie laodikiečiai mes sakėme: „Aš esu turtingas, pralobęs ir nieko man nereikia“ (Apr 3, 17). Bet pamatėme, kad mūsų turtas, kaip ir grožis, yra tik išorinis ir trumpalaikis dalykas, toli gražu negalintis patenkinti mūsų nemirtingos sielos.

Įsisąmoninkime pagaliau tą faktą, kad, ateidami į šį pasaulį, mes nieko neturėjome ir išeisime iš jo taip pat be nieko.

Iš kur mes sugalvojome, kad žmogaus požiūris į pasisekimą yra ir Dievo požiūris? Jūs parašėte knygą, jūs sumaniai ir apsuksiai tvarkote prekybos bei pramonės reikalus, jūs talentingas menininkas, jūs toks turtingas, kad esate nuo nie-

ko nepriklausomas, jūs garbingas žmogus. Bet jei jums nebūtų Dievo suteiktos proto, vaizduotės, dvasinės ir fizinės energijos dovanos, kas jūs tada būtumėte?

Argi mes negimstame beturčiai? Ar nemirštame beturčiai? Ir ar nebūtume tikri skurdžiai, jei ne begalinė Dievo malonė ir meilė? Mes atėjome iš nieko ir, jei esame kas nors, tai vien dėl to, kad Dievas yra viskas. Jei Jis sulaikytų savo jėgą vieną trumpą momentą, tai mūsų fizinė būtis susitrauktų į nebūtį, o mūsų sielos būtų nupūstos kaip šapai į begalinę amžinybę.

Tie, kurie yra dvasios vargšai, prisipažįsta, kad jie yra tiktai sutvėrimai ir, be to, nuodėmingi. Dar daugiau: jie pasirenge išpažinti savo nuodėmes ir jų atsisakyti.

ANTRA: Kad būtumėte dvasios vargšai, *jums reikia priimti tuos turtus, kuriuos Kristus parūpino savo mirtimi bei prisikėlimu.*

Pastaruoju metu medicina daro didelę pažangą visame pasaulyje. Nuo daugelio sunkių ligų atrandami vaistai.

Ar nebūtų puiku, jei žmogus galėtų surasti absoliučią gydymo priemonę nuo visų žmogiškosios prigimties blogybių? Sakysime, kad būtų galima kiekvienam žmogui suleisti vaistų, kurie pripildytų jį meilės vietoj neapykantos, pasitenkinimo vietoj gobšumo. Tuoju būtu išspręstos visos nūdienės pasaulio problemos.

Mūsų dienraščiai nuolat rašo apie tai, kaip godumas, garbės troškimas, žemi geismai, priešiškumas ir pikti norai sukelia žmonių nepasitenkinimą, daro juos nelaimingus. Jei tik žmonės galėtų būti patenkinti, nors ir prastai jausdamiesi, jei jie galėtų mylėti kitus žmones, neatsižvelgdami į jų odos spalvą ar nosies formą, jei pasiturintieji parodytų gailestingumą neturtingiesiems, jei gobšieji atsisakytų savo bedieviš-

ko galios troškimo – ar šis pasaulis nepasidarytų daug malonesnė vieta gyventi?

O jei, sakysime, būtų galima surasti vaistą, kuris paveiktų žmoniją nuo praeities klaidų, nesėkmių ir nuodėmių, jei per kažkokį stebuklą visa praeitis galėtų būti pakeista, visi gyvenimo susipynę mazgai išnarplioti ir visos sutrauktos gyvenimo stygos suraišiotos!? Atrodo, jei būtų kur nors toks gydymas, tai žmonės iš visų pasaulio kraštų galvotrukčiais ten lėktų!

Betgi yra tokia gydymo priemonė! Vaistas parūpintas! Žmogui gali būti atleistos visos jo nuodėmės! Jo gyvenimą apraizgę voratinkliai gali būti sutraukti!

Nuodėmė, painiava ir nusivylimas jūsų gyvenime gali būti pakeisti teisingumu, džiaugsmu, pasitenkinimu ir laime. Siela gali turėti ramybę, nepriklausomą nuo išorinių aplinkybių. Šią gydymo priemonę davė Jėzus Kristus ant Golgotos kalno prieš du tūkstančius metų.

Beveik ant kiekvienos bažnyčios Vakarų pasaulyje yra kryžius. Kodėl kryžius tapo krikščionybės simbolis? Todėl, kad ant kryžiaus Kristus praliejo savo kraują. Kraują, kuris tapo gydymo priemone nuodėmingiesiems, pripažįstantiems savo dvasinį neturtą, o Jėzų savo Išganytoju, Mokytoju ir Viešpačiu.

Kristaus mirtis tą pirmą Didįjį Penktadienį nebuvo grynas atsitiktinumas. Tai mylinčio Dievo veiksmas. Nuodėmė buvo išsikerojusi tarp žmogaus ir Dievo. Žmogus negalėjo būti laimingas ir patenkintas, atskirtas nuo Dievo. Todėl iš meilės ir malonės Dievas atsiuntė savo Sūnų, kad neštų mūsų nuodėmes ir prisiimtų sau mūsų užpelnytą bausmę bei pasmerkimą.

Tačiau Dievas reikalauja kai ko ir iš *jūsų*. Jūs turite išpažinti savo dvasinį neturtą, atsisakyti nuodėmių ir atsi-

gręžti tikėjimu į Jo Sūnų Kristų. Kai jūs tai darote, jūs gimstate iš naujo. Jis duoda jums naują prigimtį. Jis įdeda gabalėlį dangaus į Jūsų sielą. Jūsų gyvenimas pasikeičia. Pirmą kartą jūsų sielą apima pasitenkinimas, ramybė ir laimė.

Keliaudamas per pasaulį, aš visur ieškojau patenkintų ir laimingų žmonių. Ir radau tik tai ten, kur Kristus buvo jų savanoriškai ir be abejonių priimtas. Yra tik tai vienas patikimas ir veiksmingas būdas, kaip įsigyti sielos ramybę, tviskančią džiaugsmu, pasitenkinimu bei laime: tai nusigręžimas nuo nuodėmės ir nuoširdus tikėjimas į Jėzų Kristų kaip Išganytoją. Ar jūsų gyvenime jau yra buvęs toks momentas? Ar priėmėte kada nors Kristų? Tai nėra vien emocinis išgyvenimas. Tai savo valios atidavimas Kristui. Ar jūs tikrai trokštate laimės? Tada turėsite sumokėti reikiamą kainą: nusižeminti kryžiaus papėdėje ir priimti Kristų savo Išganytoju.

TREČIA: Kad būtumėte dvasios beturčiai, *jūs turite jausti savo priklausomybę nuo Dievo.*

Jėzus sakė ir tai, jog turime būti tarsi vaikai, kad galėtume įeiti į dangaus karalystę. Vaikai yra išlaikytiniai: negali gyventi be tėvų apsaugos ir aprūpinimo. Jie nėra beturčiai, bet, jei ne jų santykis su tėvais, vaikai tikrai galėtų būti vargšai.

Kaip Dievo vaikai, mes esame Jo išlaikytiniai. Biblija sako: „Kaip tėvas pasigaili vaikų, taip Viešpats pasigaili tų, kurie jo bijo“ (Ps 103, 13).

Tėvų išlaikomi vaikai mažai tesirūpina maistu, drabužiais ir pastoge. Jie visai teisėtai mano, jog viską parūpins tėvai.

Jėzus sakė: „Nebūkite tad susirūpinę ir nesakykite: „Ką valgysime?“ arba „Ką gersime?““, arba „Kuo apsirengsime?“... Bet pirma ieškokite jo (Dievo) karalystės ir teisybės, o visa tai bus jums pridėta“ (Mt 6, 31. 33).

Dievas atsako už mūsų gerovę, Jis rūpinasi mumis, todėl

mums įsako patikėti visą savo rūpestį Jam. Jėzus pasakė: „Teneišsigąsta jūsų širdis!“ (Jn 14, 1). Dievas teigia: „Aš paimsiu našta, visai nesirūpink ja, palik ją mano žinia!“ Tėvų išlaikomi vaikai nė kiek nesivaržo jų ko nors paprašyti. Jei jie normalūs vaikai, tai drąsiai pasako tėvams, ko jiems reikia.

Savo išlaikomiems vaikams Dievas yra nurodęs: „Tad priženkime su drąsiu pasitikėjimu prie malonės sosto, kad gautume pasigailėjimą ir rastume malonę pagalbai patirti tikru laiku“ (Heb 4, 16). Dievas gerai žino, kad dėl savo gyvenimo reikmių patenkinimo esame nuo Jo priklausomi. Kaip tik todėl Jis ir pasakė: „Prašykite – tai bus jums duodama; ieškokite – tai rasite; belskite – tai bus jums atidaroma“ (Mt 7, 7).

Laimingas tas žmogus, kuris žino paslaptį – kas dieną ateiti prie Dievo per maldą. Penkiolika minučių vienatvės su Dievu kiekvieną rytą, prieš pradėdant dieną, gali pakeisti aplinkybes ir kalnus nuversti!

Bet visa ši laimė, visos šios neribotos malonės dovanos, plaukiančios iš dangaus lobyno, priklauso nuo vienos sąlygos – nuo mūsų santykio su Dievu, kaip su danguje esančiu Tėvu. Kad taptume Dievo vaikais, reikia būti visiškai priklausomiems nuo Dievo ir visai Jam atsidavusiems, reikia, kad mūsų valia būtų Jam atiduota. Tik Jo vaikai turi teisę gauti tuos dalykus, kurie teikia laimę.

Turime prisipažinti esą beturčiai anksčiau, negu galime būti padaryti turtingais. Turime prisipažinti esą visiškai skurdžiai anksčiau, negu galime tapti išūnytais vaikais.

Kai suvokiame, kad Dievo akyse visas mūsų gerumas yra kaip nešvarūs skudurai, kai pastebime savo užsispyrusios valios griaujamąją jėgą, kai suprantame, jog mums nėra

daugiau kuo remtis, kaip tik Dievo malone per tikėjimą, tada esame pradėję eiti keliu, vedančiu į laimę.

Žmogus nesusipažįsta su Dievu per darbą. Jis ima Dievą pažinti per tikėjimą. Negalima darbais nusipelninti kelio į dangų, negalima jo laimėti dorai elgiantis, negalima reformomis pasiekti nei pinigais nusipirkti. Kelias į laimę ir į dangų ateina kaip Dievo dovana per Kristų.

KETVIRTA: Jei norite būti dvasios beturčiai, jūs privalote mielu noru atsisakyti savęs, kad geriau galėtumėte tarnauti Kristui.

Dvasios beturčiai yra tie žmonės, kurie sutinka parduoti visas asmenines akcijas ir daryti taip, kaip Jėzus sakė: „Teužsigina save, teima ant savęs savo kryžių ir teseka mane“ (Mt 16, 24).

Remdamiesi nūdiene savimi pasitikėjimo ir pasitenkinimo filosofija, daugelis patikėjo, kad žmogus gali pasiekti tobulybę be Dievo. „Religija, – jie įrodinėja, – gal ir neblogas dalykas kai kuriems jausmų žmonėms, tačiau savimi tikis žmogus yra neįveikiamas“.

Deja, šioje savimi pasitikinčioje kartoje daugiau alkoholikų, daugiau narkomanų, daugiau kriminalinių nusikaltėlių, daugiau karų, išardytų šeimų, užpuolimų, išėikvojimų, žmogžudysčių ir savižudybių negu bet kurioje kitoje kažkada gyvenusioje kartoje. Laikas jau mums visiems, pradedant inteligentija, inventorizuoti savo nesėkmes, grubias klaidas ir brangiai atsiėjusius apsirikimus. Jau laikas būtų mažiau pasitikėti savimi, o daugiau pasitikėti bei tikėti Dievu.

Turtingas jaunas viršaitis, kartą atėjęs pas Jėzų, buvo kupinas dievotumo, turto ir godumo. Jėzui pasakius, kad amžinojo gyvenimo kaina yra viską „išparduoti“ ir atėjus sekti Jį, viršaitis niekaip nagalėjo tuo patikėti. Jis nuėjo giliai

nuliūdeš, rašo Biblija, kadangi neįstengė išsivaduoti iš savęs. Jam pasirodė neįmanoma tapti dvasios beturčiu, nes jis ypač vertino save.

Visur matome pasipūtimą, išdidumą ir savimeilę. Tai nuodėmės išdavos. Iš dangaus ateina balsas, prabylęs į šį iškančią ir subankrutavusį pasaulį: „Aš patariu tau nusipirkti iš manęs aukso, nuskaitinto ugnyje, kad pralobtumei, ir baltus drabužius, kad apsivilktumei ir nepasirodytų tavo nuogystės gėda, ir tepalo savo akims patepti, kad regėtumei... Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuos; jei kas išgirs mano balsą ir atidarys duris, aš įeisiu pas jį ir valgysiu vakarienę su juo ir jis su manimi“ (Apr 3, 18. 20).

Į dangų nepateksime už pinigus. Kūnas ir kraujas taip pat neras durų į dangaus karalystę, kurioje viešpatauja pasitenkinimas, ramybė, džiaugsmas ir laimė. Tik tai tie, kurie yra dvasios vargšai ir turtingi pas Dievą, bus verti ten įeiti, kadangi jie ateina ne su savo pačių nuopelnu, bet su Atpirkėjo teisumu.

„Palaiminti, kurie jaučia savo dvasinį neturtą, nes jų yra dangaus karalystė“.

III

LAIMĖS SIEKIMAS PER LIŪDEŠĮ

„Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti“ (Mt 5, 4).

Ateina gyvenime toks laikas, kai geraširdiškai padrašinimai „Nepasiduok, mielas drauge!“ ar „Nenusimink, drauguži!“ neįstengia pakelti mūsų prislėgtos nuotaikos. Mūsų vargas yra kažkas daugiau, todėl tokie patarimai, rodos, tik dar aštriau leidžia mums pajusti savo bejėgiškumą. Ir iš tikrųjų žmogus, nepaisant jo sumanumo, laimėjimų ir materialinės gerovės, be Dievo yra dvasinis skurdžius.

Kristaus pamokymai buvo skirti tam tikrai žmonių grupei – dvasios beturčiams. Kristus sakė: „Viešpaties dvasia ant manęs, nes jis patėpė mane skelbti geros naujienos neturtėliams“ (Lk 4, 18). Taigi, Kristus pamokslavo ne skurdžiams finansiniu ar intelektualiniu požiūriu, o tiems, kurie suvokia savo dvasinį neturtą. Toks pirmasis palaimos priesakas. Remiantis juo, buvo sukomponuotas šis dangiškasis tiesos himnas.

Jei norime rasti tikrąją laimę, turime pradėti nuo tos vietos, kur Jėzus pradėjo. Jei norime gyventi palaimintąjį gyvenimą, privalome gyventi vadovaujantis palaimos priesakais.

Antrasis palaimos priesakas – „Palaiminti, kurie liūdi“ – iš pirmo žvilgsnio atrodo paradoksiškas. Argi dera verksmas ir džiaugsmas? Ar gali žmogus būti laimingas, kada širdį drasko liūdesys?

Bet čia slepiasi gili prasmė, nes Jėzus sakė pamokslą

visiems įvairiausių įsitikinimų ir bet kokio amžiaus žmonėms, atskleisdamas jiems laimės paslaptį.

Dabartinis amžius nėra liūdesio epocha. Šį šimtmetį galima būtų pavadinti ne pažangos, o „paviršutiniškumo šimtmečiu“. Įprastas sušukimas: „Na, ir kas?“ labai gerai parodo nerimtą daugelio požiūrį į gyvenimą. Dauguma žmonių mano, kad jei tik turi blizgančius automobilius, kuriais galima ramiai ir patogiai važinėti, televizorių pramogai, prabangius namus ir milijonus įvairių patogumų, tada tai, kas bus su mūsų sielomis, visai nesvarbu. „Na, ir kas! Juokis, ir pasaulis juoksis kartu su tavim; raudok, ir tu raudosi pats vienas“. Todėl linksmumo apaštalai užsideda savo besišaipančias kaukes, pasuka garsiau televizorių arba įjungia sportinio automobilio variklį ir pasiduoda savo lengvapėdiškam gyvenimo būdai.

Aš nevaikštau lyg koks medžiotojas su šautuvu tyčia grasindamas televizoriaus mėgėjams ar greitai važiuojantiems pramuštgalviams, tačiau aš karštai ginu mintį, jog gyvenimas yra kažkas daugiau negu vien toks paviršutiniškumas. Pasižiūrėkite į populiariusius komikus! Po apsimestu dirbtiniu vaipymusi ir tariamomis šypsenomis slepiasi gyvenimo rimtumo bei svarbumo išvagotas veidas. Nors jų verslas yra jus juokinti, tačiau jie gerai supranta, jog gyvenimas – rimtas dalykas.

Jėzus nesakė: „Palaiminti sugižėliai, nelaimingieji ar paniurėliai“. Fariziejai darė iš religijos maskaradą: išsitrindavo veidą pelenais, kad pasirodytų pamaldūs, bet Jėzus juos už tai smarkiai barė. Jis tarė: „Neatrodykite susiraukę, kaip veidmainiai“ (Mt 6, 16).

Kažkas yra pasakęs: „Kai kurių žmonių religija yra tarsi skaudanti galva: negali žmogus sau leisti, kad jos atsisakytų,

bet, ją turint, jam skauda“. Ką Jėzus turėjo omenyje, sakydamas: „Palaiminti, kurie liūdi“? Aišku, kad ypatingas palaiminimas yra pažadėtas ne verksniams ir žliumbekliams ar linkusiems į perdėtą liūdesį žmonėms, ne nuraminti nenormaliems psichopatams, kurių protas dėl kokių nors priežasčių yra iškrypęs. Ne, šie žodžiai buvo pasakyti normaliems, vidutinio intelekto žmonėms, norint jiems duoti laimingesnio, visapusiškesnio gyvenimo supratimą.

Pradėkime nuo žodžio *liūdesys*. Jis reiškia „jausti didelį skausmą, susirūpinimą kuo nors arba apgailestavimą dėl kokio blogio“. Vadinas, jei norime gyventi didingesnį gyvenimą, privalome būti užjaučią, geraširdžiai ir budrūs, pastebėti kitų žmonių ir pasaulio reikmes.

Yra, mano nuomone, penkeriopas liūdesys. Jėzaus čia pavartotas žodis turi penkis reikšmės atspalvius. Reikėtų mums su malda apmąstyti kiekvieną iš jų.

Pirma: *Liūdesys dėl savo menkumo*.

Jeremijas, tasai raudas pranašas, kuris liūdėjo ne savęs gailėdamasis, bet dėl savavaliaujančio, pražuvusio pasaulio, sakė: „Aš žinau, Viešpatie, kad ne žmogaus valdžioje jo kelias ir ne nuo žmogaus pareina vaikščioti ir vesti savo žingsnius“ (Jer 1, 23).

Prieš tapdamas stiprus, jūs privalote suprasti, jog esate silpnas. Prieš tapdamas išmintingas, turite suprasti, jog esate neišmanėlis. Turite apraudoti savo nuodėmes anksčiau negu galėsite džiaugtis Išganytoju. Tokia yra Dievo nustatyta eilės tvarka: pirmiausia liūdesys, paskui džiūgavimas. Palaiminti tie, kurie liūdi dėl savo nevertumo, bejėgiškumo ir netinkamumo.

Didysis Dievo pranašas Izaijas iš patyrimo žinojo, jog pirma privalo pulti ant kelių nuliūdęs ir tik tada gali garsiai

džiūgauti. Skaisčiojoje Dievo šventumo šviesoje jis, aiškiai pamatęs savo nuodėmę, – iš tikro nuodingą ir bjaurią, – sušuko: „Vargas man, kad aš tylėjau, nes aš žmogus suteptomis lūpomis..., aš mačiau savo akimis Karalių, kareivijų Viešpatį“ (Iz 6, 5).

Pamatęs kartą Dievo šventumą, niekas negali jaustis patenkintas savo gerumu. Tačiau liūdesys dėl mūsų nevertumo ir nuodėmingumo neturėtų ilgai trukti, nes Dievas yra pasakęs: „Aš pats dildau tavo neteisybes dėl savęs ir neatsiminsiu tavo nuodėmių“ (Iz 43, 25).

Tiktai pirmiausia išgyvenęs liūdesį, jausdamas savo netinkamumą, Izaijas galėjo suprasti atleidimo džiaugsmą. Jei nejaučiate jokio nuliūdimo dėl nuodėmės, tad kaip galite žinoti, kad jums reikalinga atgaila?

Dievo tvarka yra tokia: pirmiausia privalote nusileisti į vargo slėnį, kad paskui galėtumėte pakilti į dvasinės šlovės aukštumas. Tiktai tada, kada jums bus jau nusibodę ir įkyręje gyventi vieniems, jūs ieškosite ir rasite Kristaus draugystę. Kad pradėtumėte iš tikro gyventi, jums pirma reikia priėti „savęs“ galą.

Liūdesys dėl savo netinkamumo tuojau atkreipia Dievo dėmesį. Biblija sako: „Arti yra Viešpats prie tų, kurių širdis sulūžusi; tuos, kurių dvasia sumušta, jis išgelbsti“ (Ps 34, 18).

Mums rašė šimtai žmonių, kurie iš paskutiniųjų stengėsi „paimti save į rankas“, dėjo visas pastangas, siekdami patys atsikratyti blogų įpročių, nuodėmių ir savo nedoro būdo, bet viskas buvo veltui. Pagaliau, visai nebetekę vilties, jie atėjo pas Kristų ir iš Jo pasisėmė jėgos įveikti blogybes.

Patirtis rodo mūsų bejėgiškumą. Istorija tai patvirtina. Biblijoje rašoma, kad esame nepajėgūs patys save išganyti.

Kristaus atėjimas į pasaulį įrodo, jog žmonija yra tam per menka.

Laimingiausia mano gyvenimo diena buvo ta, kai supratau, kad mano paties sugebėjimas, mano paties gerumas ir dorovingumas yra nepakankami Dievo akivaizdoje, ir aš viešai bei atvirai pripažinau, jog man reikia Kristaus. Nė kiek neperdedu sakydamas, kad mano liūdesys virto džiaugsmu, o dūsavimas – giesme.

Laimingi tie, kurie liūdi dėl savojo „aš“ nepakankamumo, nes jie bus paguosti Dievo.

Antra: *Atgailos liūdesys.*

Pajautę savo menkumą, pradėdame suvokti priežastį. Ta priežastis – tai nuodėmė. Kaip individai, mes nieko negalime padaryti dėl to, kad nuodėmė pasaulyje yra. Tačiau kaip pasirinkimą turį Dievo tvariniai, mes esame atsakingi už tai, kad nuodėmės darome asmeniniame gyvenime. „Jie visi nusidėjo ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3, 23), todėl mums visiems reikia liūdėti dėl savo nuodėmių.

Vienas iš šių dienų psichoanalizės metodų teigia, kad paciento vidinis konfliktas siejamas su jo praeities išgyvenimais. Kartais pacientai, išpažinę psichiatrui savo praeities nuodėmes, lyg ir išsivaduoja nuo kaltės jausmo. Bet psichiatrija yra mokslas apie žmogaus protą, todėl ji nieko negali padėti žmogaus širdžiai. Tiktai Kristus gali gydyti sielą.

Dievas yra pasakęs: „Gręžkitės į mane visa savo širdimi... verksmu ir raudojimu“ (Jl 2, 12).

Atgailos verksmas nėra savęs gailėjimo ašaros ar materialinių nuostolių apgailestavimas, ar krintimasis dėl to, kad jūsų nuodėmė tapo žinoma. Tai minties pakeitimas, požiūrio į dalykus pakeitimas ir savo valios atidavimas Kristui. Tai ta maža dalelė išganymo plane, kuri jums tenka vykdyti. Bet ir

tikra, nuoširdi atgaila nepadaro jūsų vertu būti išganytu; ji tik parengia jūsų širdį Dievo malonei.

Biblija sako: „Atgailaukite tad ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kad ateitų atgaivinimo laikai nuo Viešpaties veido“ (Apd 3, 19 – 20). Jums reikia tik atgailauti, o Dievas įvykdys jūsų atsivertimą ir suteiks nuodėmių atleidimą.

Nebus jums lengva palenkti savo iškrypusią bei užsispyrusią valią, bet, jei kartą tai padarysite, pasijusite taip, lyg išnarintas stuburo slankstelis būtų vėl išokęs į savo vietą. Vietoj spaudimo ir įtampos, kurie buvo nesuderinto su Dievu gyvenimo pasekmė, ateis giedra susitaikymo ramybė. Jūsų nervai pajus, kad protas ir širdis nebėra įtempti, ir pasiūs šią linksmą žinią į kiekvieną jūsų kūno skaidulą. „Kas sena praėjo; štai nauja atsirado“ (2 Kor 5, 17).

Pirmiausia būna gimdymo skausmai, paskui gimdymas, pirmiausia liūdime dėl nuodėmės, paskui atgimstame dvasiškai. Tuo nenoriu pasakyti, kad jūs, atgailaudami dėl savo nuodėmių, būtinai turėsite garsiai ir graudžiai raudoti. Jūsų liūdesys gali būti tylus, be didelio jausmo. Tačiau tai bus tikras gailestis dėl blogio gyvenime ir noras gręžtis į Dievą, kad Jis padėtų bei išgelbėtų. Biblija sako: „Nes nuliūdimo, sutinkančio su Dievo valia, padarinys yra atgaila“ (2 Kor 7, 10).

Palaimos priesako „Palaiminti, kurie liūdi“ kita reikšmė – tai meilės liūdesys.

Trečia: *Meilės liūdesys.*

Daugelis senesnių automobilių turi raudoną skystį degalų matavimo prietaise. To skysčio lygis prietaise atitinka degalų lygį bake. Jei norite sužinoti, kaip jūs mylite Dievą, stebėkite savo meilę kitiems žmonėms. Biblija tai nusako taip: „Mylėkime vienas kitą, nes meilė yra iš Dievo, ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą... Ir šitą įsakymą

mes turime iš jo, kad tas, kuris myli Dievą, mylėtų ir savo brolių“ (1 Jn 4, 7. 21).

Neseniai su keliais draugais buvau užėjęs į muziejų San Francisko mieste. Mes ten pamatėme kankinimo įrankių kolekciją. Juos naudojo religingi žmonės, kad priverstų kitus tikėti taip, kaip tiki jie. Istorija iš dalies yra žmogaus nežmoniško elgesio su žmogumi protokolas.

Šiais laikais vargu ar ugdomas jautrumas kitam žmogui. Esame sofistikos ir nejautrumo kiaute. Šiai kartai, atrodo, geriau patinka žiūrėti boksininkų kovas dėl prizo, negu pačiai kovoti dėl jo. Ne tiktai giesmė: „Gelbėki žūstančius, rūpinkis mirštančiais“ dinga iš mūsų giesmynų, bet ir šios giesmės mintis iš mūsų širdžių.

Eibrehemas Linkolnas kartą labai taikliai pasakė: „Man gaila tokio žmogaus, kuris negali pajusti botago kirčių, čaižančių kito nugara“.

Nemažai žmonių, abejingų kito skurdui bei vargui. Taip yra dėl to, kad daugelis nėra atgimę. Dievo meilė niekada nebuvo palietusi jų širdžių.

Kai kurie žmonės kalba apie socialinę evangeliją, tartum ji būtų visai atskira ir neturėtų nieko bendro su atpirkimo evangelija. Iš tikrųjų yra tik viena evangelija. Turime būti atpirkti, turime būti sutaikyti su Dievu, tik tada galime pasidaryti jautrūs kitų vargams. Dievo meilė, lyg koks atsimušęs spindulys, pirma krinta žemyn, o tik paskui suspindi. Jei mūsų širdys nėra Šventosios Dvasios parengtos priimti ir atspindėti Dievo užuojautos šilumą, tai mes negalime mylėti kitų žmonių taip, kaip privalome.

Jėzus liejo užuojautos ašaras. Jis liūdėjo dėl Jeruzalės, kadangi ji nesugebėjo įvertinti dvasinių dalykų. Jėzaus kilnioji širdis buvo jautri kitų reikmėms.

Norėdamas pabrėžti meilės žmogui svarbą, Jėzus perredagavo seną įsakymą, kad jis skambėtų taip: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi..., o savo artimą, kaip save patį“ (Lk 10, 27). Šv. Pranciškus Asižietis buvo suradęs laimės paslaptį, kai meldėsi:

„Leisk, Viešpatie, kad ieškočiau...
Verčiau paguosti, negu būti paguostam,
Verčiau suprasti, negu būti suprastam,
Verčiau mylėti, negu būti mylimam;
Nes tiktai atiduodamas žmogus gauna,
Tiktai save pamiršdamas žmogus suranda,
Tiktai atleisdamas gauna atleidimą,
Tiktai mirdamas nubunda amžinam gyvenimui“.

Mūsų karta šiurkšti ir atžari. Kartą girdėjau mažą berniką giriantis, kad jis niekam neduodęs kelio. Jis sakė: „Juo toliau eini mūsų gatve, juo įžulesni vaikai, o aš gyvenu pasukiniame name“.

Ašaros, liejamos dėl savęs, yra silpnumo ašaros, bet meilės ašaros, pralietos dėl kitų – jėgos ženklas. Jei negalite verkti dėl klystančiojo ir pakelti puolusiojo, tai dar nesate tokie jautrūs, kokie turėtumėte būti. Kol nesuprasite, ką reiškia užjausti, pasidalyti su kitais jų skausmais, vargais ir nelaimėmis, tol negalėsite pažinti tikrosios laimės.

Ketvirta: *Sielos atgimimo skausmų liūdesys.*

Gal tai skamba mįslingai, bet šis nuliūdimas yra labai realus. Biblija sako: „Sionas gimdė ir pagimdė savo vaikus“ (Iz 66, 8). Šie žodžiai nurodo nuolatinį maldų srautą, kuris veržiasi iš krikščioniškos širdies dėl dvasiškai atgimusio pasaulio. Londone 1954 metų pradžioje 38 000 vyrų ir moterų

pasiryžo sekti Kristumi. Jų atsigręžimas nebuvo vieno žmogaus arba tam tikros žmonių grupės veiklos rezultatas. Tai daugelio žmonių visame pasaulyje maldų pergalė. Dievas pasakė: „Jei ... atsigręžus mano tauta... ieškos mano veido..., aš išklausysiu danguje“ (2 Krn 7, 14).

Prieš trim tūkstančiam žmonių įsitraukiant į bendruomenę Sekminių dieną, mokiniai dešimt dienų meldėsi, pasninkavo ir kentėjo dvasinio atgimimo kančias.

Džonas Noksas, sielodamasis ir didžiai rūpindamasis dėl savo tėvynės, meldė Dievą: „Duok man Škotiją, kitaip aš mirsiu!“ Už jo stiprų širdies skausmą buvo atlyginta dvasiniu tėvynės Škotijos atgimimu. Tai ir yra dvasios malda. Pasireiškias susirūpinimas kitais yra Dievo Dvasios įteigtas.

Biblija sako: „Mes nežinome, ko turime melsti, kaip pridera, tačiau pati Dvasia meldama užtaria mus bežodžiais dūsavimais“ (Rom 8, 26).

Tokia malda gali perlėkti vandenynus, nuskrieti per deginančias dykumas, per kalnus, prasiskverbti pro džungles ir nunešti gydančią bei gelbstinčią Evangelijos jėgą iki tų, už kuriuos mes meldžiamės. Ši nuliūdima, susirūpinimą sukelia gyvenanti mūsų sielose Dievo Dvasia. Tai, kad „pati Dvasia meldama užtaria“, parodo, jog iš tikrųjų Dievas maldauja, meldžia ir liūdi per mus. Taip mes tampame Dievo bendradarbiai, ir mūsų gyvenimas iš savanaudiškumo perkeliamas į kūrybą su Dievu.

Džonas Noksas kentėjo atgimimo skausmus, ir Škotijos bažnyčia pražydo naujam gyvenimui. Džonas Veslis meldamasis kentėjo atgimimo skausmus, ir gimė metodizmo judėjimas. Martynas Liuteris kentėjo atgimimo skausmus, ir atėjo reformacija.

Dievas nori, kad krikščionys būtų susirūpinę ir sielotūsi dėl

žuvusio pasaulio. Jei mes taip melsimės, į pasaulį gal ateis ramybė. „Sionas gimdė ir pagimdė savo vaikus“ (Iz 66, 8).

Penkta: *Liūdesys netekus artimųjų.*

Dievas niekur ir niekam, netgi savo vaikams, nėra pažadėjęs, kad jų nepalies liūdesys, kančios ir skausmai. Šis pasaulis yra „ašarų pakalnė“, ir nusivylimas, širdies skausmas neišvengiami kaip debesys bei šešėliai. Per kentėjimą išbandomas mūsų tikėjimas. O tie, kurie sėkmingai pereina „sielvarto pečių“, išeina „kaip ugnimi išbandytas auksas“.

Biblija moko, jog galime nugalėti skausmą netekę artimųjų. Psalmistas sako: „Vakare apsinakvoja verksmas, tačiau rytą (apsilanko) džiūgavimas“ (Ps 30, 5).

Savęs gailėjimas negali atnešti paguodos. Iš tiesų, jis tik padidina sielvartą. Nesiliaujęs liūdesys pats savaime nesuteikia nusiramino, tik padidina širdies skausmą. Nerodyk kitiems savo širdies skausmą ir neapraudok savo nelaimingos dalios – tai tik nuliūdins kitus. Bet krikščioniškai pakeliamas skausmas ir liūdesys turi paslėptą paguodą: „Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti“.

Ir liūdėdami esame paguosti, nes žinome, jog Kristus yra su mumis. „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki amžiaus pabaigos“ (Mt 28, 20). Galime pakelti kentėjimus, jei nereikia mums vieniems jų išgyventi. Juo labiau užjaučia mus šalia esantis asmuo, juo mažiau aštrus darosi skausmas. Kaip dažnai, būdami vaikai, mes užsigavome kojos pirštą, nusimušėme koją ar įsipjovėme ranką ir, puolę į motinos glėbį, ten išraudojome savo skausmą! Jos meilios glamonės ir švelnūs skaudamos vietos pabučiavimai buvo lyg gydantys burtai, ir mes nuėjome jau pusiau pagydyti ir paguosti. Meilė ir užuojauta turi veiksmingesnio balzamo negu visi žmonių padarytieji gydomieji tepalai bei kremai.

Jėzus sakė: „Teneišsigąsta jūsų širdis..., tikėkite ir mane“ (Jn 14, 1). Kai tikėjimas yra stiprus, vargai atrodo vieni niekai.

Liūdėdami paguodą jaučiame dar ir dėl to, kad yra Dievo duota liūdesio giesmė. Dievas sako: „Aš esu jų giesmė“ (Job 30, 9). Jo buvimas mūsų gyvenime pakeičia liūdesį į giesmę, o toji giesmė – tai paguodos giesmė. Ši paguoda labai stipri. Ji net suteikė jėgų dievobaimingam anglui, pasižiūrėju – siam į gilią tamsią duobę, kur prieš bombardavimą stovėjo jo namai, pasakyti: „Aš visada norėjau turėti rūšį, labai norėjau. Dabar galėsiu pasistatyti naują namą kaip tik tokį, kokio norėjau“.

Ši paguoda įgalino kaimyninės bažnyčios pamokslininko žmoną mokyti sekmadienio mokyklos mergaičių klasę net savo vyro laidotuvių dieną. Šios moters liūdesys – tai nebeviltiškas, o guodžiantis, dvelkias tikėjimu Dievo gerumu bei išmintimi, nes ji buvo įsitikinusi, kad mūsų Dangišskasis Tėvas nedaro klaidų.

Prieš atrandant atomo jėgą, mokslas turėjo rasti būdą, kaip „sutriuškinti“ atomą. Atomo neapsakomos beribės jėgos paslaptis glūdėjo jo suskaldyme.

Taip yra ir su palaiminimu liūdint. Jautri siela gieda maloniausiai. Žaliosios varlės kurkimo nepalyginsi su kanarėlės giedojimu, nes žalioji varlė ne tokia jautri skausmui, šaltiems vėjams ir nepritekliui. Juo aukštesnė gyvybės forma, juo daugiau ji gali kentėti.

Šventinant Edonairemui Džadsenui atminti pastatytą bažnyčią Niujorke, jo sūnus, Dr. Edvardas Džadsenas, kalbėdamas apie savo tėvą, pasakė: „Kentėjimas ir pasisekimas eina drauge. Jei jums sekasi be kančios, tai todėl, kad kiti pirma jūsų yra kentėję. Jei kenčiate ir neturite pasisekimo, tai dėl to, kad kitiems po jūsų pasisektų“.

„Laimingi, kurie liūdi“. Jie dėl to laimingi, kad žino, jog skausmas, jų sielvartas ir nepriteklis yra naujo, geresnio pasaulio gimimo skausmas. Jie laimingi, nes mato, jog Didžiausias Dailininkas – Dievas – naudoja ir šviesą, ir šešėlius, sukurdamas dieviško meistriškumo vertą šedevrą.

Be to, jie gali girtis savo silpnybe, šypsotis pro ašaras ir giedoti vargdami, kadangi supranta, jog Dievo tvarka yra tokia: „Jei išstveriamė, tai su juo karaliausime“ (2 Tim 2, 12).

IV

LAIMĖS SIEKIMAS PER ROMUMĄ

„Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“
(Mt 5, 5).

Daugelis iš mūsų ieškome trumpesnio kelio į laimę. Dvasinio pasitenkinimo aukso gabalėlių mes norime rasti paviršiuje, užuot ieškoję gilumoje, kur jų gausu. Visai natūralu eiti mažiausio pasipriešinimo keliu, pamirštant, jog tiek šiluma, tiek šviesa yra pasipriešinimo pasekmė, pasipriešinimo, kuris paleidžia veikti slaptąsias gyvybines jėgas.

Daug kam iš mūsų sekasi kaip tam vyrui Amerikos vakaruose, prekiavusiam metalo laužu. Jis sunkiai ir ilgai vargo, pardavinėdamas visokią laužą, surinktą iš visų miesto užkampių. Bet vieną dieną sužinojo, kad jo kieme, kur suverstas tas laužas, yra naftos šaltinis. Jis pasamdė gręžėjus, ir netrukus juodasis auksas ėmė gausiai plūsti iš žemės gelmių. Laužo kiemas virto tikra neišmatuojamų lobių kasykla.

Šie palaimos priesakai yra mūsų dvasinio aukso kasykla. Daugeliui žmonių jie per daug geri, kad būtų galima jais patikėti, todėl tie žmonės nepatiki jais ir krapštosi gyvenimo paviršiuje, rinkdami visokią laužą įvairių patogumų, turto ir blizgučių pavidalu. Kadangi jie ignoruoja šių laimės paslapčių jiems mestą iššūkį bei pažadus, tad nesuranda raktą į spinduliuojantį gyvenimą, murkdosi savo pačių sukurtame varge, ir jų dvasia lieka skurdi.

Jie pamiršta, jog tai, kas vyksta jų *viduje*, yra svarbiau negu tai, kas atsitinka su jais. Nepasistatę jokių vidinių įtvir-

tinimų, tie žmonės tampa tuščiasieliais, pasidaro pagiežingi, juos pribloškia žlugusios viltys, prislegia nusivylimas.

Ar manote, kad Dievas būtų vargęs, siųsdamas į pasaulį savo Sūnų, jei pats žmogus galėtų susidoroti su gyvenimu ir amžinybe? Kristaus atėjimas rodo, kad Dievas nebuvo laimingas, matydamas kenčiantį žmogų. Dievas atsiuntė savo Sūnų ne tik dėl to, kad turėtume amžinąjį gyvenimą, bet kad turėtume gyvenimą dabar, tuojau, ir kad jaustume jo pilnatvę. Gyvenimą iš didžiosios raidės!

Jėzaus mokslas buvo ypatingas ir įvairiapusis. Jis religiją perkėlė iš teorijos į praktiką. Skelbdamas savo gyvenimo būdą, Jis nesakė jo reikšmę sumenkinančių ar apribojančių pamokymų bei posakių. Jėzus nevartojo posakių: „aš sakyčiau“, „galbūt“ arba „tokia yra mano gerai pagrįsta nuomonė“.

Jis kalbėjo neabejodamas, lyg apie neginčijamą dalyką ir taip, tartum žinotų ... ir Jis žinojo!

Jėzus nedrąsiai ir tuščiai nespėliojo kaip koks filosofas, kuris sakosi ieškąs tiesos ir čia pat prisipažįsta jos dar nesuradęs. Tai greičiau buvo įsitikinimo kupinas matematiko balsas, kai jis nedvejodamas pateikia atsakymus, kuriuos galima rasti jau pačiame uždavinyje.

Šiame trečiajame palaimos priesake pasakyta: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“. Ar jūs kada nors pagalvojote, kad romumas teikia laimės? Žodynas nurodo, jog žodis *romus* reiškia švelnus, nuolankus ir nuolaidus. Tikriausiai dauguma iš mūsų labai nedaug pažįstame žmonių, kurie yra švelnūs, nuolankūs ir nuolaidūs.

Ar Kristus norėjo, kad Jo pasekėjai būtų kaip koks nuolankus šunytis, išplaktas ir sumuštas, šliaužiantis prieš savo poną? Ar laimė galėtų būti priverstinio nuolankumo pasekmė? Žinoma, ne!

Jėzus čia nenori įteigti minties, kad Dievas yra autokratas, kurio egoizmą galima patenkinti tikrai priverstiniu jam atsidavimu. Taip manyti būtų didžiausia klaida. Nėra jokios laimės, jei esi priverstas daryti tai, ko nenori. Nelaimingiausi iš visų vergų yra tie, kurie nuolat dega pagieža savo vergovei. Jei varu būtų reikalaujama ištikimybės iš tų, kurie nenori tokie būti, tai nesiderintų nei su Dievo prigimtimi, nei su žmogaus moraline laisve.

Dievas elgiasi teisingai. Jis niekada nepažeis mūsų laisvės pasirinkti amžinąjį gyvenimą ar dvasinę mirtį, gera ar bloga, teisinga ar neteisinga. Dievo tikslas yra ne tikrai išaukštinti save, bet ir palaikyti laimę teikiančius santykius su savo kūrybos vainiku – žmogumi. Jis niekada nepareikalaus ko nors tokio, kas pažeistų žmogaus laisvo pasirinkimo teisę.

Gal romumas, kurį čia Jėzus nurodo, reiškia silpnumą? Ar Jis nori pasakyti, kad ypatingas palaiminimas turi tekti silpniems, bejėgiams ar trapiems? Mokiniai buvo romūs, bet ne silpni, buvo drausmingi, bet ne pavergti.

Gal Jėzus turi omenyje tuos, kurie iš prigimties yra švelniasieliai? Kai kurie žmonės gimsta geresnio būdo negu kiti. Jų švelnumas yra ne maldos ir dvasinė malonė, o paveldėjimo padarinys. Jie švelnūs, nes jų motina ar tėvas, ar senele buvo švelnaus būdo. Tai pasigėrėtinas būdo bruožas, bet tikriausiai Jėzus ne apie šiuos nedaugelį laimingųjų galvojo. Tai reikštų, kad karštakošiai žmonės niekada nepatirtų tos laimės, apie kurią Jis čia kalba.

Jėzus, sakydamas: „Palaiminti romieji“, savitai pateikė klausytojams labai pritrenkiantį ir revoliucingą dalyką. Jis pasakė kažką visai priešingo mūsų šių dienų laimės supratimui.

Mes sakome: „Laimingi gabieji, nes jie pavaldės savo draugų žavėjimasi jais“; „Laimingi agresyvieji, nes jie pa-

veldės gerovę“; „Laimingi talentingieji, nes jie paveldės karjerą“; „Laimingi turtingieji, nes jie paveldės minias draugų ir namus, labai moderniškai įrengtus“.

Jėzus nepasakė: „Būkite romūs, ir jūs paveldėsite žemę“. Jis geriau už visus žinojo, kad romumas yra Dievo dovana, žmogaus atgimimo rezultatas.

Mozė atrodė romus, bet jis nebuvo toks iš prigimties. Supykęs jis užmušė egiptietį. Ir dar ne kartą parodė, kad jo romumas ne įgimta būdo savybė. Pamatęs Izraelio vaikus, nusigrėžusius nuo Viešpaties ir garbinančius stabus, Mozė, baisiausiai pasipiktinęs, trenkė žemėn lenteles, ant kurių buvo surašyti dešimt Dievo įsakymų. Kad jis tapo romus, tai – Dievo stebuklas!

Apaštalas Petras taip pat nebuvo romus iš prigimties. Jis supykęs nukirto atėjusio Jėzaus suimti sargybinio ausį. Apkaltintas, kad esąs vienas iš Jėzaus mokinių, Petras ilgai keikėsi ir dievagojosi. Ir vis dėlto jis tapo vienu romiausių žmonių ir vienu tvirčiausių, ryžtingiausių krikščionybės skelbėjų. Iš kur atsirado jo romumas?

Apaštalas Paulius prieš grįžimą prie Kristaus irgi nebuvo romus. Išdidžiai ir brutaliai jis suiminėjo krikščionis ir stengėsi juos sunaikinti. Paulius buvo fanatikas, savimeilis ir pagyrūnas. Tačiau, rašydamas savo šiltą, nuoširdų laišką Galatijos bendruomenėms, jis sako: „Bet Dvasios vaisius yra... malonumas, gerumas, ... romumas“ (Gal 5, 22 – 23). Pauliaus romumas buvo Dievo suteiktas, o ne žmogiškosiomis pastangomis išsiugdytas bruožas.

Mūsų prigimtis nėra linkusi į romumą. Priešingai, mes dažniausiai esame išdidūs ir pasipūtę. Štai kodėl mums taip reikalingas atgimimas. Štai kodėl Jėzus aiškiai ir įsakmiai pasakė ne tik Nikodemui, bet ir kiekvienam iš mūsų: „Jūs turite užgimti iš naujo“ (Jn 3, 7).

Tik užgimus iš naujo, atsiranda romumas! Jūsų prigimtis privalo pasikeisti. Ar jūs geidžiate šios laimės? Tada privalote iš naujo gimti. Tai pirmasis žingsnis. Jei esate per daug išdidus, užsispyręs ir savavalis, kad žengtumėte šį pirmąjį žingsnį, tada negalite paveldėti žemės.

Atmesdami šį Kristaus paliepiamą, mes netenkame teisių ir į kitus Jo pažadus. Blogai pradėję, negalime gerai baigti. Jei neužgimstame iš naujo, tai negauname romumo. O jei nesame romūs, negali būti ir jokios tikros laimės.

Pačiame išdidume jau slypi nelaimingumo šaknys. Išdidus žmogus gali įžeisti kitus, bet dar didesnę žalą jis daro sau.

Kartą man įgėlė bitė. Man skaudėjo, bet dar žalingesnis įgėlimas buvo pačiai bitei: ji dėl įgėlimo žuvo, o aš – ne.

Šiame palaimos priesake Jėzus nepaskelbė jokio įsakymo ir nepasakė: „Jūs privalote būti romūs, taip reikia gyventi“. Ne! Jis sakė, kad jeigu norime sužinoti laimės paslaptį, džiaugtis gyvenimu, tai svarbiausia turite tapti romūs.

Romumas yra daugiašonis brangakmenis. Tai įvairiapusė dvasinė savybė. Palaikykime šį dvasinio grožio brangakmenį prieš tiesos šviesą ir pasižiūrėkime į jo įvairiaspalvį žėrintį spindėjimą.

PIRMA: Romumas reiškia švelnumą.

Prieš krikščionybę žodis *švelnus* buvo mažai tegirdimas, o žodis *švelniasielis* – visai nežinomas. Ši kilni būdo savybė – tai tiesioginė krikščionybės pasekmė.

Per pastaruosius kelerius metus pasaulis grįžo į savotišką barbariškumą. Krikščionybei išblėstant, klestėjo šiurkštumas. Piktumas bei negailestingumas vyravo daugelyje žiaurių ir kruvinių karų, uždėjo antspaūdą ir kiekvienam visuomenės nariui.

Mūsų vaikams gaminami smurtą reiškiantys žaislai: šau-

tuvai, tankai, kariniai lėktuvai ir kareivėliai. Spektakliai, kinofilmai, įsiteikdami mūsų laukiniam skoniui, demonstruoja intrigu, žmogžudysčių, karų ir nusikaltimų vaizdus. Populiarūs žurnalai, dramatiškai su visomis smulkmenomis aprašydami neapykantą, geidulius ir žmogiškosios prigimties aistras, dar labiau kursto atšiaurumo ugnį. Ir vaikiškos komiškos knygos bei laikraščių priedai (komiksai), piktnaudžiaudami vaikų smalsumu bei nuteikdami juos smurtui, taip pat prisidėjo prie moralinio chaoso susiformavimo.

Šis grįžimas į barbariškumą veikia ištisas visuomeninio gyvenimo sritis: nesugyvena kaimynas su kaimynu, mušasi beveik kiekvienoje mokykloje, paauglių „gaujų karai“ kelia rimtą pavojų miestuose; tėvai riejasi ir pešasi, šeimos yra, aukštieji valdininkai Vašingtone koneveikia vienas kitą.

Kodėl ir kaip šis sulaukėjimas nejučiomis įslinko į mūsų visuomeninį gyvenimą? Tai atsitiko dėl to, kad pamiršome Jėzaus žodžius: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“.

Mes suteikėme žavumo spindesį ydai, o dorybę sumenkino. Nekreipėme dėmesio į švelnumą, mandagumą ir dorumą, o išreklamavome šiurkštumą, sulaukėjimą ir nedorybę. Esame grįžę į barbarybės laikotarpį, kuriame valdoma „dantimis ir ragais“ ir kuriame veikia „išlieka stipriausieji“ įstatymas. Esame grįžę prie „kieno galia, to ir tiesa“ filosofijos. Mes turime daug žinių, tačiau trūksta išminties; mes puikiai mokame kariauti, bet mums labai stinga švelnumo, romumo bei tikėjimo. Kiekvienas esame lyg instrumentai, kuriais groja pagieža, susierzinimas, kartėlis ir nusivylimas.

Biblija sako: „Bet išmintis iš aukšto yra, pirma, tyra, paskui – taiki, švelni, paslanki, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, abejojanti, be veidmainystės“ (Jok 3,17).

Esu matęs sudiržusių, šiurkščių ir užkietėjusių vyrų, atveri-

ančių savo širdis, kad tikėjimu priimtų Kristų, savo Išganytoją, ir pasidarytų švelnūs, kantrūs, gailestingi ir padorūs žmonės.

Atsimenu, kai buvome Londone, Fordo bendrovė davė mums laikinai naudotis dviem savo firmos naujais automobiliais su vairuotojais, kad mūsų evangelizacijos grupė galėtų greitai nuvykti iš vieno susirinkimo į kitą. Vienas iš šių vairuotojų buvo šiurkštus ir kietas žmogus, patyręs ir išbandęs beveik viską, ką pasaulis gali duoti. Jis ateidavo į mūsų susirinkimus ir žiūrėdavo į visa, kas ten vyko, iš šalies, atsainiai. Bet vieną vakarą šis vairuotojas pajuto širdyje skatinimą ateiti į kambarį, skirtą ieškantiems išganymo, ir priimti Kristų. Ir kokia nuostabi, nematyta permaina įvyko to žmogaus sieloje! Dingo atšiaurumas, sutirpo visas jo, pasaulį mačiusio žmogaus, pasipūtimas. Jis tapo nauju sutvėrimu! Metė skaityti anksčiau taip mėgtą pikantišką literatūrą, ėmė mokytis mintinai Naująjį Testamentą ir įgavo tikrą dorą bei mandagaus krikščionio požymių, nes „Dvasios vaisius yra... malonumas, gerumas, ... romumas, susilaikymas“ (Gal 5, 22 – 23).

ANTRA: Romumas – tai ir atsidavimas.

Žodis *atsiduoti* turi dvi reikšmes: vieną – negatyvią, o kitą – pozityvią. Jis reiškia „išsižadėti savęs“, taip pat „duoti“. Tai atitinka Jėzaus žodžius: „Kas praras savo gyvybę dėl manęs, ... ras ją“ (Mt 10, 39).

Yra toks posakis: „Nekovok su gyvenimu, jis didesnis už tave ir mane“. Kurie yra romūs, tie nekovoja su gyvenimu. Jie suvokia nuolankumo, atsidavimo Dievui paslaptį. Tada Dievas kovoja už juos.

Biblija sako: „Kaip buvote padavę savo sąnarius vergais netyrybei ir nedorybei, kad nedorai elgtutės, taip dabar paduokite savo sąnarius vergais teisybei, kad pataptute šventi“ (Rom 6, 19).

Užuot leidę pagiežai nugalėti protą, piktnaudžiaavę nuodėmingais kūno pasismaginimais ir žudę sielą savavaliavimu, verčiau nuolankiai atsiduokite Dievui. Tada dings konfliktiškumas, o vidinė į tampa išsisklaidys kaip rūkas.

Jūsų gyvenimas darysis kam nors naudingas, pradės duoti vaisių. Jausitės priklausą gyvenimui. Išsisklaidys nuobodulis, atsiras viltis bei lūkestis. Būdami romiai atsidavę, jūs pradėsite „paveldėti žemę“ tų gėrybių, kurias Dievas turi sutaupęs patikintiems jam visa, ką turi.

Net mokslas labai aiškiai nurodo, ką reiškia toks krikščioniškas visiškas atsidavimas. Tomas Haksliis kartą rašė Čarlzui Kingsliui: „Reikia būti pasirengusiam atsisakyti bet kurios iš anksto susidarytos nuomonės, mielai pasitikėti gamta, nuvesiančia į bet kokią tikslą, šiaip jūs nieko nesužinosite“.

Laimingi romieji. Laimingi atsidavusieji. Laimingi tie, kurie su pasitikėjimu atiduoda savo gyvenimą, savo turtą ir savo ateitį į galingas Kūrėjo rankas. Laimingi tie, kurie palieka tai, ko laikėsi įsikibę, ir leidžia Dievui veikti.

TREČIA: Romumas – tai ir drausmingumas.

Pravažinėtas arklys duoda daug daugiau naudos negu neprijaukintas asilas. Neįvaldyta energija yra pavojinga, o į valdyta – galinga.

Dievas drausmina mus ne dėl to, kad pavergtų, bet kad padarytų tinkamus naudingam ir palaimintam gyvenimui. Dievas žino, jog neįvaldytas gyvenimas yra nelaimingas, todėl Jis mūsų užgaidžioms sieloms uždeda kamanas, kad galėtų jas vesti „teisybės takais“. Štai dėl ko Dievas drausmina mus. Jis nori prijaukinti mus ir tinkamai kontroliuoti.

Tačiau Dievas visa tai daro dvasiniame pasaulyje, o mokslas – fiziniame. Mokslas Niagaros krioklį ir jo šelstančią audringą galybę perdirba į elektros energiją, kad ji švie-

stų milijonams namų ir suktų produktyvios pramonės turbinas.

Dievas paėmė apaštalą Petrą, tų laikų politinį reaktionierių, ir nukreipė jo energiją bei beribį entuziazmą įgyvendinti aukštus tikslus. Ir Petras buvo vienas iš tų, kurie vadovavo judėjimui, pakeitusiam pasaulį.

Dievas paėmė Matą, lipšną, suktą veikėją, pakankamai gerai susigaudantį politikos raizginyje, ir, uždėdamas jam savo malonės kamanas, pavertė jį malonės įrankiu.

Dievui reikėjo prijaukinti kiekvieną iš mokinių. Prijaukinimas nereiškė įgimtų gabumų ir energijos sunaikinimą, bet jų nukreipimą nauja linkme.

Jūs *temperamentingi!* Tai nieko nuostabaus. Kiekvienas turi temperamentą, tik, žinoma, temperamentingumas yra įvairus. Dievas nereikalauja atsikratyti savo temperamento. Jis tik sako, kad, jei norite būti laimingi, jūsų temperamentas turi būti apvaldytas ir nukreiptas tinkama, naudinga vaga. Dievas geriau gali panaudoti žmogų su įvaldytu temperamentu negu visai be jo. Yra labai daug krikščioniškąjį tikėjimą išpažįstančių žmonių, dėl nieko nesikarščiuojančių, niekada nesipiktinančių neteisybe ir viršūnių korupcija arba bedieviška prekyba žmonių sielomis ir kūnais.

Jūs turite savąjį a š, nusimanyimą, kad esate individas? Žinoma, turite. Bet tai dar nereiškia, kad galite save garbinti, nuolat apie save galvoti ir gyventi vien dėl savęs. Sveikas protas jums sako, kad taip darydami būtumėte nelaimingi. Dievas labiau rūpinasi jūsų laime, negu jūs pats kada nors galėtumėte ja pasirūpinti. Jis sako: „Išsižadėk savęs ir sek manimi“.

Bepročių namuose šiandien yra ne vienas žmogus, kuris per daug galvojo apie save, visai nemąstydamas apie Dievą ir kitus žmones. Hipochondrikai, liguistai susirūpinę savo

sveikata, niekada nebus sveiki, kad ir kokia gera būtų jų fizinė būklė.

Turite *liežuvį ir balsą*. Šie kalbos organai gali būti panaudoti griovimui arba statymui. Galite naudoti savo liežuvį kam nors apšmeižti, įgelti, bartis, prie ko nors kibti, kivirčytis arba galite patikėti jį Dievo Dvasios kontrolei ir padaryti jį laiminimo bei Dievo garbinimo įrankiu.

Apaštalo Jokūbo laiško trečiojo skyriaus trečiajame skirsnyje pasakyta: „Jei mes įbrukame žąslus į arklių nasrus, taip kad jie klauso mūsų, tai mes ir visą jų kūną sukinėjame“. Lygiai taip pat, kai pripažįstame Kristaus teises į mūsų gyvenimą, neprijaukinta mūsų prigimtis patenka Jo kontrolėn. Mes tampame romūs, prijaukinti ir „tinkami tarnauti Viešpačiui“.

KETVIRTA: *Romumas reiškia taip pat ir pakantumą.*

Pakantumas, tolerancija šiandien beveik visai nebevertojami žodžiai. Būti pakančiam – tai susilaikyti nuo kitų žmonių smerkimo, neteisti aplinkinių veiksmų bei motyvų.

Biblija sako: „Su visokiu nuolankumu ir romumu, su kantrumu, vienas kitą pakęsdami su meile“ (Ef 4, 2).

Šios kartos žmonės gali greitai smogti mirtiną smūgį, bet patepti žaizdas gydančiu tepalu ilgai neprisirengia. Aštriai kitus kritikuodami ir neteisingai vertindami aplinkinius žmones, galite ižėisti juos, bet dar labiau jūs tuo ižeidžiate bei žalojate save. Neteisingas kitų smerkimas veikia kaip bumerangas. Jūs sviedžiate kaltinimus, manydami sutriuškinti kitus žmones, bet, deja, pamatote, kad patys esate labiau įskaudinti negu jie.

Daugelis žmonių šiandien vieniši dėl to, kad savo pagieža nubaidė šalin draugus, kurių jiems dabar taip reikėtų. Ne viena žmona yra patyrusi, jog barimu ir priekaištais negalima susigražinti vyro meilės, greičiau tai atveda prie skyrybų.

Jei norite taikiai ir darniai sugyventi su žmonėmis, jei norite laimingo šeimos gyvenimo, jums būtinai reikia romumo ir pakantos.

Biblija moko, kad „niekam nepiktžodžiautų, būtų nevaidingi, draugiški, rodydami visokį romumą visiems žmonėms“ (Tit 3, 2). Nebūsime laimingi, jei išpūsime kitų klaidas ir sumenksite jų dorybes. Tai tik labai geras būdas draugams atbaidyti, šeimos laimei suardyti ir savo ateičiai sugriauti.

Štai kaip krikščionybė sprendžia kaimynų barnių, šeimos kivirčų ir visuomenės narių nesantaikos problemas: „Vienas kitą pakęsdami ir vienas kitam atleisdami, jei vienas prieš kitą turi skundą – kaip Viešpats atleido jums, taip ir jūs atleiskite“ (Kol 3, 13).

Vienas pamaldus bažnyčios seniūnas turėjo labai blogą kaimyną. Nuolatinių patyčių bei erzinių išvestas iš kantrybės, seniūnas kartą viešai pareiškė jį „nužudysiąs“. Jo priešas, išgirdęs tokį ketinimą, pašaipiai laukė, ką gi tas geras, malonus, šventas senukas jam dabar darys. Iš tikrųjų, užuot atsimokėjęs piktu už pikta, tasai bažnyčios seniūnas išnaudojo kiekvieną progą daryti savo priešui gera. Anam tai iš pradžių sukėlė juoką ir šiek tiek erzino, bet, kai senukas, rizikuodamas gyvybe, išgelbėjo jo skęstančią žmoną, priešiško kumo ledas buvo pralaužtas.

„Na, tai štai, – pasakė buvęs jo priešas, – jūs padarėte, ką žadėjote. Jūs nužudėte mane, bent jau nužudėte tą žmogų, koks aš buvau. Tai kuo dabar aš galiu jums pasitarnauti?“

Šis pasaulis dar nėra toks nejautrus tikrai krikščioniškam pasielgimui! Pasauliui reikia ne daugiau krikščionybės, bet daugiau krikščionių, praktikuojančių krikščionišką pakantumą bei atlaidumą.

Ir pagaliau: *Romumas reiškia kantrybę.*

Gyvename neurotiškame, įtemptame amžiuje. Mes skubame, kai nėra jokio reikalo skubėti, vien tik tam, kad skubėtume. Šis skubos amžius pateikė daugiau problemų ir mažiau moralumo negu bet kuris ankstyvesnis, ir „dovanojo“ mums visiems išstampytus nervus.

Nekantrumas išaugino naują iširusių šeimų derlių, daugybę visuomenės piktžaidžių ir parengė sceną naujiems pasauliniams karams. Tačiau niekur nekantrumas nepridaro tiek žalos, kaip šeimos gyvenime. Šis trumpas kupletėlis tai parodo:

Iš vedybų jiems tikras šutinyš išėjo,
O įvyko tai visai paprastai.
Žmona nuolat liepsnojo, pleškėjo,
Jis vis siuto ir virė piktai.

Bet Biblija sako: „O ištvermė turi parodyti atbaigtą darbą, kad jūs būtute tobuli ir visiškai atbaigti, nieko nestokodami“ (Jok 1, 4).

Pažįstu vieną moteriškę, nuoširdžią krikščionę, kuri geras žmogus, bet labai nekantri. Jos pamokslininkas kartą kalbėjosi su moters vyru apie jo sielos išganymą, ir tasai jam atsakė: „Mano žmona yra gera šeimininkė ir visa kita, bet jei religija padarys mane tokį pat nekantrų kaip ji, tai aš nenoriu turėti nieko bendra su ja“.

Pamokslininkas atvirai pasikalbėjo su moteriške, ir ji su ašaromis prisipažino, kad jos pastovi nuodėmė ir yra nekantrumas. Praėjus keletui dienų po pasikalbėjimo, moteriškės vyras grįžo iš žvejybos. Eidamas su meškere rankoje per svetainę, jis netyčia užkliudė brangią vazą, kuri nukrito žemėn ir sudužo. Jo žmona įbėgo į svetainę. Vyras jau pasirengė išgirsti baisų riksmą. Bet vietoj riksmo žmona šypso-

damasi tarė: „Nesisielok, brangusis, pasitaiko taip kartais ir geriausiuose namuose“.

Nebetėsiu toliau šito pasakojimo, tiktai pasakysiu, kad po keleto savaičių vyras apsisprendė būti Kristaus sekėju ir tapo stropiu bažnyčios veikėju.

Pasaulis tiki, kad krikščionybė – tai geras dalykas, bet krikščionys dažnai „nepuošia šio mokslo“, nes gyvenime nėra romūs ir kantrūs.

„Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“. Tik tie, kurie yra nuolankūs ir vaikiškai atsidavę Dievui, gali paveldėti spinduliuojančią džiaugsmo bei pasitenkinimo žemę.

Jėzus pasakė Sauliui: „Skaudu tau spardyti akstiną“ (Apd 26, 14). Čia minimas akstinas buvo įtaisytas jaučių pakinktuose, kad galėtų jaučius valdyti. Šis akstinas buvo įdėtas ne kenkti jaučiui, bet padaryti jį naudingą, nukreipti jo energiją reikalinga linkme.

Daugelis jūsų esate „sparde akstiną“. Tada jūs ginčijotės ne su kitais, kaip jums atrodė, bet su savimi. Dievas nenori, kad būtumėte visuomet sukilę prieš neteisybes, nuostolius bei skriaudas. Jis liepia atsisakyti bergždžio priešinimosi, nesipiktinti, patikėti Jam savo valią ir elgtis švelniai bei kantriai. Tada jūs būsite laimingi, o kiti aplink esą žmonės matys jumyse Kristų ir bus prie Jo traukiami.

Romumo patys pasiekti negalite. Jo neįmanoma įsigyti koledže ar mokslo laboratorijoje. Nėra jis ir paveldimas. Romumą suteikia Dievas! Jėzus sakė: „Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite atilsį savo sieloms“ (Mt 11, 29).

Įeikite į elektros prietaisų parduotuvę ir pasižiūrėkite į visas tas gražias spalvotas elektros lemputes vitrinoje. Jūs tarsite girdite jas sakant: „Žinau, kad esu šviesos lemputė, bet

kodėl aš negaliu taip skaisčiai šviesti, kaip ana ten aukštai įsuktoji į patroną?“ Priežastis ta, kad ji nėra sujungta su jėgos šaltiniu – elektros srove.

Jūs esate verti jums priklausančios laimės. Turite tokį patį gebėjimą pajusti Dievą, kaip ir bet kuris kitas. Nestovėkite nuošalyje, apgailestaudami savo nelaimingą likimą ir nesėkmes gyvenime. Prisijunkite prie jėgos šaltinio. Užsidėkite Kristaus jungą ant savo pečių ir „rasite atilsį savo sieloms“.

„Bet aš negaliu taip gyventi! Man tikriausiai niekas neišeitų iš bandymo būti krikščioniu!“ – teigiate jūs.

Jėzus sako: „Imkite ant savęs mano jungą“. Tai Jo jungas, ir galite būti tikri, kad Jis neš sunkiąją naštos dalį.

Prieš palikdamas savo mokinius, Kristus pažadėjo atsiųsti Padėjėją, kuris padėtų jiems gyvenimo išbandymuose, rūpesčiuose ir pagundose. Čia pavartotas žodis *padėjėjas* reiškia „tasai, kuris padeda eidamas šalia“. Padėjėjas – tai Šventoji Dvasia, trečiasis Trejybės asmuo. Tuo momentu, kai jūs gimstate iš naujo, Ji apsigyvena jūsų širdyse.

Jausmais galite to ir nepajusti, bet čia jums vėl tenka pasikliauti tikėjimu. Tikėkite! Šventoji Dvasia yra jūsų širdyse, kad padėtų jums būti romiu!

Pasakyta, kad Ji pasėja Dievo meilę mūsų širdyse. Ji išaugina Dvasios vaisių: „meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrumą, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susilaikymą“ (Gal 5, 22 – 23). Mes niekaip negalime pagaminti šio vaisiaus savo pačių konservų fabrike. Jis subrandinamas Šventosios Dvasios, kuri gyvena mūsų širdyse!

Atsiduokite Jai, pasiduokite Jai, paveskite Jai savo gyvenimo kontrolę. Tada per romumą, kurį gausite iš Jos, jūs rasite laimę!

V

LAIMĖS SIEKIMAS PER ALKĮ IR TROŠKULĮ

„Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“ (Mt 5, 6).

„Du veiksmožodžiai sukūrė dvi imperijas, – rašė Šventas Augustinas. – Veiksmožodžiai *turėti ir būti*. Pirmoji yra daiktų, materialių gėrybių ir jėgos imperija. Antroji – dvasios, išliekančiųjų dalykų imperija“.

Šis ketvirtasis Kristaus palaimos priesakas išreiškia viską lemiančią, pagrindinę tiesą. Sakydamas: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės“, Jėzus kreipėsi į minią.

Minia, susibūrusi tą karštą, tvankią dieną Palestinoje, simbolizuoja didžiąją vyrų ir moterų eiseną per visus amžius. Ką Jis tada sakė jiems, Jis sako mums dabar ir sakė visiems žmonėms per amžius. Dauguma žmonių toje minioje buvo beteisiai dvasiniu, socialiniu ir ekonominiu požiūriu. Jų alkis apėmė visą būtį, bet nė viena reikmė nebuvo tokia skaudi ir sunki kaip dvasinis ilgesys bei troškimas.

Galite duoti žmogui politinę ir ekonominę laisvę, bet jei jo troškimas bendrauti su Dievu lieka nepatenkintas, jis vis tiek elgsis kaip gyvulys. Pasižiūrėkime į Vakarų civilizaciją. Turime viską, ką mašinų amžius gali duoti, tačiau nuobodulys ir nepasitenkinimo jausmas pasiekė aukščiausią, niekad dar nematytą lygį, o moralė nusmuko iki paties žemiausio. Viso to priežastis – Dievo troškimas nėra patenkintas.

Viena sutuoktinių pora aplankė našlaičių prieglaudą,

tikėdamasi paimti iš ten kokią nors berniuką ir jį išūnyti. Kalbėdamiesi su jiems patikusiu vaiku, jie šviesiomis spalvomis nupiešė, kiek daug dalykų galėtų jam duoti. Didžiai juos nustebinęs, vaikutis pasakė: „Jei jūs neturite nieko daugiau pasiūlyti kaip tik gerus namus, drabužius, žaislus ir visus kitus dalykus, ką dauguma vaikų turi, tai ne, aš verčiau pasiilksiu čia“.

„Ko gi dar tu norėtumei?“ – paklausė moteris.

„Aš tiktai norėčiau, kad kas nors mane mylėtų“, – atsakė berniukas.

Na, štai! Net mažas vaikas žino, kad „ne viena duona žmogus turi gyventi“ (Mt 4, 4; Lk 4, 4).

Širdies negalima patenkinti visokiais blizgučiais ar turtais. Ir mūsų siela niekaip negali prasimaitinti šio malonumų ieškančio pasaulio gėrybėmis. Mūsų giliausius troškimus bei ilgesį patenkina tiktai atnaujinta draugystė su Tuo, pagal kurio paveikslą mes esame sukurti, – su Dievu.

„Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“.

Gerai suprantame Jėzaus čia pavartotą metaforą – alkį. Visi kada nors gyvenime alkome ir patyrėme graužiantį skausmą viduriuose, galvos svaigimą bei silpnumą. Mes žinome, ką reiškia sausų lūpų sukepimas iš troškulio. Todėl savaime suklūstame, kada Jėzus sako: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta“.

Bet kokia laimė gali būti alkstant ir trokštant?

Pirmiausia, alkis ir troškulys yra gyvybės ženklas. Mirusiems nereikia jokio maisto, jie netrokšta vandens.

Biblija moko, jog dėl dvasinio rimumo stokos galime tapti kietaširdžiais kaip senovėje faraonas. Tai vienas pavojingiausių procesų, galinčių įvykti žmogaus sieloje. Nuodė-

mingas žmogus taip nutolsta nuo Dievo, kad visiškai netrošksta Viešpaties. Tada, kaip Rašte sakoma: Dievas apleido „juos dėl jų širdies sukietėjimo“ (Ps 81, 12; Rom 1, 24).

Jei nors truputį geidžiate Dievo ir teisybės, tai jūsų širdis nėra taip užkietėjusi, kad neatsilieptų į Kristaus balsą ir Jo žodžius. Jūs dar tebesate gyvi ir jautrūs Dvasios balsui.

Tie, kurie nebeturi karšto troškimo Dievui, ilgesio Kristui ir troškulio dvasios dalykams, ne tikrai yra mirę savo nusi-kaltimais ir nuodėmėmis, bet ir nebejautrūs Dvasios paskatoms. Jie panašūs į mirusius žmones ir jiems gresia pavojus pasilikti dvasinio sustingimo būsenoj, kuri galų gale nuves juos į amžiną pražūtį.

Vienas vyras papasakojo man atsitikimą apie tai, kaip jis beveik visiškai sušalo tolimoje šiaurėje. Jo rankos nieko nebejautusios, kojos sustingusios, jį ėmęs noras atsigulti sniege ir miegoti. Tada jam dingtelėjusi mintis, jog jis mirtinai šąla. Vyras pašoko ant kojų ir ėmė smarkiai bėgti, kol sužadino kraujo cirkuliaciją. Jei jis nebūtų staiga suvokęs, jog jau miršta, ir nebūtų nieko daręs, kai jam tai paaiškėjo, tai jis būtų mirtinai sušalęs.

Laimingi tie, kurie reaguoja į Dvasios išpėjimus. Tikrai tokiems yra vilties tapti pasotintais.

Išalkęs žmogus yra normalus žmogus. Ligoniai ar nepaprastai susijaudinę žmonės atsisako valgio.

Normalus žmogus taip pat jaučia ir dvasinį alkį bei troškulį. Dovydas sako: „Kaip elnė geidžia tekančių upelių, taip mano siela ilgisi tavęs, o Dieve!“ (Ps 42, 1).

Izaijas kalbėjo: „Mano siela troško tavęs naktį; bet ir nuo pat ryto aš bundu tau savo dvasia savo širdyje. Kai tu darysi savo teismus žemėje, pasaulio gyventojai mokysis teisybės“ (Iz 26, 9).

Jūs sukurti pagal Dievo paveikslą ir skirti draugystei su Dievu. Jūsų širdis negali būti patenkinta nebendraudama su Juo. Kaip magnetas traukia geležį, taip alkstanti žmogaus siela yra traukiama prie Dievo. Nors jums, nuodėmingiems, kaip ir kitiems, gali atrodyti, kad pasaulis yra patrauklesnis ir labiau patinkantis. Tačiau vieną dieną, galbūt net dabar, skaičiuodami šias eilutes, jūs pripažinsite, kad yra kažkas daugiau jūsų viduje, kažkas, ko negalima patenkinti menkaverčiais žemiškais pakaitalais.

Tada su Dovydu, paragavusiu nuodėmės ir patyrusiu, kad ji nepatenkina, jūs sakysite: „Dieve, mano Dievas esi tu! Aš ieškau tavęs. Tavęs troško mano siela. Nyko tavęs begeisdamas mano kūnas, kaip sausa ir nualinta žemė be vandens“ (Ps 63, 1).

Daugumos iš mūsų bėda – laimę laikyti savo siekimų tikslu, užuot siekus ko nors aukštesnio, didingesnio ir kilnesnio. Nelaimingumo jausmas – tai tarsi skausmas, kokios nors giliau glūdinčios priežasties pasekmė. Negalima pašalinti skausmo, nepašalinus jo priežasties. Skausmas ir liga eina drauge: liga yra priežastis, o skausmas – jos pasekmė.

Nelaimingumo jausmas – tai pasekmė, o jo priežastis – nuodėmė. Nuodėmė ir nelaimingumo jausmas eina drauge. Edeno sode viešpatavo vien palaima, ten neišsėlino nuodėmė. Tada laimė išslinko lauk. Nuodėmė ir laimė negali būti kartu.

O kas toji teisybė, kurios turėtume trokšti? Ar teisybė, apie kurią Jėzus kalba ketvirtajame palaimos priesake, yra religinis išgyvenimas? Ar tai užtvindančių jausmų ir dvasiinių pajautimų mistinė ekstazė, kurią pasiekia tik nedaugelis?

Vargu ar verta ieškoti tokio religinio išgyvenimo. Aš jokiū būdu nenoriu sumenkinti ryškios religinės patirties svarbumo. Tačiau religija, nesukurianti aukštesnės moralės ir nesu-

teikianti mūsų būdai didesnio panašumo į Kristų, neatneša jokios naudos ir iš tikrųjų gali padaryti daugiau blogo negu gero. Dievas yra šventas, ir viso žmogaus išganymo tikslas – pasiekti šventumą.

Teisybė, apie kurią Jėzus čia kalba, nėra paviršutiniškas ir mechaniškas religinių apeigų atlikimas. Jėzus mokė, koks bergždžias dalykas yra laikytis religijos teorijos be krikščioniškos praktikos, sakydamas: „Jei jūsų teisybė žymiai neperviršys Rašto žinovų ir fariziejų, jūs nieku būdu neįeisite į dangaus karalystę“ (Mt 5, 20).

Tai nėra abstrakti (šiandien taip paplitusi), vien proto sąlygojama moralė. Daugelis žmonių smerkia kitų nuodėmes, bet nesugeba pastebėti nuodėmės savo pačių gyvenime. Jie smerkia vyriausybės narių nuodėmes, bet pateisina jas, esančias savo širdyje.

Ar atskiri asmenys sulaužo sutuoktuvių priesaiką, ar tautos tarpusavio sutartis, Dievui tai lygiai tokia pati nuodėmė.

Kokia tad yra ta teisybė, kurios Jėzus liepia alksti? Biblija moko, kad Dievas yra šventas, teišus ir tyras. Jis negali pakęsti nuodėmės arti savęs. Tačiau žmogus ryžosi peržengti Dievo įstatymus bei nuostatus. Dėl savo prasižengimų jis vadinamas „nuodėminguoju“ arba „nusidėjėliu“. Nuodėmė iš karto suardo žmogaus santykį su Dievu. Žmogus tampa Dievo akyse neteišus, suteptas, nešventas. Dievas negali draugauti su tuo, kas nešventa, neteisinga ir neetiška. Todėl nuodėmė nutraukia žmogaus draugystę su Dievu. Biblija žmogų vadina „svetimu“, „priešu“ ir „nusidėjėliu“ prieš Dievą. Vienintelė išeitis – rasti būdą, kaip žmogui įsigyti teisumą ir šventumą, kurie padarytų jį priimtinu Dievui, ir jis vėl galėtų bendrauti su Juo ir rasti laimę, kurios taip trokšta.

Daugelis žmonių bandė pasitaisyti, norėdami įgyti Dievo

prielankumą. Kiti visaip žalojo ir kankino savo kūną, manydami, kad jie tuo Dievui įsiteiksią. Dar kiti manė: jei tik jie stropiai dirbs ir gyvens dorai, tai jau kaip nors galės pasiteisinti prieš Dievą.

Bet Biblija moko, kad visas mūsų teisumas, kuris dar taip toli nuo dieviškojo, yra Dievo akyse tarsi suteptas, suplyšęs drabužis. Neįmanoma mums patiems pasiekti tokį teisumą, šventumą ir gerumą, kurie patenkintų Dievą. Netgi tai, kas yra geriausia mūsų sieloje, nėra tyra Dievo akyse.

Atsimenu, kartą mano žmona skalbė baltinius. Kambaryje jie atrodė balti ir švarūs. Bet kai ji baltinius išdžiaustė lauke, kur ką tik buvo pasnigę, tai, palyginus su sniegu, jie atrodė pilki ir nešvarūs.

Mūsų gyvenimas mums gali atrodyti geras ir padorus. Bet, palyginus su Dievo tyrumu ir šventumu, mes esame susitepę ir nešvarūs.

Tačiau, nepaisant mūsų nuodėmių, Dievas mus myli. Jis nusprendė pasirūpinti mūsų teisumu. Štai dėl ko Dievas atidavė savo Sūnų, Jėzų Kristų, mirti ant kryžiaus.

Ar esate kada nors pagalvoję, kodėl kryžius tapo krikščionybės simboliu? Todėl, kad, prikaltas prie kryžiaus, Jėzus užmokėjo mūsų išpirkimo mokestį ir dovanojo mums teisumą, kurio patys negalėjome gauti. „Dievo malonės dovana – amžinasis gyvenimas Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“ (Rom 6, 23). Jei tikime, jog Jo Sūnus mirė už mus ir prisikėlė, tai Dievas priskiria mums Jo teisumą. Šis teisumas suteikiamas visiems, kurie tik nori Jį priimti.

Tai reiškia, kad Dievas atleidžia visas praeities nuodėmes ir nusižengimus. Jis švariai nutrina užrašų lentelę. Dievas paima mūsų nuodėmes ir paskandina jas jūrų gelmėse, padeda jas taip toli, kaip toli yra rytai nuo vakarų. Dievas turi tokį

gebėjimą, kokio žmogus neturi: Jis gali pamiršti. Maloningasis Dievas užmiršta mūsų nuodėmes ir amžinai ištrina jas iš savo atminties! Jis pastato mus savo akivaizdoje tokius, lyg mes niekada nebūtume padarę nė vienos nuodėmės.

Pasak teologijos terminologijos, tai – išteisinimas. Biblija sako: „Taigi, būdami pateisinti tikėjimo pagrindu, mes turime ramybę su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Rom 5, 1).

Niekaip neįmanoma pasiekti tikros laimės, kol nedrągaujame ir nebendravime su Dievu. O šiam bendravimui užmegzti yra vienintelis būdas – per Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kryžių. Dievas sako: „Aš jums atleisiu, bet tikrai kryžiaus papėdėje“; „Aš noriu bendradarbiauti su jumis, bet tik kryžiaus papėdėje“. Štai dėl ko mums būtinai reikia ateiti prie kryžiaus, ateiti apgailestaujant dėl savo nuodėmių ir tikint Jo Sūnumi, kad rastume atleidimą bei išganymą.

Teisumas nėra įgimta. Tai Dievo dovana, kurią reikia priimti. Tai žemėn atneštas dangaus gabalėlis. Tai Dievas dalijasi su mumis savo prigimtimi. Mes tampame dieviškosios prigimties dalyviais.

Dievas sako, kad tikrai tie gauna šį teisumą, kurie jo troškta. Dievas nė vienam nepabers, jeigu žmogus nenorės, savo dangiškosios manos. Jums reikia jos už viską labiau geisti. Troškimas Dievo turi būti didesnis už visus kitus jūsų norus. Jis turi būti kaip graužiantis alkis ir deginantis troškulys.

Yra keletas dalykų, kurie galbūt atims jums norą siekti Dievo teisumo.

PIRMA: *Nuodėmingi malonumai* gali nustelbti dieviškųjų dalykų troškimą.

Skelbdamas Evangeliją, Paulius turėjo jauną bendradarbį Demą. Kadangi jo pasaulio malonumų pomėgis buvo didesnis negu Dievo troškimas, mes mažai težinome apie Demą.

Dešimčia žodžių Paulius pasako viską apie jį: „Demas, pamilęs esamąjį pasaulį, paliko mane ir nukeliavo į Tesaloniką“ (2 Tim 4, 10).

Daugelis iš mūsų nejaučiame dvasinių dalykų troškulio, nes esame pasinėrę į nuodėmingus šio pasaulio malonumus. Esame per daug persisotinę velnio skanėstais.

Kartą girdėjau tokį pasakojimą. Eina žmogus keliu, o pasikui jį seka kiaulė. Tai matydamas, draugas pašaukė jį ir paklausė, kaip jis padaręs, kad kiaulė jį seka. Žmogus atsakė: „Tai visai paprastas dalykas. Kas žingsnis aš numetu pupą, o kiaulė mėgsta pupas“.

Taip ir šėtonas eina gyvenimo keliu, mėtydamas savo pupas, o mes sekame pasikui jį į amžinąją pražūtį.

ANTRA: *Pasitenkinimas savimi* gali neigiamai paveikti jūsų Dievo troškimą.

Nėra tuštesnio žmogaus už tą, kuris mano esąs kupinas visokių dorybių. Nėra didesnio ligonio, sergančio mirtina liga, o manančio – kad jis visiškai sveikas. Nėra didesnio vargšo už tą, kuris mano esąs visiškai sveikas. Nėra didesnio vargšo, galvojančio, jog jis esąs turtingas, o iš tikrųjų bankrutavęs.

Biblija moko: „Tu sakai: „Aš esu turtingas, pralobęs ir nieko man nereikia“, ir nežinai, kad tu esi nuskurdęs ir apgailėtinas, neturtingas, aklas ir nuogas“ (Apr 3, 17). Žmogaus, besirūpinančio tik savimi, gyvenime nebėra vietos Dievui.

TREČIA: *Slapta nuodėmė* gali neleisti jums siekti Dievo teisybės.

Toji slaptai padarytoji nuodėmė vis dėlto pareikalavo savo kainos. Jūs visada manėte, kad ji užsimiršo, bet susikrintimas dėl jos tebetvyro jūsų širdyje. O pikta pagieža, kurią laikote širdyje prieš artimą?! O neatlaidumas tiems, kurie jus nuskriaudė?! Kai širdis kupina pykčio, nėra joje

vietos Dievui. Pavyduliavimas, priešiškus ir pyktis atims jūsų norą siekti Dvasios dalykų.

Kai gyvenimas pripildytas priešiško nusiteikimo ir pagiežos, jūs negalite alkti ir trokšti teisybės. Jei leisite, kad jūsų širdis būtų prisotinta šėtono maisto, tai nejausite jokio dangiškosios manos pasiilgimo.

KETVIRTA: *Nesirūpinimas savo dvasiniu gyvenimu gali atimti norą siekti Dievo teisybės.*

Visi krikščionys tiki Dievą, bet daugelis skiria per mažai laiko Dievui. Jie per daug užimti kasdieniais reikalais, todėl negali kasdien skaityti Biblijos, pasimelsti ir pagalvoti apie kitus. Dauguma yra praradę karštą norą sekti Kristų.

Jei paklaustumėte jų, ar jie krikščionys, daugelis atsakytų: „Manau, kad taip“ arba „Tikiuosi, kad taip“. Šie žmonės nueina į bažnyčią per Velykas ar per Kalėdas bei kitomis ypatingomis progomis, bet šiaip jie mažai galvoja apie Dievą. Kiti dalykai yra išstūmę Dievą iš jų gyvenimo.

Biblija įspėja dėl nesirūpinimo savo siela. Širdis gali taip užkietėti ir siela taip susitraukti, kad jūs neteksite Dievo troškimo.

Alkis, kurį jums reikėtų jausti – tai noras būti visuomet santarvėje su Dievu. Tai supratimas, jog bergždžias dalykas ieškoti širdies ramybės kur nors kitur. Tai savo bejėgiškumo ir visiško atsidavimo Jo valiai pripažinimas.

Panašiai kaip Petras, kuris plaukė ant pasitenkinimo saviimi bangu, bet pamatęs, kad jos jo nekelia, sušuko, taip ir mes šaukiame: „Viešpatie, gelbėk mane arba aš žūsiu!“

Kartu su pražuvusiuoju sūnumi, paragavusiu velnio skanumynų ten, tolimame mieste, mes patiriame, jog pasaulio išlukštentos ankštys pripildo pilvą, bet nenumalšina alkio. Ir kaip tik tada, supratę savo tikrąjį skurdą, mes sakome: „Tė-

ve, aš nusidėjau dangui ir tau... laikyk mane kaip vieną savo samdinių“ (Lk 15, 18 – 19).

Pražuvusiojo sūnaus grįžimas prasidėjo dar prie kiaulių gardo, kada jis tarė: „Kiek daug mano tėvo samdinių turi duonos perteklių, o aš badu čia stimpu!“ (Lk 15, 17). Tuo momentu, kai jis alko, Dievas pradėjo dengti stalą dvasiniam bendravimui atnaujinti. Stiprus ilgesys, alkis ir troškulys buvo ne maisto, bet susitaikymo su tėvu siekis.

Taip ir mūsų tikslai, ateinant prie Dievo, turi būti ne palaiminimai, religiniai išgyvenimai ir netgi ne atsakymai į maldas. Šitie dalykai yra įprasti tada, kada esame susitaikę su Dangiškuoju Tėvu.

Dievas, kaip ir tėvas palyginime apie pražuvusį sūnų, sako visiems, kurie alksta ir trokšta teisybės: „Sūnau, visa, kas mano, yra tavo“.

Tačiau raktas į dvasinį pasitenkinimą yra susitaikymas su Dievu. Kada mes tikėdami tampame Jo sūnumis, tada Dievo turtai tampa mūsų turtais, Dievo perteklius – mūsų pertekliumi, Dievo jėga – mūsų jėga. Kada atnaujiname gerus santykius tarp Dievo ir mūsų, tada ateina laimė, pasitenkinimas ir dvasios ramybė.

Jūs klausiate: „Nuo ko man pradėti? Ką man daryti?“

Jėzus pasakė: „Jūs turite atsigręžti“. Žodis *atsigręžti* reiškia „apsisukti aplink“, „apsigalvoti“, „gręžtis atgal“ ar „sugrįžti“. Tai žmogaus veiksmas, kuriuo jis pareiškia savo norą pakeisti gyvenimo būdą, gręžtis į Dievą ir gyventi remiantis dieviškaisiais įstatymais. Atsigręžti – tai išpažinti Dievui nuodėmes, jų išsižadėti, gręžtis nuo jų ir patikėti Kristumi. Jei jūs visa tai darote tikrai ir iš širdies, tada Dievas padaro tai, ką privalo padaryti – jūs atgimstate arba per Šventąją Dvasią gaunate dvasinės gyvybės dovaną.

Tačiau daugelis žmonių tuojau ima ginčytis: „Aš tikiu Kristų, aš tikiu bažnyčia ir Biblija. Argi to negana?“

Ne! Jums reikia *priimti* Kristų.

Aš galiu nueiti į aerouostą. Esu užsisakęs vietą lėktuve. Turiu ir bilietą kišenėje. Lėktuvas parengtas skristi. Tai didelis ir galingas lėktuvas. Aš esu įsitikinęs, kad jis nuskraidins mane į vietą. Tris kartus skelbiamas lėktuvo išskridimas. Aš nesistengiu įlipti į lėktuvą. Uždaromos durys, lėktuvas nuvažiuoja išibėgėjimo taku ir pakyla. Manęs nėra lėktuve. Kodėl? Aš „tikėjau“ lėktuvu, bet nesirūpinau į jį įsėsti.

Taip yra ir su tikėjimu! Jūs tikite Dievu, Kristumi, tikite Biblija ir bažnyčia, bet nesirūpinate iš tikrųjų priimti Kristų į savo širdį. Jūsų tikėjimas – tai vien protu suvokiamas dalykas, ir jūs neatiduodate jam savęs.

Biblija sako, jog tuo momentu, kai priimate Kristų, gimstate iš naujo. Dievo prigimtis įžengia į jūsų sielą, ir jūs tapate Dievo vaiku. Jūsų dvasinio bendravimo su Dievu teisė ir galimybė yra visiškai atstatyta.

Tai galėtume pavadinti „vertikaliu santykiu“, stiprėjančiu giminytės ryšiu tarp Dievo ir žmogaus. Atgimimas iš naujo – pirmasis žingsnis į laimę. Nėra prasmės jums toliau skaityti šią knygą, jeigu neįsitikinate, kad gailitės dėl savo nuodėmių, ir atsisakote jų, priimate tikėjimu Kristų ir atgimstate iš naujo. Vertikalusis santykis visuomet turi eiti prieš horizontalųjį.

Mūsų išlaikymas, aprūpinimas ir jėga ateina iš aukščiau. Žmogus lyg tramvajus. Jis turi būti sujungtas vertikaliai ir tik tada gali judėti horizontaliai. Pirmiausia reikia sureguliuoti mūsų santykius su Dievu ir tik tada su žmogumi. Ir atvirkščiai, jeigu mūsų santykiai su Dievu blogi, tai jie blogi ir su žmogumi.

Yra tokia muzikos taisyklė: „Du instrumentai, nustatyti

tokio pat tono aukštumu, yra vienas su kitu suderinti“. Panaši ir matematikos taisyklė: „Dvi kiekybės, kurios lygios tai pačiai kiekybei, yra lygios“.

Taip ir du žmonės, susitaikinę su Dievu, pašalina ir tarpusavio nesutarimus. Du žmonės, pamilę Kristų, myli ir vienas kitą.

Teisybė, kurios mes trokštame ir turime trokšti, gali padaryti laimingą gyvenimą jau dabar čia, žemėje.

Tuo momentu, kai laikote Kristų savo Viešpačiu ir Išganytoju, Kristus per Šventąją Dvasią ateina gyventi į jūsų širdį. Šventasis Raštas sako: „Kristus jumoje, garbės viltis“ (Kol 1, 27). Galite nematyti Jo savo akimis ir nepajusti, bet vis dėlto Jis yra jumoje. Jūs turite priimti Kristų tikėjimu.

Pasak teologijos terminologijos, tai vadinama *pašventinimu*. Neišsigąskite šio žodžio. Jis tikrai reiškia „atskirtas“ arba „švarus“. Pirma, pašventinimas yra iš karto įvyksta dalykas. Tuo momentu, kai priimate Kristų savo Išganytoju, Šventoji Dvasia įeina į jūsų širdį.

Antra, pašventinimas – nuolat progresuojąs dalykas. Jūs augate malonėje, pažindami Jėzų Kristų. Būti krikščioniu – tai daugiau, negu staiga sugrįžti pas Dievą, tai kasdien vyksta procesas, per kurį jūs tampate vis panašesni ir panašesni į Kristų. Krikščionišką gyvenimą jūs pradodate taip, kaip kūdikis pradeda fizinį gyvenimą. Iš pradžių jums reikia paprastų Kristaus mokslo dalykų. Ir vaikščioti krikščioniškai gyvenime jūs taip pat išmokstate tikrai palengva. Iš pradžių klumpate ir darote daug klaidų, bet pamažu augate.

Tačiau yra daug krikščionių, nustojusių augti. Dvasiškai jie lieka kūdikiai visą gyvenimą. Bijau, kad šiandien tai labai dažnai pasitaiko. Gal ir jums taip atsitiko?

Ar atsimenate tą dieną, kada atidavėte savo širdį ir gyve-

nimą Kristui? Jūs visai neabejojote pergale. Kaip lengva, atrodė, nugalėti nuodėmę per Kristų. Argi jūs galėjote bent susapnuoti pralaimėjimą, remdamiesi tokiu Vadovu, kurio dar niekas nenugalėjo?

Tačiau visiškai kitoks buvo daugelio iš jūsų tikrasis patyrimas! Pergalės pasirodė retos ir trumpalaikės, o pralaimėjimai dažni ir lemtingi. Jūs negyvenate taip, kaip, jūsų nuomone, Dievo vaikai turėtų gyventi.

Misis Hana Vitol – Smit primena: „Jūs galbūt turėjote aiškų krikščioniško mokslo tiesų supratimą, bet jų šviesa bei jėga dar nebuvo jūsų išsąmoninta. Jūs tikite Kristų, kalbate apie Jį, tarnaujate Jam, bet Jis nepripildo visos jūsų būties. Jūs suradote Kristų kaip bausmės už nuodėmę Išganytoją, bet dar nesuradote Jo kaip savo Išganytojo, galinčio išgelbėti nuo nuodėmės galios. Yra dingęs krikščioniškosios patirties džiaugsmas bei įdomumas“.

Iš kadaise degusios jūsų sielos, liepsnojusios lyg prerijų gaisras, dabar likusios tik blėstančios žarijos. Jūs jaučiate, kad patyrimas nėra toks, koks aprašytas Šventajame Rašte. Metams bėgant, imate manyti, jog jūsų tikėjimas nesėkmingas: vieną valandą puolimas, kitą – atgailavimas dėl to puolimo, tada vėl naujas pasiryžimas, kuriam lemta baigtis tokia pat nesėkme.

Šventajame Rašte skaitome, kad pirmoji bažnyčia buvo pripildyta Šventosios Dvasios. Žmonės neturėjo pastatų, automobilių, lėktuvų, traukinių, tačiau jie apvertė pasaulį dėl Kristaus. Jie sukėlė dvasinę revoliuciją, išjudinusią Romos imperijos pagrindus. Tie žmonės buvo jauni, energingi, vyriški, galingi. Kiekvieną savo gyvenimo dieną jie gyveno dėl Kristaus. Linksmi pakėlė persekiojimus ir net mirtį dėl tikėjimo į Kristų.

Komunizmo idėjos šiandien daug kur pasaulyje prasiskverbia todėl, kad kai kurie žmonės, turėję gyventi krikščionišką gyvenimą, neišlaikė tikėjimo. Nesugebėjome gyventi taip, kaip nurodė Kristus, neįvykdėme Jo reikalavimų. Turime ne propaganda ir kova nugalėti komunizmą, o įveikti jį vertingo gyvenimo pavyzdžiu.

Ką galvoja netikintieji, matydami nesutarimą tarp įvairių krikščionių grupių ir tarp atskirų grupių narių? Vietoj dinamiškos, augančios, galingos bažnyčios, matome susiskaldymą, nesantaiką, smulkmeniškumą, godumą, pavydą ir dvasinį sustingimą – ir tai tada, kai pasaulis taip arti katastrofos.

Šiandien krikščionybei labiausiai reikia, kad tikintieji sužinotų paslaptį, kaip kasdien, nuolat įveikti nuodėmę. Tūkstančių krikščionių širdyse vyksta kova.

Apaštalas Paulius rašė apie šią kovą. Jis sakė turįs troškimą patikti Dievui, tačiau nerandąs jėgos tai įvykdyti. Apimtas kone nusiminimo, jis sušunka: „Kas mane išgelbės iš šito mirčiai lemto kūno?“ (Rom 7, 24).

Kitame skirsnelyje jis jau atsako į šį tokį svarbų, skaudų ir gluminantį klausimą: „Dėkui Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį!“ (Rom 7, 25).

Kristus gali jus išvaduoti!

Daugelis iš jūsų klausiate: „Kodėl aš, būdamas krikščionis, darau tai, ką darau? Kodėl aš, būdamas krikščionis, nepadarau to, ką turėčiau padaryti?“

Dauguma šaukiate Kristaus vardo, bet gyvenate nuolatos pralaimėdami. Jūs turite nešvarias rankas, nešvarias lūpas, nešvarų liežuvį, nešvarias kojas, nešvarias mintis, nešvarias širdis – vis dėlto jūs sakotės esą krikščionys. Jūs savinatės Kristų, lankote bažnyčią, bandote melstis, tačiau žinote, kad

jūsų sieloje yra negerų dalykų. Jūs neiškovojo Šventajame Rašte pažadėtos visiškos ir nuolatinės pergalės. Nematyti džiugesio ir jūsų veide. Dingęs eisenos grakštumas. Sielos ugnis yra užgesusi.

Tačiau apsižvalgę, jūs pastebite žmones, gyvenančius kitoki gyvenimą. Tai atsispindi jų veiduose, matyti iš to, kaip jie vaikšto ir kaip kalba. Jie neša Dvasios vaisių, o jūs tik retkarčiais iškovojo pergalę. Kai kada jūs trokštate nugalėti pagundas, bet ir vėl nuslystate į senąją gyvenimo vagą, pasikui ilgitės ir alkstate kasdienio dvasinio maisto.

Yra ir tokių krikščionių, kurie niekada nėra tikrai suvokę biblinės tiesos apie atsisakymą nešvarių minčių ir blogų įpročių.

Yra krikščionių, kurie mažai ką žino apie kasdienę maldą ir Dievo žodžio skaitymą.

Ne taip seniai vienas policininkas klausė manęs, kaip atkleisti laimingo gyvenimo paslaptį. Aš atsakiau, jog nėra čia jokio magiško žodžio, kurį ištaręs nugalėtumei pagundas. Jei vienu žodžiu būtų galima šią paslaptį nusakyti, aš manyčiau, jog tai *atsidavimas*. Kitas dalykas, kurį sugretinčiau su atsidavimu, būtų *malda* ir Dievo žodžio skaitymas.

Niekas negali atstoti kasdienio bendravimo su Kristumi per maldą ir Dievo žodžio skaitymą. Tylus susikaupimas, malda, laikas, kurį praleidžiate įsigilindami į Dievo žodį – tai laimingam krikščioniškam gyvenimui būtini dalykai. Jei jūs kasdien nevaikštote galvodami apie Kristų, tada niekaip negalite būti laimingas, veiklus ir jėgos kupinas krikščionis.

Labai apgailėtina, kad net tarp savęs krikščionys kalbasi apie palyginti menkaverčius dalykus. Galime pasakyti mūsų mėgstamo beisbolo žaidėjo taškų vidurkį, bet negalime pacituoti jokio kito Biblijos skirsnelio, kaip tik Jono 3, 16. Daug

kalbame apie namus, automobilius, televizorius, bet pasi-
gailėtinai mažai teišmanome Dievo mokymą.

Jei mirtinai sergąs žmogus atsitiktinai pasibelstų į mūsų duris, mes nesugebėtume suvokti jo problemų ir atvesti jį prie Išganytojo Kristaus.

Mes menkai išmanome dvasinius dalykus, todėl banalūs ir pokalbiai. Kasdienės kalbos įstaigoje, mokykloje ar krautu-
vėje turėtų būti apie dieviškus dalykus. Reikėtų pasidalyti savo palaima ir mintimis, kilusiomis iš kasdienio Biblijos skaitymo.

Neužtenka to, kad buvome konfirmuoti ar per evangeli-
zaciją apsisprendėme priklausyti Kristui. Nemanysime, jog to pirmo jausmo pakylėti, galėsime sėkmingai nugyventi visą likusį gyvenimą. Mes esame tiktai žmonės, todėl mums reikia nuolat grįžti bei atnaujinti savo pažadus ir darną su Dievu. Mums reikia pakartotinai patikrinti savo dvasinę būklę.

Kristus šiandien šaukia krikščionis apsisvalyti, pasišvęsti ir visiškai Jam atsiduoti. Nuo to priklausys, ar jums seksis, ar ne; ar jums reikės padėti, ar jūs padėsite kitiems. Visiškai atsidavus Jėzui, jūsų įpročiai, malda, Biblijos skaitymas, priklausymas bendruomenei ir darbas joje pasidarys kitokie.

Tikriausiai daugelis jūsų paklaus: „Nuo ko aš turiu pradėti?“ Norėčiau štai ką pasiūlyti. Imkite ir surašykite visas savo nuodėmes. Tada išpažinkite jas Dievui, kiekvieną iš eilės, ir atsiminkite, kad Jėzus Kristus atleidžia. Biblija sako: „Jei mes išpažįstame savo nuodėmes, tai jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleidžia mums nuodėmes ir apvalo mus nuo visokios neteisybės“ (1 Jn 1, 9).

Tada, kai būsite išpažinę kiekvieną jums žinomą savo nuodėmę, patikėkite Kristui visą savo gyvenimą – mylimąją

ar mylimąjį, šeimą, darbą, karjerą, siekius, sielą, slapčiausias mintis ir širdies gelmes. Nieko nepasilikite sau.

Savo akis, ausis, rankas, lūpas, mintis ir širdį atiduokite visiškai ir be jokių išlygų Kristui. Tada tikėjimu įsisąmoninkite, kad Dievas priėmė jūsų atsidavimą.

Apaštalas Paulius sakė: „Su Kristumi aš esu nukryžiuotas. Tačiau gyvenu nebe aš, bet manyje gyvena Kristus“ (Gal 2, 19 – 20).

Tada turime manyti, jog nuodėmė mūsų nepasieks. Biblija sako, jog mes galime būti daugiau negu nugalėtojai, jeigu vaikščiosime nuolat galvodami apie mus mylintį Kristų.

Turėjau laimės sužinoti, ką reiškia vaikščioti Kristaus keliu. Kaip jaudina, džiugiai nuteikia kiekvieną rytą pabudus jausti Jo artybę! Kaip malonu vakare, saulei leidžiantis, ar atsigulus jausti Dievo ramybę, o tada miegoti taip, kaip miega tiktai tie, kurie pažįsta Kristų! Koks džiaugsmas vaikščioti visuomet patiriant Kristų!

Ar jūs trokštate tokio vaikščiojimo? Ar ilgitės, kad toks džiaugsmas, ramybė, pasitenkinimas, išsilaisvinimas ir drąsa gyventų jūsų sieloje? Ar norite nešti Dvasios vaisių – „meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrumą, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susilaikymą“ (Gal 5, 22 – 23)?

Galite gauti tokį gyvenimą dabar, šiuo momentu, jei esate pasiryžę visiškai atsiduoti Kristui! Tuo momentu, kai jūs Jam atsiduodate, Kristus pripildo jūsų širdį ir gyvenimą Šventosios Dvasios. Tada galite sakyti: „Esu pripildytas Dvasios“.

Pirma, atsiminkite, kad krikščioniškas gyvenimas – tai gyvenimas per „Kristų jumyse“. Jei Kristui nepriklauso *viskas*, kas yra jūsų sieloje, tai jūs negalite gyventi laimingo krikščioniško gyvenimo. Kai Jis turi jus visą, tada sklidinai pripildo jus ir išugdo Dvasios vaisių. Visiškai neįmanoma

padaryti krikščionišką gyvenimą be Šventosios Dvasios jėgos. Ji stovi šiuo momentu pasirengusi įeiti į jūsų širdį su palaiminimų antplūdžiu, jei jūs atversite Jai kiekvieną savo asmenybės, gyvenimo puslapį. Tai jūsų įgimta teisė. Savinaitės ją, tikėkite ją, priimkite ją! Dabar ji yra jūsų.

Jei toks yra jūsų alkis ir troškimas, tai Dievas darys taip, kaip žadėjo. Jis pripildys jus. „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“. Kiekvienas Dievo pažadas ištesimas.

Antra, Dievas pripildys jus savo teisumu, nes negali būti tokio švento ilgesio, tokio švento troškimo, kuris galiausiai nebūtų patenkintas.

Mūsų mintys, žodžiai ir darbai nebus tobuli, kol Jo šlovė neperšvies mūsų ateinančiame pasaulyje. Tačiau tos šlovės atspindys ir Jo dieviškojo panašumo antspaudas mūsų charakteryje teisėtai priklauso kiekvienam krikščioniui jau šios žemės kelyje. Esame *krikščionys*, ir pasaulis turi jausti savo nuodėmingumą, kada dangiškoji jėga atsitolina nuo visko, kas turi Kristaus vardą.

Žmogus alksta, t.y. nori maisto, ir Dievas siunčia saulę bei lietu ant auksinių javų laukuose. Grūdai sumalami į miltus, iš miltų kepama duona, ir žmogaus fizinis alkis yra numalšinamas.

Žmogus trokšta meilės. Ir Dievas uždega meilės ugnį kito asmens širdyje. Taip dvi širdys suranda savo papildymą, susijungę šventa santuoka.

Žmogus trokšta žinių, ir Dievas leidžia atsirasti mokslo įstaigoms, pašaukia žmones būti mokytojais, skiepija turtingųjų širdims norą suteikti toms įstaigoms lėšų. Ir žinių troškimas yra patenkinamas.

Žmogus trokšta bendrauti su kitais žmonėmis. Ir Dievas

leidžia statyti miestus, kuriuose žmonės gali pasidalyti savo gamyba, žiniomis ir gebėjimais.

Nesakykite, kad Dievas, suteikdamas žmogui gausybę materialių gėrybių, nori, kad jis skurstų dvasiškai.

Biblija moko: „Klausyte klausykitės manęs ir valgykite, kas gera, ir jūsų siela gėrėsis skanumynais“ (Iz 55, 2).

Kitoje eilutėje rašoma: „Dievo duona yra ta, kuri nužengia iš dangaus ir teikia gyvybę pasauliui“ (Jn 6, 33).

Trečia, Dievas patenkins alkį ir troškulį tų, kurie trokšta Jo teisybės, nes Jis myli pasaulį nesibaigiančia meile. Dievas pajudino dangų ir žemę, kad mus atpirktų. Argi logiška, jei tėvas, užmokėjęs didelę sumą pinigų sūnui išpirkti, juo nustotų rūpintis ir leistų badauti? Pradinė mūsų išganymo kaina buvo tokia didelė, todėl verčia tikėti, jog Dievas tikrai nori, kad mes nieko nestokotume. Tėvas, kuris myli savo vaiką, neleis jam mirti badu.

Biblija sako: „O mano Dievas Kristuje Jėzuje patenkins visoki jūsų reikalą“ (Fil 4, 15).

Šis pažadas: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“ daro žmogų atsakingą Dievui ir Dievą atsakingą žmogui.

Jei netrokštame jokios teisybės, vadinasi, leidome nuodėmei ir apsileidimui atbukinti mūsų norą bendrauti su Dievu. Tačiau, kad ir kaip viliotų, patrauklūs ir malonūs atrodytų pasaulio prieskoniai, jie niekada negali patenkinti mūsų ilgesio ir širdies troškimo.

Tiktai tada galime turėti širdies ramybę ir proto rimtį, kai pripažįstame ir išpažįstame savo giliausius troškimus, kai visiškai atsiduodame Dievui ir esame pasiryžę gręžtis nuo netikrų šio pasaulio laimės pakaitalų bei gerti „gyvybės vandenį“.

VI

LAIMĖS SIEKIMAS PER GAILESTINGUMĄ

„Palaiminti gailestingieji, nes jie ras pasi-
gailėjimą“ (Mt 5, 7).

Vienas senas bažnyčios seniūnas, paklaustas, ar jis esąs krikščionis, atsakė: „Tik iš dalies“.

Daugelis iš mūsų esame krikščionys tik tam tikrais mūsų gyvenimo atvejais. Mes pripažįstame, jog apskritai krikščionybės idėja, jos idealai yra geras ir pageidautinas dalykas. Esant progai, nueiname į bažnyčią, nes mums atrodo, kad taip pridera daryti. Mes tikime, jog reikalingas tam tikras padorumas, kad žmonės būtų sąžiningi, dori ir ištikimi. Bet, kai mus tiesiai paklausia: „Ar tu krikščionis?“, mes lyg ir varžomės teigiamai atsakyti. Savo širdyje linkę prisipažinti, kad, jeigu Kristaus mokiniai nebūtų stipriau tikėję negu mes, labai abejotina, ar krikščionybė būtų tapusi tokia revoliucine jėga, kokia ji buvo.

Iš tiesų, tai mes paprasčiausiai dėl kokios nors priežasties nesugebėjome rimtai pagalvoti apie Kristų. Kažkur mums trūko atsidavimo Jam. Jei būtume gyvenę Jo nukryžiuavimo dieną, galbūt kaip Petras būtume Jo išsigynę. Daugelis būtume išdavę Jį kaip Judas. Kiti tikriausiai pritartume minios nuotakai.

Sakydamas šį palaimos priesaką, Jėzus uždeda savo pirštą ant vos tvinksinčio šių dienų krikščionybės pulso. Keliais raiškiais žodžiais Jis, Didysis Gydytojas, nustato sergančios ir negaluojančios krikščionybės diagnozę. Jėzus pasako, jog viena didžiausių mūsų bėdų – tai egocentrizmas.

Ar pastebėjote, kokį asmeninį įvardį mes daugiausia vartojame savo kasdienėje šnekoje? *Mano* namai, *mano* problemos, *mano* bėda, *mano* jausmai, *mano* nervai, *mano* šeima, *mano* bendruomenė ir t.t.

Prisiminkite turtingąjį jaunikaitį, norėjusį sekti Jėzų, bet nuėjusį šalin, kai jam buvo pasakyta viską parduoti ar atiduoti neturtingiesiems.

Jėzus žinojo, jog geriausias būdas išbandyti mūsų atsidaivismą Dievui – tai pamatyti mūsų norą dalytis su kitais. Jei nejaučiame gailesčio kitiems, tai rodo, jog patys niekada nesame patyrę Dievo pasigailėjimo.

Perfrazuodami šį palimos priesaką, galėtume pasakyti: „Tie, kurie patyrė Dievo malonę, tokie laimingi, jog ir kitiems žmonėms maloningi“. Kokie mes esame kitiems žmonėms? Atsakymas bus tikresnis religingumo matas negu mūsų iškilmingos ir išpūstos religinės kalbos.

Emersonas tikriausiai žinojo apie žmogiškąjį gailestingumą, kai pasakė: „Jūsų asmeninis gyvenimas kalba taip garsiai, jog aš negaliu girdėti, ką jūs sakote“.

Tikrą krikščionybę Jėzus nusakė šiais žodžiais: „Jei kas trokšta, teateinie pas mane ir tegerie! Kas tiki mane, „iš to kūno“, kaip Raštas yra pasakęs, „tekės gyvojo vandens upės“ (Jn 7, 37 – 38).

Krikščionybė – tai pirmiausia atėjimas pas Kristų, gyvojo vandens versmę, ir tos versmės liejimasis meile artimui, atleidimu, gailestingumu.

Rezervuaras, į kurį vanduo tiktai įteka, bet niekur neišteka, pasidaro stovinčia, vabzdžius veisiančia bala. Kai galvojame apie krikščionybę tik kaip apie patyrimą, jausmus, ekstazę, džiaugsmą, tikėjimą, bet neturime jokio noro mielai dalytis ja su kitais, tada galime pasigirti tik stovinčia

bala, stagnacija. Tai nėra gyva, energinga, tekanti krikščionybė!

Pasiklausykite, ką teigia Raštas: „Ginkite menkąjį ir našlaitį, varguolį ir neturtėlį pateisinkite!“ (Ps 82, 3); „Kas užsikemša sau ausį, šaukiant beturčiui, pats šauks ir nebus išklaustas“ (Pat 21, 13).

Jėzus pasakė: „Tave prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigrėžk“ (Mt 5, 42). Ir: „Duokite, tai bus jums duodama; saiką gerą, primurdytą, sukrautą ir su kaupu duos į jūsų prieglobstį“ (Lk 6, 38).

Šiuo palaimos priesaku, kurį galėtume pavadinti „ištekančios palaimos“ priesaku, Jėzus pabrėžia mintį, jog mes turime būti lyg švarūs, neužsikimšę kanalai, kuriais Jo meilė bei gailestingumas teka į žmones.

Jei išpažįstate tokią religiją, kuri nepasireiškia jūsų kasdieniame gyvenime, nekeičia jūsų elgesio kitų žmonių atžvilgiu, kuri padaro jus tik savimi besirūpinančiu, tai galite būti tikri, kad jūs dar nepažįstate Kristaus, ištarusio šiuos palaimos priesakus!

Šėtonui visai nesvarbu, kad jūs teoriškai domitės krikščionybė ir sakotės pažįstą Kristų. Tačiau jam ne vis tiek ir jis ima smarkiai priešintis, kai jūs gyvenate su Kristumi, tampate malonus, gailestingas ir kupinas meilės. Jei šėtonui pasiseka atimti iš krikščionių gailestingumą bei širdies šilumą, tai jis jau yra sunaikinęs jų veiksmingumą. Jei tik jis sugeba nuteikti mus taip, kad, gražiai šnekėdami apie religiją, mes savo elgesiu menkiname ją, tada šėtonas atima ir mūsų galią.

Jei priimame tik dvasines ir estetines evangelijos savybes, bet nepaisome, ką ji sako apie mūsų pareigas kitiems žmonėms, tada mes ją paskelbiame negaliojančia. Naujojo Testamento teiginiai tikrai tada gali visiškai suklestėti, kai Dvasi-

os sėkla krinta giliai į derlingą žmogiškojo gailestingumo dirvą. Jėzus sakė, kad duodami kitiems rasime laimę.

Viena ponia mums parašė: „Esu šešiasdešimt penkerių metų. Mano visi vaikai vedę, vyras miręs, ir aš esu viena iš vienišiausių žmonių pasaulyje“. Jai buvo pasiūlyta rasti būdą pasidalyti savo tikėjimu ir materialiniais turtais su kitais žmonėmis. Po keleto savaitių ji vėl parašė: „Esu laimingiausia moteris visame mieste. Dalydamasi su kitais, radau naują džiaugsmą ir laimę“.

Kaip tik tai Jėzus ir pažadėjo!

Panagrinėkime kai kuriuos gyvenimo atvejus, kada galime parodyti gailestingumą.

PIRMA: Rūpindamiesi kitų žmonių socialinėmis reikmėmis.

Kai eisite šį vakarą gulti, atsiminkite, kad daugiau negu pusė pasaulio gyventojų yra alkani, vargšai ir nelaimingi. Nemažai iš jų nemoka nei skaityti, nei rašyti, naudoja tokius žemės dirbimo metodus, kokie buvo prieš tūkstantį metų. Dauguma jų kone vergai didžiųjų žemvaldžių, kuriems priklauso žemė. Jiems reikėtų maisto, mokyklų, drabužių, namų, medicinos pagalbos. O labiausiai – meilės. Mūsų pareiga padėti šioms paniekintoms pasaulio tautoms.

Argi Jėzus nepavalgydino minios? Argi Jis nenurodė mums, kad neišmintinga vien teoriškai kalbėti apie religiją ir neleisti jai veikti praktiškai? Argi Jis nepasakė: „Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs užrakinatė dangaus karalystę... Jūs apyryjate našlių namus ir dedatės kalbą ilgas maldas; todėl jūs gausite juo sunkesnę teismo sprendimą“ (Mt 23, 13 – 14).

Čia ir yra viena iš sričių, kurią apleidome. Mes sprendėme teoriškai apie religiją ir diskutavome doktrinos klausimais,

kai tuo metu daugybė žmonių mirė paskendę varge, neturėdami reikalingiausių gyvenimo dalykų, dažnai be vilties spindulėlio.

Kokie savanaudžiai, nesirūpiną kitais ir tušti žmonės esame! Mums taip viskas nusibodę, mes tokie nusivylę ir nelaimingi. Jėzaus žodžiai „Palaiminti gailestingieji“ tikrai būtų laiku pasakyti šios negailestingos kartos žmonėms.

Dr. Frenkas Laubachas neseniai man rašė: „Mano nuomone, Jungtinės Valstijos privalo stengtis padėti skurstančiai žmonijos daliai išbristi iš vargo, kitaip pamatysime, kad dėl mūsų apsilėidimo pasaulis virs komunistiniu“.

Galbūt jūs neturite galimybės nuvykti į tas tolimas šalis, bet jūs galite aukoti misijoms ir labdariniams tikslams: ligoninių, mokyklų, našlaičių namų statymui arba suteikti daugeliui milijonų skurstančiųjų būtiniausius dalykus pragyvenimui.

Jeigu atidžiau apsidairytumėte, jūs čia pat, šalia savęs, pamatytumėte žmonių, kenčiančių materialinį nepriteklių. Kartą vienas mano draugas atėjo pas mane Kūčių dieną ir tarė: „Gal norėtumei vykti su manimi ir išdalyti kalnuose gyvenantiems žmonėms Kalėdų dovanas?“ Mielai sutikau. Ir aš pamačiau tai, ko visiškai nesitikėjau! Maniau, kad visi mūsų apylinkėje turi pačius būtiniausius dalykus pragyvenimui. Bet draugas mane nuvežė į mažą, nuošalų kalnų slėnį. Ten gyvenantiems žmonėms trūko ir drabužių, ir maisto. Jie netgi neturėjo pinigų muilui nusipirkti. Pritrenktas ir susigėdęs aš prašiau Dievą man atleisti, kad nesirūpinau net savo apylinkės žmonėmis. Aš netgi tingėjau pasidairyti aplinkui, kad sužinočiau, ko žmonėms trūksta.

Jei paprašysite Dievą jums parodyti, tai savo apylinkėje rasite žmonių, kuriems reikalinga materialinė pagalba.

Be to jūsų apylinkėje yra ir žmonių, trokštančių draugo. Yra daug vienišų, kuriems niekas draugiškai rankos nepaspaudžia. Šie žmonės niekada negauna laiškų, jie labai vieniši. Jeigu turėtų jais besidomintį draugą, mielai parašantį laišką ir juos aplankantį, tai jų gyvenimas pasikeistų.

Yra ir tokių vienišų bei nelaimingų, kurie negali lengvai prie kitų pritapti ir su jais bendrauti. Vienas mano draugas kartą nuėjo į pobūvį. Ten jis pamatė jaunuolį skelta lūpa ir spuoguotu veidu, sėdintį visai vieną kampe. Niekas nekrepė į jį nė mažiausio dėmesio. Vaikinas atrodė toks vienišas, nusiminęs, nelaimingas ir jautėsi esąs ne savo vietoje. Mano draugas priėjo prie jo ir praleido su juo visą vakarą. Jam išeinant, vaikinio veide švietė šypsena. Mano draugas parodė gailestingumą.

Yra tūkstančiai būdų būti jums gailestingiems kasdieniame gyvenime. Gal netoli yra ligoninė, į kurią galite nueiti. Lovose guli dešimtys žmonių, besiilgintys, kad kas nors juos aplankytų, atneštų gėlių ir palinksmintų juos. Jūs galite parodyti gailestingumą aplankydami ligonius.

ANTRA: Galite būti gailestingi *pakeisdami savo priešiš- kumą kitam žmogui draugiškumu*.

Visame pasaulyje kyla nacionalizmo banga. Rasinės užtvaros nuverčiamos, bet kartu statomi nauji socialiniai barjerai. Priešiškumas kitiems žmonėms daugelyje šalių labai paplitęs.

Priešiškumas – tai iš anksto suformuota nuomonė apie žmones arba jų vertinimas nežinant faktų. Priešiškumas – tai silpnumo, o ne jėgos ženklas, fanatiko įrankis, bet ne tikro krikščionio tinkamas elgesys. Priešiškas išankstinis nusistatymas yra viena iš didžiųjų žmonijos problemų šiame sudėtingame amžiuje. Taip atsitiko dėl to, kad šių dienų

žmogus paliko krikščioniško gailestingumo ir kitų supratimo taką ir pasirinko netolerancijos bei intrigų kelią.

Poetas Markemas taip nusako anksčiau vyravusį draugiškumą:

„Apskriejo jisai ratą, išskirdamas mane,
Eretiką, maištadarį, vertą pajuokos,
Bet meilė man padėjo laimėti sumaniai
Apskriejome mes ratą, jį suglausdami“.

Jei būtume tikrai nuoširdūs ir sąžiningi prieš Dievą, tai neturėtume jokios iš anksto sudarytos priešiškos nuomonės. Bet kadangi daugelis iš prigimties esame tendencingos galvosenos ir turime piktą širdį, tai toks priešiškus labai paplitęs pasaulyje.

Edvardas R. Murovas kartą pasakė: „Nėra objektyvaus reporterio. Mes visi esame savo aplinkos vergai“.

Nepaisant geresnės švietimo sistemos, mūsų priešiškus per pastaruosius metus labai išaugo. Vadinasi, švietimas nėra vaistas nuo įvairių rūšių priešiškus.

Net kilniadvasis Čarlzas Lembas kartą pasakė: „Atvirai kalbant, aš esu lyg koks iš anksto susidarytų nuomonių ryšulys, susidedas iš prielankumo ir priešiškus“.

Išankstinis priešiškus yra savotiškas apiplėšimas, atimantis savo aukos galimybę būti teisiškai sveiko proto teisme. Jis ir žudikas, nes neleidžia savo aukai daryti pažangą.

Jėzus pataikė į pačią priešiškus šerdį, sakydamas: „O kodėl tu žiūri į krislą, kuris yra tavo brolio akyje, bet rąsto, kuris yra tavo akyje, nepastebi?“ (Mt 7, 3). Be to, Jis paskelbė griežtą nuostatą, sakydamas: „Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami“ (Mt 7, 1).

Didžiausias socialinis blogis – tai iš anksto sudaryta priešiška nuomonė, dažnai pagrįsta nežinojimu. Aš rimtai abejoju, ar mes apie ką nors iš anksto priešišškai galvotume, jei žinotume visus faktus. Mes greitai teisti ir linkę smerkti tai, ko nesuprantame, nepažįstame ar nesame patyrę.

Bet kaip mums išsivaduoti iš šio priešiško išankstinio nusistatymo?

Yra tik vienas būdas – dvasinio atgimimo procesas. Priešiškumas, netolerancija ir fanatizmas turi nusileisti teisingumui, nuolankumui ir gailestingumui. Tai gali įvykti tik tada, kai į mus įsilieja dieviška jėga. Viso pasaulio mokslininkai, tyrinėję atominę energiją, nors ir išmoko suskaldyti atomą, tačiau negali sutriuškinti priešiškumo. Viso pasaulio mokytojai nesugeba išrauti „kartumo šaknies“ iš žmogaus sielos. Šią operaciją vienas Dievas tegali padaryti.

Pasiklauskite, ką sako Saulius iš Tarso, kadaisė buvęs labiausiai priešišškai nusiteikęs žmogus: „Meilė yra kantri, maloni; meilė nepavyduliuoja, meilė nesididžiuoja, nesipučia ... nesidžiaugia neteisybe, bet pritariančiai džiaugiasi tiesa. Ji visa paneša, visa tiki, viskuo turi vilties, visa ištvėria“ (1 Kor 13, 4 – 7).

Ko graikų logika negalėjo duoti Sauliui, Dievo malonė suteikė. Ko Romos kultūra neįstengė padaryti, Dievo malonė įvykdė. Jam, daug išgyvenusiam keliaujant į Damaską, dingo, ištirpo priešiškumas. Gailestingumas, malonė tapo jo skelbiamo mokslo pagrindiniais žodžiais, jo laiškų tema, elgesio pavyzdžiu. „Taigi dėl Dievo pasigailėjimų aš maldauju jus, broliai, atnašauti savo kūnus, kaip gyvą, šventą, Dievui patinkamą auką“ (Rom 12, 1). Tokie buvo Pauliaus maldavimai. Dievas jo pasigailėjo, ir tada jis pats tapo pasi-

gailėjimo skelbėju. Išvaduotas iš savo priešiškos išankstinės nuomonės, Paulius labai troško, kad ir kiti išsivaduotų iš šios pragaištingos galios.

Ar galėtume būti priešišškai nusistatę prieš ką nors, kai Dievas buvo mums toks gailestingas?

TREČIA: Galime parodyti gailestingumą, *pasidalydami Kristaus evangelija* su kitais.

Žmogaus dvasinis skurdas yra daug baisnis dalykas negu moralinis nepriteklus. Jei žmogus nepadarė to, ką turėtų padaryti, ir nėra toks, koks turėtų būti, tai rodo, jog kažkas blogai su tuo žmogumi.

Biblija štai kaip nusako: „Širdis už visa nedoresnė ir neištiriama“ (Jer 17, 9). Visoks nedorovingumas, tuštybė, godumas, savimeilė, priešiškumas, neapykanta ir fanatizmas išsiveržia iš vieno šaltinio – iš žmogaus širdies. Niekas visoje visatoje nėra taip žemai puolęs kaip ji, tačiau niekas negali ir pakilti taip aukštai, kaip per Dievo malonę pakyla žmogaus širdis.

Jau beveik du tūkstančiai metų egzistuoja krikščionybė, tačiau daugiau negu pusė pasaulio gyventojų nieko nežino apie išganančią ir pakeičiančią žmogų Kristaus malonę. Tai turėtų mus pažadinti, kad pasakotume mirštančiam pasauliui apie Dievo malonę.

Jėzus sakė: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ (Mk 16, 15).

Atkreipkite dėmesį į žodį *eikite*. Tai trumpas, tačiau visą pasaulį apskriejęs žodis.

Mes, šios kartos žmonės, atėjome ir sustojome, bet Kristus sako: „Eikite“. Šiame žodyje glūdi Kristaus evangelijos esmė. Žodis „eikite“ turėtų būti kiekvieno Kristaus pasekėjo šūkis. Jį reikėtų įrašyti į bažnyčių vėliavas. „Eikite“, – sako

Viešpats. Devyniolika šimtų metų švietė šis žodis, ir vis dėlto milijonai žmonių skendi dvasios tamsoje.

Dvejopai žiūrima į žmogaus klystančią prigimtį. Vieni tvirtina, kad žmogiškoji prigimtis yra gera ir gali pakilti į aukščiausią tobulumo viršūnę nepriklausomai nuo Dievo. Krikščionys teigia, kad žmogiškoji prigimtis bloga, ir tik Kristus yra ta jėga, galinti ją apvalyti bei pakelti. Jėga, galinti įveikti blogį ir išugdyti gerį. Šios jėgos žmogus neturi, ji nekyla iš žmogaus, bet ji yra aukštesnė už žmogų. Ji – tai Kristus.

Kai kurie valstybės vyrai mano, kad pasaulio išsigelbėjimas yra geriau organizuotas valdymo būdas. Kadangi, jų nuomone, ydos ir nusikaltimai kyla dėl žmonių tamsumo bei skurdo, tai dora galėtų pradėti plėtotis per švietimą ir gerovę. Tačiau istorija rodo, kad ši teorija nepakankama. Konstituciniam ir statutiniam įstatymui stinga esminio elemento žmogiškajai prigimčiai apvalyti. Tam reikalinga jėga, nepajungta įstatymui.

Biblija sako: Todėl įstatymo darbais „nėjoks kūnas nebus pateisintas jo akivaizdoje“ (Rom 3, 20); „Nes ko negalėjo įstatymas, kame jis pasirodė esąs per silpnas dėl kūno, tai įvykdė Dievas: atsiųsdamas savo paties Sūnų nuodėmės užvaldyto kūno pavidalu ir nuodėmei įveikti, jis pasmerkė nuodėmę kūne“ (Rom 8, 3).

Visi sutinkame, kad viena valdymo forma gali būti geresnė už kitą, bet nė viena valdymo forma nepajėgė nuslopinti ydų ir nesudarė galimybės įsivyrauti visuotinei dorovei. Roma nebuvo skaistesnė valdant iškalbingajam Ciceronui, negu valdant žiauriajam Neronui.

Istorija įrodė, jog ydos ir dorybės šaknys yra už civilinio įstatymo veikimo ribų. Vis dėlto šiandien daugelis valstybės

vyrų mano, kad mūsiškė (JAV) demokratija turėtų būti primesta viso pasaulio tautoms, kad mūsiškė demokratija būtų visuotinis vaistas nuo visų pasaulio blogybių. Taip buvo einama į pagonių tautas, stengiantis jas suvakarietinti, kai jos dar nebuvo tam pasirengusios, stengiantis joms įkalbėti, kad mūsų įstatymai yra geresni.

Įstatymas gali pakelti visuomenės moralę, bet jis nesiekia principų, kuriais remiasi žmonių elgesys. Konstitucijos, įstatymų, administracijos veikla privalo būti pagrįsta moraliniu kodeksu – kiekvienos žmonių valdžios jėga ir šlove.

Žinoma, aš manau, kad Amerika turi puikiausią valdymo formą pasaulyje. Tačiau nėra abejonės, kad mūsų valdžios tvirtumas būtų labai iliuzorinis, jei jos nepalaikytų liaudies moralė. Žmonių moralė šioje šalyje kyla iš krikščionybės, įsisąmonintos ir praktikuojamos kasdieniame gyvenime. Kai išnyks krikščionybė, tai ir moralė, formuojanti mūsų tautos tikslus, pranyks kartu su ja.

Yra mokslininkų, teigiančių, kad visuotinio švietimo sistema – tai vaistas nuo visų ydų. Jų nuomone, intelektualinis išsilavinimas ir protas padarys žmogų tyrą ir laimingą.

Tarkime, kad švietimas išsprendžia visas žmogui kylančias problemas. Bet išugdykime labai intelektualų, labai protingą žmogų, – ar jis bus ir labai dorovingas? Žinojimas neapsaugojo Saliamono nuo ydų, o Bairono nuo ištvirkimo. Menas ir švietimas gali išstobulinti skonį, bet jis neapvalo širdies, neatleidžia nuodėmės ir neleidžia žmogui atgimti.

Šiandien reikalingas ne vien švietimas, kultūra, bet drauge su jais ir apšviesta sąžinė. Geležinkeliai, garlaiviai ir milžiniškos korporacijos taip pat reikalingos, tačiau be jokios dėmės, be kyšininkavimo.

Aš norėčiau, kad pasaulyje geriau jau būtų pilna laukinių

žmonių negu civilizuotų niekšų. Geriau laukinė, neiširta dykuma, negu civilizuotos begėdystės pilni, ištvirkę rūmai. Geriau Pietų jūrų kanibalai negu mūsų miestų civilizuoti maitvanagiai.

Jūs klausiate, ar aš išvyčiau civilizaciją? Ne, aš ją *reformuočiau per dvasinį atgimimą*. Padaryčiau galą kyšininkavimui ir įdiegčiau sąžiningumą. Priešiškumą pakeisčiau auksine taisykle: „Ir kaip jūs norite, kad žmonės jums darytų, taip pat ir jūs jiems darykite“ (Lk 6, 31). Aš išvyčiau žiaurumą ir įvesčiau gailestingumą. Tačiau visa tai galėtų įvykti tik tai tada, kai individai, sudarantys pasaulio visuomenę, priimtų Kristų kaip savo asmeninį Išganytoją.

Galite įsteigti nemokamą mokyklą ar universitetą bet kurio Amerikos miesto kiekviename kvartale, bet taip, vien tik intelektualiai šviesdami žmones, neapsaugosite Amerikos nuo moralinio supuvimo. Švietimo iš tikrųjų negalima nė vadinti švietimu, jei jis nesirūpina svarbiausia žmogiškosios prigimties dalimi, jei jis lavina tik protą, o ne sielą.

Paleisk tokį pusiau apsišvietusį žmogų į pasaulį, duok galimybę jam, valdančiam neišsenkamus resursus, bet nepripažįstančiam jokios aukštesnės už save galios, veikti visuomenėje – ir jis bus pabaisa. Juk jis pusiau teapsišvietęs, tad daug pavojingesnis, negu būdamas visiškai nemokša. Toks žmogus panašus į greitai be mašinisto lekiantį garvežį. Jis – bangų mėtomas laivas, be kompasu, be vairininko ir be paskyrimo vietos.

Manyti, kad galima padaryti žmones kultūringus ir neatsigrėžusius į Kristų, yra taip pat, kaip manyti, jog galima pakeisti vilkus ėriukais, vien juos nuplaunant ir užmaunant jiems avies kailį.

„Palaiminti gailestingieji, nes jie ras pasigailėjimą“.

Pasigailėjimas, kurio pasauliui reikia, yra mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, meilė ir ramybė. Pasauliui už viską labiau trūksta kaip tik šios žmogų pakeičiančios bei atnaujinančios Kristaus galios.

Be abejo, turime naudotis fizinio pasaulio gėrybėmis, bet be jų privalome imti ir Kristaus kuriančiąją jėgą. Turime imti stiklinę šalto vandens vienoje rankoje ir gerą žinią apie atgimimą kitoje ir nešti visa tai fiziniu bei dvasiniu badu mirštančiam pasauliui. Buvome įpratę manyti, kad žmogaus reikmės yra tik fizinės, bet pradėdame suprasti, kad jos yra ir dvasinės.

Kristaus evangelija rūpinasi žmogaus *fizine būtimi*. Materializmas nemato mūsų kūnuose nieko daugiau kaip tik tai, ką laboratoriniai tyrimai parodo, bet Biblija griežtai sušunka: „Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jūmyse gyvenančios Šventosios Dvasios?“ (1 Kor 6, 19).

Evangelija rūpinasi ir žmogaus intelektu. Ji žadina intelektą didžiausiam veiklumui, įsako išlavinti visas žmogaus intelektualines galias. Biblija moko: „Susijuosę savo proto strėnas“ (1 Pt 1, 13). Ji atveria atgimusiam žmogui visą tiesos pasaulį.

Evangelijai svarbūs ir žmogaus *jausmai*. „Teneišsigąsta jūsų širdis!“ (Jn 14, 1). „Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti“, – sako Jėzus. Kaip tik to žmonijai ir reikia. Žmonija liūdėdama trokšta paguodos, būdama tamsi – šviesos, nerimdama – ramybės, nuvargusi – poilsio, negaluodama bei sirgdama – išgydymo. Evangelija visa tai žmogui duoda.

Evangelijai rūpi žmogaus *valia*. Ji numato būdą, kaip žmogus galėtų prijungti savo valią prie visagalės Dievo valios ir pats tapti visagaliu.

Evangelija neabejinga ir žmogaus *moralinei prigimčiai*. Visi pripažįsta, kad jos moralės kodeksas yra be priekaišto.

Evangelija neišsisukinėja nuo amžino klausimo: „Ką turiu daryti, kad būčiau išganytas?“ Ji atsako, koks išganytas reikalingas. Evangelija kelia žmogų iš duobės, nors teigia, kad jis yra blogas. Ji neatima sąžinės, bet vaduoja nuo sąžinės graužimo; nevargina žmogaus, o parodo jam ramybės kelią.

Evangelija atidengia žmonėms jų žaizdas ir rodo jiems meilę, rodo jų vergovę ir aprūpina kūju, kuriuo galima nudausti grandines. Ji sako, jog žmogus yra nuogas, ir parūpina jam skaistybės rūbus. Evangelija demonstruoja žmonių neturtą ir pripildo jų gyvenimą dangaus lobių. Ji atidengia žmonėms jų nuodėmes ir parodo Išganytoją.

Štai kokia toji žinia, kurią mums reikia nešti žūvančiam, sumišusiam ir suglumintam pasauliui! Tai reiškia rodyti gailestingumą.

Čia pat, netoli jūsų gyvenamosios vietos, yra žmonių, kuriems reikia šios atgimimui įkvepiančios Kristaus jėgos. Jūs galite išvardyti visus Evangelijos stebuklus. Aš pasiūlyčiau pasidaryti jų sąrašą ir pradėti nuo to, kad praleidžiate tam tikrą laiką meldamiesi už juos. Prašykite, kad Dievas parodytų, kaip kalbėti tiems žmonėms ir kaip juos paveikti. Žinia, kurią jūs jiems perteikiate, gali pakeisti jų gyvenimą. Jūs privalote pasidalyti Evangelija, kurią esate gavę. Kristus kažką dėl jūsų padarė, papasakokite apie tai ir kitiems. Taip darydami, jūs rodysite gailestingumą.

Kaip jūsų pasigailėjo Dievas, atleisdamas jūsų nuodėmes ir pažadėdamas amžinąjį gyvenimą, taip ir jūs turite rodyti gailestingumą. O rodydami gailestingumą, rasite dvasią keliiančią laimę!

VII

LAIMĖS SIEKIMAS PER TYRUMĄ

„Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės Dievą“ (Mt 5, 8).

Širdis Šventajame Rašte yra daugiau negu vien kūno organas. Tai jausmų vieta. Baimė, meilė, drąsa, pyktis, džiaugsmas, liūdesys ir neapykanta priskiriami širdžiai. Ji simbolizuoja žmogaus moralinio, dvasinio ir intelektualinio gyvenimo centrą. Sakoma, kad širdis – žmogaus sąžinės ir gyvybės buveinė.

Jėzus pasakė: „Palaiminti tyraširdžiai“. Jei širdis yra jausmo buveinė, tai mūsų meilė Dievui turi būti tyra. Jei širdis – mūsų motyvų centras, tai motyvai turi būti gryni. Jei širdis – valios buveinė, tai valia turi būti paskirta Kristui. Mūsų meilė, mūsų motyvai ir norai turi būti tyri.

Pasvarstykime, ką reiškia būti „tyros širdies“.

Ar Jėzus norėjo pasakyti, kad turime siekti tokios tobulybės, kuri išlaisvina mus nuo nuodėmių, tokio dvasinio būvio, kai nebeįmanoma nusidėti?

Būti tyraširdžiu – nereiškia gyventi suvaržytam, tartum apvilktam trandomaisiais marškiniais, visuomet pamaldžiai atrodyti ir laikytis nuošaliai nuo kitų lyg vienuoliui. Jėzus kaip tik smerkė fariziejus už tai, kad jie neteisingai suprato širdies tyrumą. Jis sakė: „Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs esate panašūs į nutinkuotus kapus, kurie iš viršaus, tiesa, atrodo gražūs, bet viduje yra pilni numirėlių kaulų ir visokios netyrybės“ (Mt 23, 27).

Šiuo klausimu užsimezgė Jėzaus polemika su fariziejais. Jie manė, kad Dievo prielankumą galima įsigyti išorine puse, laikantis tam tikrų religinių apeigų ir įstatymų. Kitaip tariant, jie darbavosi „iš išorės vidun“, o ne „iš vidaus į išorę“.

Bet ne toks Dievo planas! Išorinis „blizgesys“ neteikia širdžiai tyrumo ir neatneša sielai laimės.

Ir fariziejų išorinis religingumas neįstengė apvalyti jų širdžių nuo moralinio susitepimo ir sugedimo, todėl jie nebuvo laimingi žmonės. Jie vaikščiojo suraukę kaktas, įsitempę, nepatenkinti, pasipiktinę, apimti kartėlio, priešiškumo ir neapykantos. Kodėl? Todėl, kad buvo išleidę iš akių Dievo supratimą apie tyrą širdį. Fariziejai manė ir kitus mokė, kad žmogui užtenka tik tiksliai vykdyti įstatymą.

Tačiau Jėzus sakė, jog Dievas žiūri ne į išorinius veiksmus. Jis tyrinėja žmogaus širdį. Dievas teisia ne tiek išorę, kiek vidų. Jis žiūri, kokie mūsų motyvai, mintys, ketinimai, kaip reaguoja širdis.

Turiu mažą dukrelę, kurią mes vadiname „Kiškučiu“. Ji meilus, mielas ir mėgstas padėti dirbti vaikas. Dukrelė labai trokšta pagelbėti tėveliui. Ką aš bedaryčiau, ji visada sako man: „Tėveli, leisk aš tau padėsiu“. „Kiškutis“ turi geriausių norų, ji retai kada suteikia tikrai vertingą ir naudingą pagalbą. Jei ji padeda man ravėti gėles, išrauna ne piktžoles, o gėles. Jei padeda iškrauti atvežtus maisto produktus, tai būtinai ką nors vertingo sudaužo. Jei padeda tvarkyti mano kabinetą, tai viską sujaukia. Bet „Kiškučio“ motyvai yra geri, ji iš tikro nori padėti. Taigi aš stengiuosi skatinti šią gerą, nors dar ir neišplėtotą savybę. Aš stengiuosi vertinti „Kiškučio“ motyvus.

Dievas irgi taip daro. Jis nesprendžia remdamasis mūsų gerais ar blogais darbais. Dievas skverbiasi į sielą ir zonduo-

ja ją kaip chirurgas. Baigęs mūsų širdies tyrimą, Dievas sako: „Širdis už visa nedoresnė ir neištiriama; kas ją pažins?“ (Jer 17, 9).

Kai Jėzus ištyrė širdis žmonių, su kuriais Jam teko susitikti, Jis pasakė: „Iš vidaus, iš žmonių širdies išeina piktos mintys, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, svetimotėriavimai, godulystės, piktenybės, klasta, ištvirkimas, pavydas, piktžodžiavimas, puikybė, neišmana“ (Mk 7, 21 – 22). Jėzus buvo įsitikinęs, kad žmogaus širdis yra toli nuo Dievo, aptemusi, netikinti, akla, išdidi, maištinga, stabus garbinanti, akmeninė. Jis sakė, jog iš prigimties žmogaus širdis gali padaryti bet kokią nedorybę bei nusikaltimą.

Niujorke buvo suimtas vienas paauglys, padaręs baisią žmogžudystę. Jo motina sušuko: „Betgi jis geras berniukas!“ Ji nepagalvojo, kad neatgimusi žmogaus širdis slepia bet kokių nusikaltimų daigus, kurie, pasitaikius progai, gali suželti.

Dėl šios priežasties žmonijos istorijoje buvo sulaužyta daug taikos sutarčių ir vyko karai. Sutartis pasirašė manydami sąžiningai jų laikytis. Bet jos buvo nuolat laužomos, ir milijonai žmonių žuvo kovų laukuose, kadangi žmogaus širdis yra sukta ir klatinga.

Mūsų širdys yra nešvarios! Dėl to mes esame kamuojami vidinės įtampos, išdidumo, nusivylimo, sąmyšio ir dar tūkstančių ir vieno dvasinių, protinių bei fizinių negalavimų. Mūsų sielos gelmė yra sugedusi.

Jėzus sako, kad, kol mūsų širdys nebus tyros, mes niekada nebūsime visiškai laimingi.

Bet jei mūsų širdys yra nedoros, tai ką mes galime daryti, kad jos tokios nebūtų? „Ar mums reikėtų stengtis širdis reformuoti, ar kaip nors kitaip pagerinti?“ – klausiate jūs.

Žmogus, visuomet siekiąs gyventi nepriklausomai nuo Dievo ir Jo malonės, teigia, kad aplinka, švietimas ir teisinga galvosena gali pakeisti širdį ir padaryti ją tyrą. Argumentuojama taip: „Sukurkite žmonėms sveiką atmosferą, ir jie bus geri“.

Nors ši teorija atrodo logiška, bet kaip ir daugelis žmogaus sukurtų teorijų, neišlaiko bandymų. Įveskite Afrikos beždžionę į Bostono svetainę. Kiek jai reikės laiko, kad imtų elgtis kaip žmogus? „Bet tai argumentų iškraipymas“, prieštarautų mūsų draugai humanistai.

Aš manau, kad ne! Čia aplinkai priešpriešinama prigimtis. Aplinka veikia gyvulio prigimtį, tačiau ji prigimties niekada radikaliai ir iš pagrindų nepakeičia. Gyvulių dresiruotojas gali iki tam tikros ribos įvaldyti laukinę gyvulio prigimtį, bet beždžionė visuomet liks beždžione, nepaisant dresiravimo ir aplinkos.

Dar kiti sako, kad mūsų galvosena apie gyvenimą turi būti pakeista. „Jei teisingai *galvojame, esame teisūs*“. Jiems blogio problema yra psichologinis klausimas. „Galvokite pozityviai, – sako jie. – Kaip žmogus savo širdyje galvoja, toks jis ir yra“.

Visa tai labai gerai, ir aš pritariu jiems, psichologinėmis priemonėmis besistengiantiems pasiekti tobulesnę mąstymą. Bet šis požiūris padrąsina ir tuos žmones, kurie sako: „Vai, kaip gerai! Mes patys galime sau padėti, kaip mes ir manėme“. Labai madinga ir paplitusi „Pasidaryk pats“ idėja. Žmonėms teigiama, jog tam, kad būtų laimingi, jiems reikia puoselėti „laimės mintis“.

Tačiau Dievas sako, kad mūsų poreikis glūdi giliau negu mąstymas. Jėzus nepasakė: „Palaiminti, kurie mąsto laimės mintis“. Jis tarė: „Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės Dievą“.

Šis širdies tyrumas nepasiekiamas protu, aplinka ar švietimu. Tai stebuklas, kurį padaro pats Dievas. Biblija teigia: „Aš duosiu jums naują širdį ir įvesiu į jūsų vidų naują dvasią; aš atimsiu iš jūsų kūno akmeninę širdį ir duosiu jums kūnišką širdį“ (Ez 36, 26).

Širdies tyrumas yra atgimimo rezultatas. Biblija sako: „Kurie užgimė ne iš kraujo, ir ne kūno valia, ir ne vyro valia, bet iš Dievo“ (Jn 1, 13).

Jums reikia apvalytos širdies, kuriai nuodėmės atleistos, jums reikia naujos širdies! Tokią širdį galite gauti tik Dievui veikiant jumoje, tik per Jėzaus Kristaus mirtį ant kryžiaus.

Viena sekmadieninės mokyklos mokytoja kartą pasakojo savo klasei, jog Dievui nieko nėra negalimo. Bet vienas mažas berniukas paprieštaravo, sakydamas, kad jis žinąs tokį dalyką, kurio Dievas negališ padaryti.

„O kas tai būtų?“ – paklausė nustebusi mokytoja.

„Per Jėzaus kraują Jis negali pamatyti mano nuodėmės“, – labai išmintingai atsakė mažiukas.

Jei tikrai esame išpažinę savo nuodėmes, jų išsižadėję ir priėmę Kristų į savo širdį, tai gauname naują širdį iš Dievo. Tiktai tada galime būti pavadinti tyraširdžiais! Tiktai tada sužinome laimės paslaptį!

Norėčiau pabrėžti, jog tai nėra jausmais išgyvenama. Jūs galite ir nejausti, kad turite naują širdį, bet priimkite ją tikėdami, jog tai yra faktas. Tikėjimas yra daugiau negu logika, racionalumas ar supratimas. Jūs galbūt negalite protu suvokti visko, kas pasakyta šiuose puslapiuose, bet aš raginu tikėti ir priimti tikėjimu tai, ko negalite suprasti. Jei galėtumėme viską suprasti apie Dievą, tai tikėjimas būtų visiškai nereikalingas.

Jėzus pasakė, jog privalome tapti kaip vaikai, kad galėtu-

me iēiti ī dangaus karalystē. Turime tapti vaikaiis ir tikējimu priimti tai, ko negalime visiēkai suprastī.

Be abejo, ēirdies tyrumas yra būtinā saļyga, norint patekti ī dangaus karalystē. Neturint tyros ēirdies, neįmanoma kada nors iēiti ī jā. O tyrā ēirdī padaro tik Dievas, kai atsižadame nuodēmēs ir priimame Kristū.

Ar jau esate gavē naują ēirdī? Jei taip, tai jau suradote laimēs paslapties pradžia!

Tačiau, jei dar nesate gavē tyros ēirdies, tai negalite gyventi tyro gyvenimo. Daugelis žmoniū šiandien pradeda ne nuo to galo. Senāšias, klastingāšias ēirdis jie moko motyvū, norū ir veiksmū tyrumo! Todēl nenuostabu, kad visa tai baigiasi moraline nesēkme, nepaisant taip išgirto mūsū žinojimo ir psichologiēkai pagrīstū pastangū. Motyvai, norai ir veiksmai turi plaukti iš tyros ēirdies.

Jei esate gavē iš Dievo švariā ir tyrā ēirdī, tai iš jūsū laukiama tyro gyvenimo. Pasak teologinēs terminologijos (minētos skyrelyje „Laimēs siekimas per alkī ir troēkulī“), tai vadinama pašventinimu.

Tyros ēirdys panaēios ī Kristaus ēirdī. Dievas nori, jog atiktume Jo Sūnaus paveikslā. Jei Kristus gyvena mumyse ir mūsū kūnas tampa Jo Šventosios Dvasios buveine, tai nėra nieko nuostabaus, kad esame ī Jī panaēūs.

Biblija sako: „Turēkite savo tarpe tokī nusistatymā, kokī jūs ir turite Kristuje Jēzujē“ (Fil 2, 5). Jēzus buvo nuolankios ēirdies. Ir jei Jēzus pasiliks mūsū ēirdyse, tai išdidumas neviešpataus mūsū gyvenime. Jēzus buvo mylinēcios ēirdies. Ir jei Jis gyvens mūsū sielose, tai neapykanta bei pagieža niekada mūsū neužvaldys. Jēzus buvo atlaidžios ir atjaučianēcios ēirdies. Ir jei Jis bus mūsū ēirdyse, tai mūsū santykiai su kitais žmonėmis taps malonūs. Jēzus buvo nesavanaudiš-

kos širdies. Jei Jis gyvens mūsų sielose, tai gyvenime nevyraus savanaudiškumas, bet tarnavimas Dievui ir žmonėms bus mums svarbiau negu savos naudos ieškojimas.

Jūs sakote: „Tai sunkiai įvykdoma“. Aš su tuo sutinku. Visiškai neįmanoma pasidaryti panašiu į Kristų savo paties noru ir neatgimusia širdimi.

Apaštalas Paulius suprato, kad jis pats niekaip negalėtų padaryti savo širdies tyros. Jis sakė: „Aš visa įstengiu Tame, kuris stiprina mane“ (Fil 4, 13).

Dievas nepaliks jūsų vienišų, lyg pakibusių ant šakos. Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki amžiaus pabaigos“ (Mt 28, 20). Mokiniai galėjo tiek daug padaryti dėl to, kad Jėzus buvo su jais. Būrelis paprastų, neišsilavinusių žmonių, tačiau su Kristumi širdyje, „apvertė aukštyn kojomis“ arba „sukurstė visą pasaulį“ (Apd 17, 6).

Kristus savo mirtimi ant kryžiaus parūpino mums galimybę būti tyros širdies.

Vebsterio žodyne taip nusakomas tyrumas: „Nėra pašalinių priemaišų ar žalingų medžiagų. Nėra nešvarumų ir purvo. Nėra kaltės ar susitepimo nuodėmė, vyrauja nekaltybė, skaistybė. Nėra kokių nors blogų ar netinkamų motyvų bei požiūrių“.

Nors visos šios sąvokos įeina į žodį *tyrumas*, bet jos nenurodo absoliutaus mato, pagal kurį būtų galima spręsti, kas yra svetimą, o kas ne, kas nuodėmė, o kas ne. Geriausiai tyrumą nusako toks viską apimamas apibrėžimas: tyrumas – tai visiškas atitikimas Dievo šventumui.

Šventasis Raštas nuolat mus ragina siekti *fizinio, protinio ir moralinio* tyrumo. Dievas sako: „Būkite šventi, nes aš esu šventas“ (1 Pt 1, 16). Toliau Šventasis Raštas teigia, kad be

šventumo „niekas neregės Viešpaties“ (Heb 12, 14); „Kas drįs kopti į Viešpaties kalną, ir kas drįs pasirodyti šventoje jo vietoje? Kas švarias turi rankas ir kas tyrą širdį, kas nekreipė savo minties į tai, kas niekinga, ir neprisiekinėjo apgaulingai“ (Ps 24, 3 – 4). Mums tiesiog įsakoma Šventajame Rašte: „Išsilaikyk tyras“ (1 Tim 5, 22).

Dievas nori, kad būtų *tyras* ir mūsų *kūnas*. Čia turima galvoje *fizinė švara*.

Kaverno sako: „Kai žmogus supranta, kad asmeniškų daiktų nešvarumu gali sudaryti pavojų savo šeimos ir net aplinkinių žmonių sveikatai bei gyvybei, kad sudaro sąlygas vidurių šiltinei plisti, tada suvokia, koks glaudus ryšys yra tarp švaros ir moralės“.

Senovės žydai siekė fizinės švaros religiniais sumetimais. Ir nors Senojo Testamento apsisvalymo įsakymai su jų smulkiomis nurodymais šiandien mums nelabai tinka, tačiau pats fizinės švaros principas tebegalioja.

Net gyvendamas labai vargingai, žmogus gali turėti muilo ir vandens. Niekaip negalima pateisinti nešvarių, nesusitvarkusių, apšiurusių krikščionių. Jei esate tyros širdies, tai norėsite, kad ir jūsų kūnas būtų švarus.

Neseniai pas mane atėjo žmogus ir kalbėjo apie savo religinius išgyvenimus, bet aš vos galėjau sekti jo mintis, nes jis taip stipriai dvokė prakaitu! Pažįstu vieną žmogų, kuris sakosi esąs krikščionis, bet giriasi tuo, kad prausiasi tikrai kartą per savaitę ir tik kas dvi savaites keičia marškinius! Tai daro negarbę Dievo karalystei ir parodo, kad yra kažkas negerai su tokio žmogaus širdies tyrumu.

Tyras kūnas – tai ir *skaistybė*. Todėl Paulius sako: „Tai yra Dievo valia, jūsų pašventinimas: kad jūs susilaikytute nuo paleistuvystės“ (1 Tes 4, 3).

Kaip dažnai Šventasis Raštas išpėja dėl svetimavimo ir paleistuvystės! Labai reikšminga, kad daugelyje vietų apaštalas Paulius tuojau po paleistuvystės mini „susitepimą“.

Laikraščiai pilni pasakojimų apie ištvirkimo reiškinius įvairiose mūsų šalies vietose. Pasakojama apie seksualines orgijas viename mieste, kuriame vedusiųjų poros pasikeičia vakarui vyrais ir žmonomis... Žinomas įvykis Kalifornijoje. Ten būrys paauglių vertė moteris pasiduoti jų iškrypimams... Kalbama apie nekaltybės netekusiųjų klubą vienoje pietinių miestų vidurinėje mokykloje. Norint būti šio klubo nariu, reikia prarasti nekaltybę!.. Sociologinė statistika teigia, jog dauguma vyrų ir moterų yra turėję lytinių santykių prieš vedybas. Taip pat sakoma, kad mūsų krašte kas ketvirta ištėkėjusi moteris yra neištikima savo vyrui ir kad daugiau negu pusė amerikiečių vyrų neištikimi savo žmonoms.

Aš jus rimtai išpėju apie Šventojo Rašto teiginį – Dievas neapkenčia ištvirkimo taip pat ar net labiau negu bet kurios kitos nuodėmės.

Šio šimtmečio pradžioje amerikiečių tautoje pradėjo plisti nemažai filosofinių srovių. Dabar pradėdame pjauti jų pasėtą idėjų derlių. Pradedame pjauti tai, ką pasėjome. Tokie žmonės ir jų idėjos, kaip Ničės ir jo būsimą antžmogio filosofija, Zigmundas Froidas ir jo įvadas į psichoanalizę, Šlejermacheris ir jo subjektyvioji teologija, buvo labai madingi prieš keletą metų. Jų pseudomokslinės filosofijos poveikis yra neišmatuojamas.

Daugelis buvo įtikinti, kad Biblija nėra Dievo apreiškimas, kad išganymas turi ateiti per žmogų, o ne per Kristų, ir kad dorovė nėra absoliuti, o reliatyvi.

Šio intelektualinio išigilinimo į humanizmo pseudomokslines mintis pasekmė – moralės neigimas ir religijos idealų

atmetimas. Pseudomokslinės psichologijos banga, užliejusi aukštąsias mokyklas ir įsiskverbusi į vidurines, dabar išryškėja jaunimo elgesyje. Tyčiojamasi iš puritoniškų idealų, amoralumo sąvoka su pasišaipymu išvejama iš mokyklų. Sakoma, kad „Dievas yra nebemadingas“. Tad nenuostabu, kad tūkstančiai mūsų jaunuolių auga nedorovingi. Biblija pakartotinai įspėja – jokia nedorovinga tauta negali išsilaikyti ir joks nedorovingas žmogus negali įeiti į Dievo karalystę.

Vienas iš dešimties Dievo įsakymų moko: „Nesvetimoteriauk“ (Iš 20, 14). Aš labai gerai suprantu, jog tai keblus klausimas, ir dvasininkai paprastai nemėgsta apie jį kalbėti. Bet laikraščiai jį mini, pornografiniai rašytojai rašo knygas, apie tai kasdien žmonės liežuvauja, net vaikai šneka, beveik kiekviename žurnale rasime šiuo klausimu diskusijų ir paveikslų. Bet Biblija dar kartą įspėja – tai viena didžiausių nuodėmių. Tad kodėl pamokslininkas negalėtų žmonių perspėti dėl šios nuodėmės?

Biblija pakartotinai sako: „Nesvetimoteriauk!“ Nuodėmė yra ne vien nedorų dalykų naudojimas, bet dažnai netinkamas naudojimas to, kas tyra ir gera. Toks ir yra svetimoteriavimas. Ši nuodėmė buvo laikoma baisia, ir pagal žydų įstatymą žmones, padariusius šią nuodėmę, baudė mirtimi. Pagal romėnų ir pagal graikų įstatymą taip pat. O Dievo įstatymas, kaip Biblijoje sakoma, baudžia dvasine mirtimi.

Biblija teigia: „Bet smaguriaujanti, gyva būdama, yra mirusi“ (1 Tim 5, 6) ir „Nes nuodėmės alga yra mirtis“ (Rom 6, 23). Biblija moko, kad mūsų kūnas turi būti švarus, susilaikantis nuo geismų. Ši nuodėmė yra ne tik nusikaltimas prieš mūsų kūną, bet ir prieš Dievą.

Dievas taip pat įspėja, kad turėtume *tyras mintis*.

„Kas tik tyra... apie tai mąstykite“ (Fil 4, 8).

Jėzus kalbėjo: „Jūs girdėjote, kad pasakys: „Nesvetimoteriauk“. Bet aš sakau jums: kiekvienas, kuris pažvelgia į moterį, kad jos užsigeistų, jau svetimoteriavo su ja savo širdyje“ (Mt 5, 27 – 28).

Galima nusižengti dorovei *nepadoriai įsivaizduojant*. Pradžios knygos šeštojo skyriaus penktajame skirsnelyje skaitome: „O Dievas matė, kad žmonių nedorybė žemėje buvo baisiai didelė, ir visi jų minčių įvaizdžiai buvo pikti“. Dievui rūpi jūsų minčių įvaizdžiai, nes nuo jų priklauso, koks žmogus jūs būsite.

Saliamonas yra pasakęs: „Kaip žmogus galvoja, toks jis yra iš tikrųjų“ (Pat 23, 7). Jei jūsų mintys nedoros, tai veiksmai bus nedori. Jei mintys pamaldžios, tai ir gyvenimas bus pamaldus.

Robertas Brauningas samprotavo: „Mintis yra veiksmo siela“. Emersonas pasakė: „Mintis – veiksmo sėkla; kiekvieno veiksmo senolė yra mintis“.

Dievas kartą dėl žmonių sugedusios vaizduotės sunaikino pasaulį. Logiška manyti, kad šiandien taip plačiai paplitęs nuodėmingumas, geidulingumas ir ištvirkimas taip pat įskaudina Jo širdį, kaip ir anais laikais?

Daugelis žmonių svajoja apie nuodėmę, mėgaujasi ja savo vaizduotėje ir, jei tik pasitaikytų proga, mielai įvykdytų ją. Jiems trūksta tik progos nusidėti. Todėl Dievo akyse jie tokie pat dideli nusidėjėliai, lyg iš tikrųjų būtų ištvirkavę.

Kiekvienas nusikaltimas prasideda nuodėmingomis mintimis. Jūs, atėję pas Kristų, norėdami turėti švarią širdį, saugokitės nedorovingų ir geidulingų vaizdų, kuriems šėtonas leidžia slinkti per jūsų vaizduotės ekraną, rūpestingai atrinkite norimas skaityti knygas, protingai pasirinkite pramogas,

draugus, su kuriais bendraujate, ir aplinką. Kaip neleistumėte savo svetainei virsti atmatų dėže, taip ir neturėtumėte leisti nuodėmingiems vaizdams susikaupti mintyse.

Kažkas yra pasakęs: „Jūs negalite išvengti pirmojo žvilgsnio, bet dar kartą pasižiūrėti yra nuodėmė“. Paprašykite Dievą, kad apvalytų jūsų mintis ir išlaikytų jas tyras. Tai bus įmanoma, jei skaitysite Bibliją, kasdien melsitės ir bendrausite su padoriais žmonėmis.

Taigi, Jėzus nurodė, kad galima nusidėti ir *žvilgsniu*. Biblija akių geidulingumą lygina su kitomis didžiausiomis nuodėmėmis. Pasiklausykite: „Visa, kas yra pasaulyje – kūno pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė – nėra iš Tėvo, bet yra iš pasaulio“ (1 Jn 2, 16).

Apaštalas Petras kalba apie tai, jog „jie turi akis, pilnas svetimoteriavimo“ (2 Pt 2, 14). Tad nenuostabu, kad Jobas sakė: „Aš padariau sandorą su savo akimis, kad net negalvočiau apie mergaitę“ (Job 31, 1).

Jūsų akys mato vien tai, ką siela leidžia joms matyti. Jei jūsų širdis nėra susitaikinusi su Dievu ir jūs dar nesate gimęs iš naujo, tai tikriausiai jūsų požiūris į gyvenimą bus iškreiptas, neteisingas. Apaštalui Pauliui, kai jis praregėjo, nukrito lyg žvynai nuo akių, taip ir jums, kai pamatysite Kristų, gali nukristi nuo akių geidulių ir gyvuliškos aistros žvynai. Ir šiuo momentu galite sudaryti sutartį su savo akimis. Imkite ir prikalkite akis prie kryžiaus ir sakykite: „Jos yra nukryžiuotos su Kristumi, kad nebegeistų“.

Galima nusidėti ir *liežuviu*. Šventasis Raštas įspėja nuo „blogų pašnekusių, kurie sugadina gerus poelgius“. Psalmistas sako: „Pastatyk, o Viešpatie, sargybą mano burnai“ (Ps 141, 3). Krikščionio gyvenime nėra vietos nešvariems anekdotams ir nepadoriems pasakojimams. Tūkstančiai žmonių

nusižengia dorovei šnekomis. Išlaikykite savo kalbą tyrą. Prašykite Dievą, kad Jis apvalytų jūsų liežuvį.

Galima nusikalsti dorovei ir *apsirengimu*. Jei jūs, moterys, tyčia taip apsirengiate, kad gundytumėte vyrus nusidėti, tada jūs esate kaltos, nesvarbu, ar nusižengimas įvyko, ar ne. Viena mergaitė man kartą pasakė: „Aš vieną kartą jūsų susirinkime pajutau, kad priėmiau Kristų į širdį. Vėliau, vieną vakarą aš rengiausi eiti į pobūvį. Apsivilkau suknelę. Pasižiūrėjau į veidrodį, ir man pasirodė, lyg Jėzus žiūrėtų į mane. Nuėjau prie spintos ir pakeičiau suknelę. Dabar aš rengiuosi taip, tarsi Jėzus mane kiekvieną kartą lydėtų“. Taigi, renkis, kad patiktumei Kristui, – kukliai ir skoningai. Galite būti gerai bei dailiai apsirengusi ir nesi-stengdama atrodyti „kaip Holivudo žvaigždė“.

Nedorovingai elgiamės ir *skaitydami* nepadorias knygas ar žiūrėdami nepadorius filmus. Knygų kioskuose šiandien tiek daug nepadorių knygų, kad krikščionis negali nerausdamas į jas pažvelgti, nors tūkstančiai žmonių perka tokią literatūrą. Kurstydami savo aistrą, jūs nusidedate Dievui.

Daugelis iš jūsų, skaitydami šias eilutes, esate perženge septintąjį Dievo įsakymą ir įvykdę baisią nuodėmę – buvote neištikimi savo gyvenimo draugei ar draugui, arba jūs, jaunuoliai, esate pasidavę tokiai pagundai.

Nors Biblija moko, kad ši nuodėmė veda į pragarą, tačiau pasidžiaukite gera žinia. Moteris prie šulinio buvo nusižengusi šiam įstatymui, bet Kristus jai atleido ir suteikė tai, ko jai labiausiai reikėjo. Marija Magdaliėtė buvo nusižengusi šiam įstatymui, bet Kristus nuostabiai suteikė tai, kas jai buvo reikalinga, ir apvalė ją nuo nuodėmės. Nusidėjėle moteriškę fariziejai pagavo svetimoteriaujant ir atvedė pas Jėzų, bet Jis jai pasakė: „Nė aš tavęs nepasmerkiu. Eik ir nuo

šio laiko nebenuodėmiauk!“ (Jn 8, 11). Jis jai nepritarė, bet ir nepasmerkė jos, nes ji Juo pasitikėjo. Jėzus suteikė jai atpirkimą ir pasigailėjimą. Kristus, jei tik leisi, padarys tą patį ir dėl tavęs.

Dievas nori, kad būtume ne tik švaraus kūno ir švarių minčių, bet ir *švaraus elgesio*.

Apaštalas Paulius sako: „Jokia bloga kalba teneišaina iš jūsų burnos, bet tik gera, kur ji tinka reikalui ir tarnauja statymui, kad suteiktų malonės klausantiesiems“ (Ef 4, 29).

Jėzus pasakė fariziejams: „Angių išperos, kaip jūs galite kalbėti gera, pikti būdami? Juk burna kalba iš to, kuo širdis persipildo. Geras žmogus iš gero lobyno iškelia gera, o piktas žmogus iš pikto lobyno iškelia pikta. Bet aš sakau jums, už kiekvieną netikusį žodį, kurį žmonės kalba, jie turi atsakyti teismo dieną. Nes, remiantis tavo žodžiais, tu būsi išteisintas ir, remiantis tavo žodžiais, tu būsi pasmerktas“ (Mt 12, 34 – 37).

Keiksmi, nepadorūs pasakojimai, kitų garbės nuplėšimas ir nepagarbus Dievo vardo bei Dievo žodžio minėjimas – visa tai yra *bloga kalba*. Mūsų kalba turi būti švari, tyra!

Geras elgesys – tai ir nuoširdi draugystė. Apaštalas Paulius sako, kad bloga draugystė sugadina dorovingą elgesį. Biblija įspėja, jog nebendrautume su netikinčiaisiais. Ji smerkia bet kokį krikščionio bendravimą, kuriame vyrauja nekrikščioniški principai ir poelgiai, nesvarbu, ar tai būtų visuomeniniai, ar organizaciniai, ar religiniai reikalai. Apaštalas Jonas sako: „Jei kas atvyksta pas jus ir neatsineša šito mokslo, nepriimkite jo į namus ir nesakykite jam „sveikas“; nes kuris jį sveikina, dalyvauja jo piktuosiuose darbuose“ (2 Jn 10 – 11).

Krikščionių, besilankančių blogose draugijose, prašoma:

„Išeikite iš jų tarpo ir atsiskirkite, sako Viešpats, ir nepalieskite, kas netyra“ (2 Kor 6, 17). Jei jie taip darys, Dievas žada jiems savo artimiausią draugystę.

Biblija moko, jog tyras elgesys – tai ir *teisingumas*. Turime būti iš tikrųjų tokie, kokie rodome kitiems. Su koku pasipiktinimu Kristus kalbėjo apie Rašto žinovų ir fariziejų veidmainystę! Kalno pamoksle Jis pasmerkė bet koki veidmainišką išmaldos davimą, malda ir pasninką.

Turėtume visiškai teisingai pasakoti ir apie savo laimėjimus darbe. Dievas neprašo, kad sumenkintume juos, tai būtų neteisybė, tačiau Jis nori, jog nepervertintume laimėjimų ar gabumų nei mintimis, nei žodžiais. Kas prieštarauja tiesai, yra melas.

Privalome būti teisingi ir spęsdami prekybinius reikalus. Bet koks neteisingas mūsų prekių apibūdinimas, bet koks neteisingas svoris ar matas, bet koks čekių ar kitų dokumentų padirbimas bei sąskaitų klastojimas yra nuodėmė ir neteisingumas, parodantis tyrumo stoką. Ūkininkas, veždamas į turgų kviečius ir suberiantis sugedusius tarp dviejų sluoksnių gerų kviečių, ir vaisių augintojas, uždedantis geriausius vaisius ant viršaus, yra nesąžiningi. Žmogus, įvažiuodamas į kokią nors šalį, slepiantis daiktus, kad nereiktų mokėti maito, ir mokesčių mokėtojas, nepateikiantis visų reikalaujamų žinių, yra nesąžiningi.

Būti tyro elgesio – reiškia būti *sąžiningam ir teisingam*. Darbdaviai privalo duoti tinkamą atlyginimą už atliktą darbą, o darbininkai ir tarnautojai už gaunamą atlyginimą atidirbti darbo valandas. Krikščionis savo aplinkoje ir darbovietėje turėtų būti žinomas kaip sąžiningas žmogus, kuriuo galima pasitikėti.

Jėzus pasakė: „Palaiminti tyraširdžiai“.

Ar norite būti laimingi? Tad pritaikykite šį palaimos priesaką savo širdžiai. Savinkitės jį. Vien tiktai tyros širdies žmonės žino, ką reiškia būti nepaprastai laimingais. Jų širdys yra tyros prieš Dievą, kartu ir prieš kitus žmones.

Jie laimingi, turėdami Tai, kas yra galima. Laimingi, nes niekam nepavydi žemiškųjų gėrybių, garbės ar geros vietos. Kadangi jie nėra vienam žmogui nėra priešai, tai nėra vieno žmogaus ir nelaiko savo priešu. Tokie žmonės džiaugiasi ramybe su Dievu ir su kitais žmonėmis. Dievas mielai atleido jiems nuodėmes, tai ir jie atleidžia tiems, kurie juos nukriaudžia. Jie apvalyti nuo kitų niekinimo bei pagiežos.

Bet didžiausia laimė, tenkanti tyros širdies žmonėms – tai ne tik dori santykiai su žmonėmis, bet ir garbingas santykis su Dievu, „nes jie regės Dievą“. Vėl atsiveria Edeno sodo vartai. Dievas ir žmogus vaikšto kartu.

Laimės paslaptis yra Dievas! Dievo pažinimo paslaptis – tyra širdis... Tyra širdis pasiekama per Dievą! Padaryk tyrą savo širdį ir galėsi būti didžiai laimingas, nesvarbu, kokios bebūtų išorinės aplinkybės!

VIII

LAIMĖS SIEKIMAS PER TAIKOS SKELBIMĄ

„Palaiminti taikadariai, nes jie bus vadina-
mi Dievo sūnumis“ (Mt 5, 9).

Žmonių nesantaikos problema tokia pat sena, kaip ir pats žmogus. Jos pradžia buvo Edeno apylinkėse, kai Kainas, pavydo skatinamas, nužudė savo dievobaimingesnį brolių Abelį. Žmonės tada, kaip ir dabar, kovojo pirmiausia dėl to, kad nesantaika glūdėjo jų prigimtyje.

Profesorius Kvinsis Raitas savo knygoje „Karo tyrinėjimas“ rašo, jog per 461 metus nuo 1480 iki 1941 metų didžiosios pasaulio valstybės patyrė tiek karų: Didžioji Britanija – 78, Prancūzija – 71, Ispanija – 64, Rusija – 61, Austrija – 52, Vokietija – 23, Kinija – 11, Japonija – 9, Jungtinės Amerikos Valstijos – 13, be to, 110 karų, dažnai žiaurių, Amerika kariavo prieš indėnus, gyvenančius JAV teritorijoje.

Kažkas yra nurodęs, kad per praėjusius keturis tūkstančius metų nebuvo netgi ištisų trijų šimtų metų taikos. Net optimistiškiausias žmogus priverstas pripažinti, jog kažkas labai negero yra pasauliui, turinčiam tokią naikinimo aistrą.

Jei žmogus iš Marso būtų atsiųstas į žemę sužinoti, kokia svarbiausia žemės gyventojų veikla, tai jis turėtų pranešti, kad žmonės žemėje daugiausia kariauja. Jis papasakotų apie pasaulio tautų lenktyniavimą: kuri pagamins baisesnių ginklų ir suburs didesnes armijas. Marsietis pasakytų, jog žmonės

per daug vaidingi, kad galėtų sugyventi, ir per dideli savimylūs, kad galėtų taikiai drauge gyventi.

Bet kodėl taip yra, kad, išgyvenę tiek tūkstančių metų šioje planetoje, mes nesame nė kiek arčiau taikos negu senovės istorijoje minimos kariaujančios gentys?

Priežastis visai paprasta – negali būti tikros ramybės pasaulyje, kol neturėsime ramybės su Dievu.

Bepasmės iškilmingos kalbos apie taiką neatneš pasauliui taikos. Vieną Gegužės Pirmąją mes Glazgove stebėjome komunistus, žygiuojančius aplink Švento Jurgio aikštę su vėliavomis, kuriose įrašyta: „Mūsų šūkis yra Taika“. Mano mintys nejučiomis nuskriejo į Korėją. Ten savo akimis mačiau, kiek sunaikino, kiek kančių sukėlė kaip tik šie žmonės, dabar *taiką* įrašę kaip savo šūkį.

Taika yra kažkas daugiau negu penkios raidės, įrašytos raudoname audekle, su kuriuo žygiuoja demonstracijoje fanatikas. Tai ne vien karo veiksmų nutraukimas, akimirksnio paliaubos kare. Ne, tai kažkas pozityvaus. Ypatingas santykis su Dievu, prie kurio žmogus yra vedamas. Tai dvasinė realybė, atsiradusi širdyje žmogaus, susijungusio su visagaliu Dievu.

Biblija sako: „Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, priartėjote Kristaus krauju. Nes jis yra mūsų taika, jis, kuris iš abiejų padarė viena ir nugriovė skiriamąją pertvaros sieną, priešiškumą...“ (Ef 2, 13 – 14).

Anglijoje mačiau paveikslą, vaizduojantį kareivį, ėjusį pataisyti fronto telegrafo linijų. Pranešimai, kurie turėjo ateiti ta linija, lėmė šimtų, o gal ir tūkstančių karių gyvybę. Jis rado, kur buvo nutraukta viela, bet neturėjo kuo ją sujungti. Priešo sviediniams aplinkui sproginėjant, kareivis paėmė vieną nutūkusių telegrafo vielos galą kaire ranka ir, ištiesęs dešinę,

paėmė ja kitą vielos galą ir taip vielas sujungė. Šis dramatiškas paveikslas buvo pavadintas vienu žodžiu: „Sujungta“.

Kristus savo mirtimi už mus ant kryžiaus pataisė nutrūkusį ryšį tarp Dievo ir žmogaus. Biblija sako: „Jis yra mūsų taika“ (Ef 2, 14). Tie, kurie buvo tolimi, pasidarė artimi. Jis iš dviejų padarė vieną.

Dievas niekada nebuvo žmogaus priešas, tačiau žmogus savo pasirinkimu tapo Dievo priešu. Skilimas įvyko Edeno sode, kai Adomas pasitraukė nuo Dievo ir susidėjo su šėtonu. Kaip tik čia ir prasidėjo priešiškusas Dievui. Kaip tik čia, žmogui tai sąmoningai pasirinkus, atsivėrė praraja, skirianti žmogų nuo Dievo.

Žmonijos istorija – tai užfiksavimas tuščių žmogaus pas-tangų gyventi laimingai ir ramiai be Dievo. Senovės Izraelio tauta, nusigrėžusi nuo Jehovos ir pradėjusi garbinti stabus, neteko ramybės: arba tapo kitų tautų grobiu, arba pradėjo kariauti su jomis. Kiekvienas žingsnis tolyn nuo tikrojo, gyvojo Dievo yra žingsnis į nesantaikos pusę.

Hitleris buvo kupinas pasitikėjimo savimi, kai atsisakė Biblijos bei krikščionybės ir bandė sukurti „grynai nacionalinę“ bažnyčią, kurios dievas labai panašus į Torą ir Vodaną – karo dievus. Visi žinome, kas įvyko Vokietijoje. Valdžia, atrodžiusi pakankamai stipri, kad nugalėtų visą pasaulį, greitai subyrėjo ir žlugo. Šiandien matome naują Vokietiją, kylančią iš Antrojo pasaulinio karo griuvėsių. Bet tai jau garbingesnė Vokietija. Ten daugelis akių, pakeltos į dangų, ieško tikrojo ir gyvojo Dievo. Važinėdami po Vokietiją, pajutome, kaip ši gabi ir ryžtinga tauta iš širdies trokšta tikėjimo, nešančio taiką, o ne karą.

Jėzus pasakė: „Palaiminti taikadariai, nes jie bus vadina-mi Dievo sūnumis“.

Kur prasideda taikingumas? Kaip mes galime tapti taikos nešėjais? Karas yra skurdo, depresijos, kentėjimų ir neapykantos ženklas. Jis niekada dar nedavė mums gerovės ir ramybės.

Ar galime rasti ramybę patys? Froidas teigia, jog ramybė – tai tik proto nusiteikimas. Atsikratykime liguistos nepagrįstos baimės, neurozės – ir būsimė beturį žmonių taip pasiilgtą, trokštamą laimę.

Aš gerbiu psichiatriją dėl jos pastangų gelbėti žmones. Be abejo, ji daug kam padėjo. Bet, žinoma, psichiatrija nėra patenkinantis pakaitalas tos ramybės, kurią tik Dievas gali duoti. Jei ji išleis iš savo akiračio Dievą, tai pamatysime, kad psichiatrai eina vienas pas kitą gydytis. Negali būti ramybės tol, kol nesurandame ramybės su Dievu. Biblija sako: „Jis yra mūsų taika“ (Ef 2, 14).

Biblija nurodo mums Kristaus iškentėtos ramybės pobūdį. Ji aiškiausiai nupiešia šią ramybę. Kristus atnešė taiką savo kryžiaus krauju (Kol 1, 20). Jis paėmė žmonių nuodėmes, kad jos nebevargintų tų, kurie pažįsta Jo išganymo galią. Kristus atsistojo tarp pasmerktos žmonijos ir Dievo rūstybės. Ir Jis vis dar tebestovi tarp švento Dievo ir puolusio žmogaus su jo nesantaika, pasipriešinimu ir konfliktu. Kristus yra vienintelė viltis pasiekti taiką ir ramybę širdyje vykstančioje dvasinėje kovoje. Dėl to Jis – ir vienintelė viltis visuomenės stabilumo.

Materialistiniame pasaulyje, pabandžiusiame nutraukti diplomatinčius santykius su Dievu, mes neturėjome kur pasitraukti, – tikrai patys į save. Esame lyg vėžliai, patekę į didelę grūstį. Geriausiai, ką mes galime padaryti, tai įtraukti galvą į savo kiautą ir užsimerkti. Bet toks pasielgimas priartina tikrai prie mirtino sutraiškymo.

Jei norite būti taikos skleidėjai, tai turite visų pirma patys susitaikyti su Dievu.

„Bet nėra ramybės bedieviams, sako Viešpats“ (Iz 48, 22). Be to, Izaijas yra pasakęs: „Jie nežino ramybės kelio, ir nėra teisėtumo jų žingsniuose; jų takai kreivi; kas jais eina, nežino ramybės“ (Iz 59, 8).

Žmogaus konfliktas su žmogumi – tai jo konfliktas su Dievu išraiška. Kol žmogus nesiliauja kovojęs su Dievu, tol jis nėra taikus ir su žmonėmis. Tačiau ir senovėje, ir šiais laikais žmonės yra radę ir randa Dievo ramybę. Dovydas sako: „Ramus aš atsigulsiu ir tuoj užmigsiu, nes tu, Viešpatie, leidi man saugiai gyventi“ (Ps 4, 8).

Vienas grįžęs į tikėjimą stabmeldys neseniai man pasakė: „Aš ir mano žmona imdavome ginčytis tik nubudę iš ryto ir bardamiesi vakare nueidavome gulti, bet mes radome ramybę su Dievu, ir dabar mūsų namai yra dangus žemėje“.

Ir jūs galite turėti ramybę su Dievu! „Bet kaip man ją rasti?“ – klausiate. Pirmasis žingsnis – liautis kovoti su Dievu. Per Bibliją, per bendruomenę, per krikščionių gyvenimą Dievas jau metų metais bandė prieiti prie jūsų su žinia, kad Jis nori suteikti jums ramybę. Kristus sako savo mokiniams: „Savo ramybę aš jums duodu“ (Jn 14, 27). Jis nežiūri, koks tai žmogus, Jis visiems ir jums nori duoti ramybę. Bet Jėzus negali suteikti ramybės tol, kol laikote aukštai iškėlę raudoną sukilimo vėliavą. Turite liautis priešinęsi Dievui. Turite nebeiškirti Jo iš savo gyvenimo! Turite nebekovoti prieš Jį! Turite liautis!

Antrasis žingsnis – pasiduoti Dievui, padėti kovos ginklus! Nebebūti Jo priešu! Biblija sako žmonėms, nesusitaikiusiems su Dievu: „Nekietinkite savo sprandų, kaip tai darė jūsų tėvai; duokite rankas Viešpačiui“ (2 Krn 30, 8). Pasi-

duodami „draugiškajam priešui“, Tam, kuris jus myli, jūs pasielgsite išmintingai.

Ramybė, kuri ateina, kai priimate Kristų savo Išganytoju, yra kai kas daugiau negu žemiškoji ramybė. Be to, ji didžiausias dvasinis lobis, nors gal ne visada su savimi atnešantis žemiškųjų turtų. Turėti Kristų – tai turėti didžiausią turtą – vietą Dievo karalystėje. Vyrų ir moterų, skiriančių Kristui svarbiausią vietą savo gyvenime, pamato, kad nėra reikalo sielotis dėl šio pasaulio turtų. „Bet pirma ieškokite jo karalystės..., o visa tai bus jums pridėta“ (Mt 6, 33).

Bet yra dar vienas šios ramybės su Dievu aspektas. Ramybė ne vien pasyvus sėdėjimas be darbo po gluosniu ir tampymas arfos stygų. Tai veiklos ir tarnavimo ramybė.

Trečiasis žingsnis, ieškant ramybės su Dievu, – tarnavimas Jam. Biblija liepė senovės tautai, prašančiai ramybės, ne tik atsiduoti Dievui, bet ir: „... tarnaukite Viešpačiui, jūsų tėvų Dievui, ir jo rūstybės užsidegimas bus nukreiptas nuo jūsų“ (2 Krn 30, 8).

Taigi, radę ramybę su Dievu, mes turime liautis kovoję, turime pasiduoti, turime tarnauti! Žinoma, šiuos žingsnius žengti verčia tikėjimas, meilė! Radę ramybę *su* Dievu, patiriame *ir* Dievo ramybę. Dievas laiko mus ne vergais, o vaikais. Biblija sako: „Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai“ (1 Jn 3, 2). Jam atsidavę, mes įvedami į Jo malonės vešlius vynuogynus ir padaromi Dvasios vaisiaus rinkėjais.

Visiems, Jam atsidavusiems ir tarnaujantiems, Dievas atsiunčia Šventąją Dvasią, ramybės Dvasią. Tai Dvasia, kuria mūsų Viešpats ir Jo mokiniai buvo pakrikštyti. Tai Dvasia, įgalinusi Kristų prašyti: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Lk 23, 34). Tai Dvasia, vertusi akmenimis mušamą Steponą melstis: „Viešpatie, nepriskaityk jiems tos

nuodėmės“ (Apd 7, 60). Ši Dvasia suteikė jėgų visiems mokiniams, išskyrus vieną, kuris pasirodė esąs blogas mokinys, nesiskundžiant mirti dėl savo Viešpaties. Jie galėjo tai padaryti tik dėl to, kad turėjo Dievo ramybę.

Dievo ramybė nėra kažkokia pamokslininkų ir teologų peršama abstrakcija. Tūkstančiai gali paliudyti, kad jie iš tikro yra patyrę Dievo ramybę. Tūkstančiai gali pasakyti, kad ji nuostabiai tinka šiems laikams.

Nelabai seniai vienas statybininkas krikščionis nukrito nuo aukšto pastolio ir buvo jau prie mirties. Pakvietė kuniga. Šis, pamatęs jo sunkią būklę, tarė: „Mano mielas žmogau, manau, kad esate jau prie mirties. Aš jus maldauju, susitaisykite su Dievu“.

„Sakote susitaisyti su Dievu! – atsakė žmogus. – Nagi taika su Dievu buvo padaryta jau prieš devyniolika šimtų metų, kai mano šlovingasis Išganytojas užmokėjo visą mano skolą savo skaudžia mirtimi ant kryžiaus. Kristus yra mano ramybė, ir aš tikrai pažįstu Dievą, aš tikrai pažįstu Dievą!“

Taigi ir jūs taip pat galite patirti Dievo ramybę per Kristų: „nes jis yra mūsų taika“ (Ef 2, 1).

Tačiau negana gyventi taikiai su Dievu ir turėti Dievo ramybę. Šis vertikalusis santykis privalo turėti ir horizontalią išraišką, kitaip mūsų tikėjimas būtų beprasmis. Jėzus sakė, jog turime mylėti savo Viešpatį visa širdimi, o savo artimą – kaip patys save. Šis dvigubas įsakymas mylėti Dievą ir mylėti žmones – tai lyg baterijos teigiamas ir neigiamas polius: jei abu neprijungti, nėra jokios energijos. Žmogaus tikėjimas – bergždžias, jei jis netaikomas tam, kad neštų naudą visuomenei.

Kartą mačiau karikatūrą, vaizduojančią žmogų, besiiriantį valtele į auksinį krantą su užrašu „dangus“. Aplinkui buvo

vyrų ir moterų, veltui besistengiančių pasiekti tą saugųjį kran-
tą, kuriame nėra pavojų. Bet žmogui valtelėje nė kiek nerū-
pėjo jų pavojinga padėtis. Jis giedojo: „Aš vykstu į dangų,
aleliuja!“ Tai nėra tikro krikščionio gyvenimo vaizdas.

Jei turėsime taiką su Dievu ir Dievo ramybę, tai tapsime
taikos skleidėjais. Mes ne tik gyvensime taikiai su savo
kaimynais, bet ir skatinsime juos rasti tikrąjį ramybės šaltinį
Kristuje.

Krikščionybė praplečia mūsų gyvenimą. Ji išveda mus iš
egocentrizmo, iš intraversijos į ekstraversiją.

Susitaikius su Dievu, mūsų gyvenimas įgauna naujų
impulsų. Įsivaizduokime trikampį. Viršūnę pažymėkime rai-
de D, simbolizuojančią Dievą. Apačioje statų kampa – raide
J, žyminčia jus, kitą pagrindo kampa – pažymėkime raide K,
reiškiančia kitus žmones. Ši geometrinė figūra rodo mūsų
santykių su Dievu ir su žmonėmis vaizdinę diagramą. Mūsų
gyvenimas (kol nesuradome Dievo ramybės, buvo išreikštas
vienu egocentrizmo tašku) dabar apima ištisą plotą – gyvą
santykį su dviem pasauliais. Ramybė plūsta į mus žemyn
nuo Dievo ir nuteka į kitus žmones. Mes tampame tarsi
vamzdžiais, per kuriuos ji teka.

Gyvenime yra daug atvejų, kada galime skelbti taiką.

PIRMA: Galime būti taikos nešėjai *namie*.

Mūsų mechanizuotame sudėtingame amžiuje nėra lengva
vairuoti šeimos gyvenimo laivą taip, kad jis plauktų ramiai,
vienodai. Šiuolaikiniai įrenginiai, susisiekimai, socialinės
permainos tiesiog padarė perversmą šeimos gyvenime.
Tėvas eina į klubą, motina – lošti bridžo, o sūnelis – į paaug-
lių barą. Senoviški pobūviai, šeimos sambūriai, maldos ir
Dievo žodžio skaitymo valandėlės šeimos ratelyje, atrodo,
išėjo iš apyvartos kartu su arkliais ir brikeliais.

Nors skyrybų skaičius Amerikoje truputį mažėja, tačiau šeima – kuri yra pagrindinis visuomenės struktūros vienetą – ir toliau yra pasibaisėtinais tempais. Santuokinės prieraikos sulaužymas veikia ir kitas visuomenės institucijas. Yra prasidėjusi grandininė reakcija, kurioje slypi jėga, galinti sunaikinti tautą.

Per sutuoktūvių apeigas, kai jaunieji prisiekia vienas kitam ištikimybę, pamokslininkas iškilmingai ir pagarbiai sako: „Ką Dievas sujungė, te nė vienas žmogus neišskiria“. Argi Dievas nėra trečioji šalis sutuoktuvėse? Ar nereikia į Jį atsižvelgti vedybose ir iš tų vedybų atsiradusioje šeimoje? Jei Dievas pačioje pradžioje sujungia porą, tai nereikėtų nuolat pripažinti Jo artybę šeimoje?

Daugelis šeimų šiandien nestiprios todėl, kad jų namuose nėra Dievo. Šeimos gyvenime, kuriame dažnai susikerta skirtingų asmenybių interesai, reikia, kad būtų kokia nors visus jungianti jėga. Gyvasis Dievas ir yra tokia jėga!

Misteris B. atėjo pas mane dėl rimtos šeimos problemos. Jis ir jo žmona smarkiai susibardavo dėl smulkmenų. Jie kaltino vienas kitą dėl šių skandalų, ir įtampa jų namuose pasidarė nebepakeliama. Jau iš anksto žinodamas, koks bus atsakymas, aš jo paklausiau: „Misteri B., ar jūs su žmona einate į bažnyčią, ar meldžiatės kartu namie?“ Jis atsakė, kad nei viena, nei kita nedarą. „Jūsų šeimyninio gyvenimo bėda, misteri B., – pasakiau, – yra ta, kad jūs nerandate taikos su Dievu. Susitaikykite su Dievu, ir turėsite taiką su žmona“.

Misteris B. padarė taip, kaip sakiau. Su nuoširdžia atgaila jis išpažino savo nuodėmę Dievui, ir aš mačiau, kaip pasikeitė jo veido išraiška, Kristaus ramybei nužengus į jo širdį. Jo nušvitęs veidas atspindėjo naujai atsiradusį sielos džiaugsmą. Netrukus Misteris B. atvedė prie Kristaus ir savo

žmoną. Toji šeima dabar laiminga, kadangi Kristus yra jų namų galva.

Daugelis vedusių porų mano, kad jei tik jie turėtų geresnius namus, gautų geresnį darbą ar gyventų geresnėje miesto dalyje, tai jų šeimos gyvenimas būtų laimingesnis. Ne! Šeimos laimės paslaptis – tai leisti Dievui, kuris yra trečioji sutuoktusių šalis, užimti namuose Jam prideramą vietą. Susitaisyk su Juo, tada galėsi būti tikras taikos nešėjas namie.

ANTRA: Galime būti savo *kaimynų* sutaikytojai.

Mūsų visuomenė permirkusi šmeižtų, piktų paskalų ir apkalbinėjimų. Kai kuriose bendruomenėse nesantaika tiesiog nepakeliama. Ir pagrindinė viso to priežastis – neteisingas santykis su Dievu.

Biblija teigia: „O aiškūs yra kūno darbai: jie yra paleistuvystė, netyrumas, ištvirkimas... priešiškus, nesantaika, pykčiai, vaidai... pavyduliavimas“ (Gal 5, 19 – 21). Tiesa, randame kai ką iš šių dalykų ir pirmojo šimtmečio krikščionių bendruomenėje, tačiau: „Štai, kaip jie myli vienas kitą“, sakydavo tie, kurie matė nepaprastą krikščionių visuomenės taikingumą.

Kaip mes galime būti taikos skelbėjai visuomenėje?

Receptas visai paprastas: pirmiausia susitaisyk su Dievu, tada galėsi nešti taiką visuomenei. Žmogiškosios prigimties vaisius – nesantaika ir ginčai, „bet Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susilaikymas“ (Gal 5, 22 – 23).

Mūsų bėda – bandymas kurti gerą visuomenę be Dievo. Daugelyje vietovių esame išstūmę Bibliją iš mokyklų, o iš savo pokalbių – Dievą. To pasekmė yra iš žmonių visuomenės išnykęs padorumas, ir beprotybės viešpatavimas.

Ramybė ir padorumas vėl bus atstatyti, kai atskiri individai pradės skirti dėmesį Dievui.

TREČIA: Galime būti taikos skelbėjai *bažnyčioje*.

Neužmerkime akių prieš tokį faktą – nesantaikos įsiskverbimą net į mūsų bažnyčios gyvenimą. Tai tiesa, kad bažnyčia dabar kovoja, tačiau ta jos kova turėtų būti nukreipta apreiškinti tiesai ir dieviškajam šventumui, o ne bartis ir ginčytis.

Antrajame Evangelijos pagal Luką skyriuje skaitome, kad Juozapas ir Marija vieną dieną prarado Jėzų. Kur jie jį pametė? Labiausiai netikėtoje vietoje – šventovėje. Žinau, kad tai keista. Tačiau esu matęs daug žmonių, pametant Jėzų kaip tik bažnyčioje. Esu matęs pametant Jį ginčijantis, kas turėtų būti choro dirigentas, kas turėtų groti vargonais, kas turėtų būti bažnyčios seniūnas arba pamokslininkas. Taip, kadangi esame žmonės, nors ir krikščionys, labai lengva išleisti iš akių Jėzų kaip tik bažnyčioje!

Girdėjau apie du djakonus, kurie ginčijosi dėl senos tvoros, skiriančios jų sklypus. Paskui jie ilgą laiką vienas su kitu nesikalbėjo. Pagaliau vienas iš jų, norėdamas susitaikyti, pasiėmė Bibliją ir nuėjo aplankyti kaimyno. Paduodamas jam, savo „senam priešininkui“, Bibliją, jis tarė: „Džonai, tu paskaityk, o aš pasimelsiu, mes privalome būti draugai“.

Džonas, ieškodamas kišenėse akinių, tarė: „Bet aš negaliu paskaityti. Neturiu akinių“. „Paimk mano akinius“, – pasakė taiką mylįs jo kaimynas.

Perskaitę Dievo žodį ir drauge pasimeldę, jie pakilo ir apkabino vienas kitą. Džonas atidavė kaimynui akinius ir pro ašaras tarė: „Džimai, senoji tvora prie mūsų sklypų ribos pro tavo akinius visai kitaip atrodo“.

Turėdami Dievo ramybę, galime matyti dalykus pro „kito žmogaus akinius“ ir, taip darydami, susitaikyti su juo.

KETVIRTA: Galime būti sutaukytojai *darbe*.

Vienas didžiausios įtampos taškų mūsų ekonomikoje yra darbininkų ir darbdavių santykiai. Daugelis gamybos įmonių savininkų šiandien pripažįsta, kad tarpusavio ginčai brangiai atsieina ir darbininkams, ir darbdaviams. Todėl jie ieško taikos gamyboje per Dievą ir tikėjimą Juo.

Vienas pamokslininkas mums neseniai rašė, kad jis yra trijų gamybos įmonių Indianos valstijoje kapelionas. Vadovybė pamatė, jog visiems geriau, jei kartą per dieną susėda kartu su savo darbininkais ir klausosi Dievo žodžio.

Londono pramonininkas priėmė Kristų į savo gyvenimą. Jis liepė laikyti pamaldas savo fabriko koplyčioje, ir du šimtai žmonių reguliariai ateina į jas. „Niekada dar nebuvo tokio gero tarpusavio supratimo mūsų fabrike“, – rašo jis.

Ar nenorėtumėte ir jūs skelbti taiką darbe? Nesvarbu, ar jūs darbininkas, ar darbdavys, galite būti taikos skelbėju. Bet pirmiausia susitaukykite su Dievu, o tada prašykite Jo malonės perteikti šią taiką ir kitiems.

Kada darbdavys ir darbininkas tikrai pažįsta Kristų, tada nepasitvirtina marksistų tezė, kad bet kokia religija yra darbo žmogaus opiumas. Pažinti Kristų – tai būti su Juo darbe ir gyvenime. Dievobaimingesni darbdaviai ir dievobaimingesni darbininkai pamatys, kad teisingumas kelia savo reikalavimus kiekvienam žmogui. Kai darbdavys yra Kristaus tarnas, o darbininkas yra darbdavio dvasinis partneris, tai jie sujungti amžino pašaukimo.

Mums reikia taikos nešėjų ir *tarptautiniuose santykiuose*.

Stebėdamas prezidentą Eizenhauerį prieš prasidedant keturių didžiųjų valstybių viršūnių konferencijai, atsiklausęs koplyčioje ir prašantį Dievo vadovauti būsimiems pasitarimams, buvau įsitikinęs, kad Dievas išklausys jo nuo-

širdžią malda. Tikiu, kad Jis ir išklausė, nes prezidentas Eisenhoweris tomis dienomis parodė tikro sutaikytojo dvasią. Švelnus, atsižvelgias į kitų požiūrį ir protingai diskutuodamas, jis tapo Ženevos konferencijos didvyris. Ne todėl, kad būtų laikęs rankoje „didelį vėzdą“, bet todėl, jog bent šiek tiek įtikino komunistus noris taikos, o ne karo.

Aš nesu tikras pacifistas. Įstatymas ir privertimas vykdyti įstatymą, tiek vietinį, tiek visos valstybės, yra ir logiška, ir remiasi Biblijos teiginiais. Policija turi naudoti prievartą, kad apsaugotų visuomenę nuo blogų žmonių.

Mums turėtų rūpėti ne nubausti nusikaltėlių, o surasti jo problemos šerdį. Nusikaltėliui skiriama bausmė retai kada pataiso jį. Karai, kada kovojama prieš agresorių dėl bendro tautų labo, yra daugiau apsigynimas negu siekimas pamokyti, pataisyti agresorių. Jeigu visuomenėje nebūtų nuodėmės, karų nebūtų.

Vienintelė priemonė taikai įgyvendinti – žmonės turi pažinti Dievo ramybę. Nors nesu griežtai nusistatęs prieš judėjimus, kurie vienaip ar kitaip siekia pasaulio taikos, tačiau tvirtai įsitikinęs, kad pasaulis niekada nesusilauks taikos, jei tokių pastangų centre nebus kokios nors dvasinės varomosios jėgos. Aš meldžiuosi, kad baigtųsi karai, kad nebebūtų nusikaltimų, bet žinau, kad ir nusikaltimų, ir karų pagrindinė priežastis yra žmogiškajai prigimčiai būdingas nuodėmingumas.

Kai Jėzus pasakė Nikodemui, kad šis „privalo gimti iš naujo“, tai Jis kreipėsi ne tik į tą žymųjį mokytoją, bet ir į mus visus, nes matė Nikodemą tipišku žmonių giminės atstovu. Pasaulis negali atgimti, kol visi žmonės nėra gimę iš naujo ir susitaikę su Dievu.

Istorikas Arnoldas Tombis taip sako: „Vakarai suklydo,

pasirinkdami kovą su komunizmu paties komunizmo gin-klais. Kol bus kovojama tokiomis priemonėmis, komu-nizmas ir toliau laimės. Vakarai turi patraukti tautas kai kuo daugiau negu vien laisve ir pasiturinčiu gyvenimu. Jie turi patraukti jas religija. Tik taip demokratija gali sužlugdyti puolantį komunizmą. Dievo malonė galėtų įvykdyti šį ste-buklą.

Kalbant apie rasinę taiką, leiskite pasakyti, kad tikriems krikščionims nekyla rasinių problemų! Kryžiaus papėdėje žemė lygi, nėra ten žemesnių ir aukštesnių vietų, ir Dievui nėra antrarūšių valdinių. Tačiau, reikia pripažinti, kad pro-blemos yra didelės ir nebus per vieną dieną išspręstos. Bet, jei visi žmonės, kuriems šios problemos svarbios, pasirūpins gyventi taikiai su Dievu, tai bus lengviau ir vienam su kitu susitaikyti. Jei imamės šias problemas spręsti kerštingai, netolerantiškai ir nekrikščioniškai, tai mums lemta patirti nesėkmę ir katastrofą.

Taikos skleidimas – tai kilnus pašaukimas. Bet jūs negali-te savo jėgomis pasiekti taikos, kaip ir mūrininkas negali sumūryti sienos be mentės, dailidė pastatyti namą be kalto ar dailininkas nutapyti paveikslą be teptuko. Privalote įsigyti tam tikrus įrankius. Kad būtumėte taikos skelbėjas, turite pažinti Taikos Davėją. Kad galėtumėte nešti ramybę žemėje, privalote patirti dangiškąją ramybę. Būtina pažinti Tą, kuris „yra mūsų taika“.

Jėzus nepaliko savo mokiniams jokio materialaus paliki-mo. Visa, ką Jis mirdamas turėjo, tai buvo apsiaustas, ati-tekęs Romos kareiviams, motina, kurią Jis paliko savo broli-ui Jonui globoti, kūnas, atiduotas Juozapui iš Arimatėjos, ir dvasia, gražinta savo Tėvui.

Bet Jis paliko savo sekėjams kai ką vertingiau negu auk-

sas, pastoviau negu plačios žemių valdos ir labiau pageidautina negu marmuro rūmai. Jėzus paliko jiems savo ramybę. Jis sako: „Ramybę aš jums palieku, savo ramybę aš jums duodu. Ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tenenusigąsta jūsų širdis ir tenenusimena!“ (Jn 14, 27).

Tiktai pažindami Jėzų ir tą ramybę, kurią Jis teikia, galime būti taikos skelbėjai. Skelbiantiems taiką Kristus pažadėjo laimę!

IX

LAIMĖ DĖL PERSEKIOJIMO

„Palaiminti, kurie yra persekiojami dėl teisybės, nes jų yra dangaus karalystė“ (Mt 5, 10).

Kas norėtų būti persekiojamas? Jeigu tave persekioja, tu negali būti laimingas. Niekam nėra malonu, kai jį apkalba. Beveik kiekvienas trokšta, jog kaimynai būtų geri. Sunku patikėti, kad palaimą gali jausti žmogus, kai kiti jo atžvilgiu priešiška nusiteikę.

Paviršutiniškai sprendžiant atrodytų, kad, būdami krikščionys, turėtume susilaukti iš aplinkinių žmonių pagarbos ir pripažinimo. Juk krikščionis gyvenime privalo būti švelnus, sąžiningas ir nesavanaudis. Tad visai natūralus dalykas, jei žmonės susiburtų apie asmenį, paskyrusį savo gyvenimą Kristui, ir visi dainuotų: „Jis nuostabiai geras žmogus, ir to niekas negali paneigti“.

Tačiau iš tikrųjų taip nėra. Gerai, kad šis palaimos priesakas suteikia mums progą atsisėsti ir iš naujo apsvarstyti senai gvildenamą klausimą: „Kodėl geri žmonės yra persekiojami?“

Be abejo, jums jau ne kartą kilo šis klausimas. Ir jūs, kaip ir daugelis kitų, padarėte išvadą, kad yra kažkas ne taip su tais žmonėmis, kurie persekiojami dėl teisybės, kad jų būdas kažkoks keistas, koks nors asmenybės savotiškumas ar religinis fanatizmas verčia kitus blogai su jais elgtis. Tačiau tai ne visada tiesa.

Yra toks dvasinis dėsnis, pastovus kaip ir traukos dėsnis:

„Visi, kurie nori dievotai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami“ (2 Tim 3, 12).

Turime aiškiai įsisąmoninti vieną dalyką: mes gyvename aukštyn kojomis apverstame pasaulyje. Žmonės neapkenčia vienas kito, nors turėtų mylėti, barasi, nors turėtų būti draugiški, mušasi, nors turėtų būti taikūs, sužeidžia, nors turėtų gydyti, vagia, nors turėtų dalytis, daro bloga, nors turėtų daryti gera.

Mačiau kartą žaislą klouną, kurio galvoje buvo įdėta kažkas sunkaus. Kad ir kaip jūs jį pastatytumėte, jis būtinai atsistos aukštyn kojomis. Pastatykite jį ant kojų ar paguldykite ant šono, bet kai tik jūs jį paleisite, jis vėl atsistos ant galvos.

Neatgimęs žmogus yra kaip tik toks! Darykite su juo ką norite, bet jis nuolat grįžta į padėtį aukštyn kojomis. Nuo vaikystės ir jau būdami subrendę mes visuomet linkę daryti tai, ko neprivalome daryti, ir nedarome to, ką turėtume daryti. Tokia jau mūsų prigimtis. Per daug nereikalingo šlamšto yra galvoje ir nepakankamai svorio širdyje. Dėl to mes ir apvirstame aukštyn kojomis.

Štai kodėl mokiniai nepritapo prie pasaulio. Aukštyn kojomis stovinčiajam žmogui žemyn kojomis stovįs atrodo atvirkščias. Nuodėmingajam teisusis yra keistenybė, kažkas nenormalaus. Krikščionio gerumas bado akis nuodėmingam žmogui. Krikščionis, stovėdamas stačias, smerkia netikinčio žmogaus apverstą padėtį. Šis konfliktas yra visai natūralus. Todėl ir persekiojimas – neišvengiamas.

Kai Kristaus mokytiniai ėmė pertvarkyti pasaulį, tai kai kurie patvirkę žmonės šaukė: „Tie, kurie sukurstė visą pasaulį (anglų k.: „kurie apvertė visą pasaulį aukštyn kojomis“), šitie yra čia atvykę“ (Apd 17, 6). Čia ir glūdi pagrindinė krikščionių persekiojimo priežastis. Kristaus teisybė yra

tokia revoliucinga ir tokia priešinga žmonių gyvenimo būdui, kad sukelia pasaulio pasipriešinimą.

Jei galėtume pasakyti, kad žmogus stovi stačias, tada visiems suprantamas dalykas būtų: „Dievotai gyventi Kristuje Jėzuje“ (2 Tim 3, 12). Bet kol šėtonas tebėra laisvas pasaulyje, ir žmonių širdys yra užvaldytos jo nedorų aistrų, niekada nebus lengva ir populiariu būti Kristaus sekėju.

Persekiojimų neišvengia tie, kurie yra keleiviai ir ateiviai žemėje.

Biblija sako: „Bet jūs esate „išrinkta giminė“, „karališka kunigystė“, „šventa tauta“, „žmonės pasisavinimui“, kad išgarsintute „didingus darbus to“, kuris jus pašaukė iš tamsos į savo nuostabią šviesą. Kitados jūs buvote „ne tauta“, bet dabar esate Dievo tauta; jūs buvote „be pasigailėjimo“, bet dabar esate „radę pasigailėjimą“. Mylimieji, aš maldauju jus, kaip svetimšalius ir ateivius, susilaikyti nuo kūno geidulių, kurie kariauja su siela“ (1 Pt 2, 9 – 11).

Svetimšaliai retai kada maloniai priimami. Dažnai jie pasitinkami su slapta pašaipa. Kadangi esame svetimšaliai, ne šio pasaulio, bet dangaus piliečiai, tai su mumis, kaip Kristaus pasekėjais, neišvengiamai bus elgiamasi kaip su „ypatingais žmonėmis“ ir svetimšaliais.

Mūsų gyvenimas ne iš šio pasaulio. „Mes esame dangaus valstybės piliečiai“ (Fil 3, 20). Svarbiausi mums dalykai yra ne šiame pasaulyje. Jėzus pasakė: „Kraukite sau lobius danguje... Nes, kur yra tavo lobis, ten bus ir tavo širdis“ (Mt 6, 20 – 21). Mūsų viltis nukreipta ne į šį pasaulį. Biblija moko: „Mes ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris pakeis mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo perskaidrintą kūną, tąja pajėga, kuria jis gali net visa sau pajungti“ (Fil 3, 20 – 21).

Taigi, mes esame pasaulio mįslė. Kaip keletas dešiniarankių žmonių yra grėsmingi tarp visos minios kairiarankių, taip mes sudarome grėsmę nusistovėjusiai netikinčiųjų padėčiai. Mes varžome jų elgesį. Mus vadina norą ir džiaugsmą slopinančiais žmonėmis. Kaip kadaise Jėzaus priešai klausė Petro, taip dabar pasaulis klaus ir tavęs: „Ar ir tu nesi vienas iš jo mokytinių tarpo?“ (Jn 18, 25).

Bus laikai, kada žiūrės į mus su nepasitikėjimu. Nes, kol žmonių širdys yra tokios, kokios jos yra, jie negali suprasti, kad kas nors norėtų gyventi nesavanaudiškai. Netikintieji sakys, kad esame dievoti dėl kokių nors sumetimų, kad visa tai tėra vaidinimas, gryna veidmainystė. „Tai apsimetimas!“ – šaukiama, kai krikščionis nuoširdžiai stengiasi ką nors daryti ar padėti kam nors.

Dar kita persekiojimo priežastis – karas.

Tai nurodo Dievo žodis! Biblija sako: „Kovok gerąją tikėjimo kovą, nutverk amžinąjį gyvenimą“ (1 Tim 6, 12). Ir vėl: „Niekas kareiviaudamas nesipina į gyvenimo reikalus, kad patiktų sutelkusiajam kariuomenę“ (anglų k.: „tam, kuris pasirinko jį kareiviu“) (2 Tim 2, 4).

Pasaulis, kūnas ir velnias yra mūsų priešai. Kariaujant vargu ar galima tikėtis geros valios iš priešo kariuomenės. Nors mūsų ginklai ne žemiški, tačiau priešo ginklai yra žemiški, ir galima laukti, kad šėtonas panaudos mūsų persekiojimui bei sunaikinimui kiekvieną jam žinomą ginklą. Ir elgsis žvėriškai. Žmonės, kurie gyvena tikėdami Kristų, būtinai bus persekiojami.

Bet, koks bebūtų gyvenimas, jis – kova. Taip jau yra! Gydytojai sako, kad net mūsų fiziniuose kūnuose vyksta kova dėl pirmumo, mūsų kraujyje esantys raudonieji ir baltieji kūneliai nuolat kovoja su mikrobais, stengdamiesi juos nugalėti.

Dvasioje taip pat vyksta kova. Biblija teigia: „Nes mūsų grumtynės vyksta ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šitos tamsybės pasaulio valdovais, su pikto dvasinėmis jėgomis dangaus srityse“ (Ef 6, 12).

Pasak Biblijos, mes kovojame „su šitos tamsybės pasaulio valdovais“. Tamsa neapkenčia šviesos.

Ar nešti į dangų mane kas turėtų
Patogiai, gėlių patale;
Kitiems bekovojant, kad prizą laimėtų,
Ir plaukiant per kraujo marias?

Turiu šunį, kuris, užuot ėdęs puikiausią, geriausią maistą, mieliau išsikasa ir ėda pašvinkusią dvėselieną. Ir žmonės negali pakeisti savo prigimties, kad ji nelinktų į nepadorumą, naikinimą ir niekšišumą. Žmonėms sunku kitaip elgtis, kol nėra užgimę iš naujo. Ir kol Kristus jų nepakeis, tol jie bus priešišškai nusistatę prieš bendraujančius su Kristumi.

Jėzus sakė, kad kryžius yra krikščionio dalia. „Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, tas manęs nevertas“ (Mt 10, 38).

Ar šie žodžiai reiškia, kad turime nešioti kryžiaus ženklelį ant kaklo ar švarko atlape? O gal juos reikia suprasti tiesiogine prasme ir nešti medinį kryžių?

Ne! Šie žodžiai rodo Kristaus pajuoką, lydėjusią Jį nešant kryžių. Kristus nešė kryžių būdamas žemėje, dabar jį reikia nešti mums! Kentėti nemalonumus yra krikščioniško gyvenimo neatskiriama dalis. Netrokškime ir nelaukime bedievių žmonių pagyrimų. Atvirkščiai, laukime jų priešiškumo. Jie linę mus persekioti, ir tai yra įrodymas, jog mes „nesame iš pasaulio“, jog esame „Kristuje“. Visą persekiojimą, visą

piktžodžiavimą, visus keiksmus, kuriuos jie skirtų Kristui, dabar suverčia ant mūsų. Jėzus dėl mūsų išjuoktas nešė kryžių, dabar mūsų eilė taip nešti dėl Jo.

Apaštalas Paulius sakė: „Bet aš niekadęs nieku kitu nesigirsiu, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, kuriuo man pasaulis nukryžiuotas ir aš pasauliui“ (Gal 6, 14). Apaštalas Paulius tai laikė privilegija, persekiojimo privilegija. Tuo jis didžiavosi, nes jam buvo leista bent truputį dalyvauti Kristaus kentėjimuose.

Šis palaimos priesakas teigia: „Palaiminti, kurie yra persekiojami dėl teisybės... kai jus šmeižia, persekioja ir meluodami kalba prieš jus visoki pikta dėl manęs...“ (Mt 5, 10 – 11).

Tačiau dažnai mes kenčiame dėl savo pačių nenuovokos, bukaprotiškumo ir klaidų. Tam nėra jokio palaiminimo. Esu sutikęs atšiaurių, griežtai žmones smerkiančių ir nemandagus elgesio krikščionių, manančių, kad žmonės nepalankiai nusiteikę dėl jų „teisybės“. Ne jų gerumas nepatiko žmonėms, bet kaip tik gerumo stoka.

Turime būti atsargūs, kad nesielgtume atstumiančiai, neskelbtume Dievo žodžio ižeidžiančiai, nesirengtume nepatraukliai. O jei žmonės pagrįstai išįeidžia ir vengia mūsų, tai nelaikykime to „kryžiaus pajuoka“. Mūsų asmens nepatrauklumas neteikia jokios garbės mūsų skelbiamai evangelijai.

Apskurę krikščionys yra menka reklama krikščionybei. Apaštalas Paulius pasakė: „Mes kovojame, kad esame parėmę viltį Gyvuoju Dievu... bet tu pasidaryk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, poelgiu, meile, tikėjimu, skaistybe“ (1 Tim 4, 10. 12). Pajuoka, kurią krikščionys patiria, yra savaime žmonių širdyse kyląs pasipiktinimas dėl visko, kas dieviška ir teisu. Tai – kryžius, kurį turime nešti. Ir kaip tik dėl to krikščionys dažnai persekiojami.

Apsvarstème priežastis, kodėl krikščionis persekioja. Dabar pamąstykite, kokia laimė, koks palaiminimas glūdi persekiojime.

Mūsų Viešpats pažada, kad persekiojamieji bus laimingi. „Džiaukitės, – sakė Jis, – ir džiūgaukite, nes jūsų atpildas didelis danguje; taip juk persekiojo pranašus, kurie buvo prieš jus“ (Mt 5, 12).

Šiandien retai beišgirsi žodį *džiaugsmas*. Viena iš priežasčių yra ta, jog mes manėme džiaugsmą ir laimę rasti patogiam, nevargingame ir prabangiam gyvenime. Jokūbas nepasakė: „Vienu tik džiaugsmu tai laikykite, kada atsisėdate į „minkštą kėdę“, bet: „Vienu tik džiaugsmu tai laikykite, mano broliai, kai jūs pakliūvate į įvairiopus mėginimus“ (Jok 1, 2).

Persekiojamieji yra laimingi, kadangi jie rengiami dangui. Persekiojimas – tai yra vienas iš natūralių krikščioniško gyvenimo rezultatų, tai tas pats, kas augančiam vaikui „augimo skausmai“. Nėra skausmo, nėra ir augimo. Nėra kentėjimo, nėra ir garbės. Nėra kovos, nėra ir pergalės. Nėra persekiojimo, nėra ir atlyginimo!

Biblija sako: „O visos malonės Dievas, kuris jus pašaukė į savo amžinąją garbę Kristuje, pats jus, trumpą laiką kentėjusius, atkels, sutvirtins, sustiprins, pagrįs“ (1 Pt 5, 10). Taip greitai pamirštame, kad „su tais, kurie myli Dievą, jis visuose dalykuose veikia, kad įvykdytų gera“ (Rom 8, 28).

Turiu draugą, per ekonominę krizę netekusį tarnybos, turtų, žmonos ir namų. Bet jis tvirtai išsikibęs laikėsi tikėjimo, vienintelio dalyko, kuris jam dar buvo likęs. Vieną dieną, eidamas pro statomą didžiulę bažnyčią, jis sustojo pažiūrėti, kaip darbininkai tašo akmenis. Vienas jų kaltu dailino trikampį akmens gabalą.

„Ką jūs čia darote?“ – paklausė mano draugas vyrą.

Darbininkas jam atsakė: „Matote ten, aukštai, netoli bokšto, nedidelę skylę? Taigi aš formuoju šį akmenį čia, žemai, kad jis tiktų ten, aukštai“.

Mano draugas nuėjo ašarų pilnomis akimis, nes jam atrodė, jog Dievas kalbėjo šio darbininko lūpomis, paaiškindamas jam, kodėl jis turi pereiti tuos sunkius išbandymus. „Aš formuoju tave čia, žemėje, kad tiktumei ten, aukštai“ „... trumpą laiką kentėjusius, patobulins... pagriš“, – aidu skambėjo jo ausyse žodžiai iš Biblijos.

Persekiojamieji dėl teisybės yra laimingi, ir dėl to, kad priskiriami Kristui. Pasaulio nedraugiškumas – tai apčiuopiamas įrodymas, kad mes esame teisingame kelyje, kad esame priskiriami mūsų palaimintajam Viešpačiui. Kristus sakė, jog pasirinkę Jį, sukelsime pasaulio rūstybę. „Ir jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo; bet kas ištvėrs iki galo, tas bus išgelbėtas“ (Mt 10, 22).

Kristus tam tikra prasme yra ištremtas Karalius, ir į Jo pasekėjus dažnai žiūrima su pašaipą. Visai natūralu, kad, priskirti prie Jo žmonių, jau dabar čia, žemėje, turime pakelti šiek tiek gėdos ir persekiojimų. Bet mums yra pasakyta, jog vieną dieną būsime „karaliai ir kunigai“, aktyvūs Jo viešpatavimo dalyviai.

Apaštalas Paulius tikriausiai šį faktą ir turėjo omenyje, sakydamas: „Mat, aš sprendžiu, kad dabartinio laiko kentėjimai yra nereikšmingi, lyginant juos su būsimąja garbe, kuri bus mums apreikšta. Juk kūrinija, ilgesingai žvalgydamasi, laukia Dievo sūnų apreiškimo“ (Rom 8, 18 – 19).

Jei mums ir visą gyvenimą tektų kentėti, tai nebūtų ilgai, palyginus su amžinybe. Esame paveldėtojai, linksmi pakeliantys nedaugelio dienų kentėjimus ir nepriteklių, vildamiesi

greitai sulauksią pasakiško tikslo. Ši viltis lyg aureolė nušviečia gyvenimo čia, žemėje, pilkają būtį.

Gyvenimas negali būti neįdomus, kai pro dabartinius nepatogumus šviečia viltis – esame Karaliaus vaikai! Tada skūstis atrodo kvaila, elgtis, remiantis pasaulio išmintimi, – žeminąs dalykas, o meilė, švelnumas ir romumas tampa dieviškojo kilnumo ženklu. Viskas pasidaro lengvai pakeliama, naštos atrodo lyg užmaskuoti palaiminimai, kiekvienas įžaidimas, kaip gera operacija, yra mums naudingas, ir kiekviename kryžiuje šviečia išgraviruota karūnos emblema.

Pagaliau persekiojimas – tai palaiminimas, nes jis lyg juodas fonas krikščioniško gyvenimo švytėjime.

Visuose meno šedevruose yra ir šviesos, ir šešėlių. Laimingas gyvenimas kupinas ne vien saulės šviesos, bet kada jame susipina ir šviesa, ir šešėliai grožiui kurti. Didžiausi muzikai yra mokantys išgauti giesmę iš liūdesio. Fanija Krosbi, kurios dvasia žėrėjo tikėjimu Kristumi, savo neregėmis akimis matė daugiau, negu dauguma mūsų matome turėdami normalų regėjimą. Ji sukūrė mums keletą didžiųjų evangelijos giesmių, pradžiuginančių širdį ir nušviečiančių gyvenimą.

Apaštalas Paulius ir Silas giedojo garbės giesmę žiurkėmis aptekusiame Filipų kalėjime, akomponuojant kalėjimo prižiūrėtojo botagai. Jų kantrybės pasekmė buvo pagonio kalėjimo prižiūrėtojo atsigrėžimas į Kristų. Į tą skiedinį, kuris sucementuoja civilizacijos akmenis, yra nemažai įmaišyta kankinių kraujo.

Negalima išmatuoti, kiek per amžius yra davęs mūsų kultūrai, etikai ir tikėjimui didžių žmonių pasiaukojimas. Savo širdies gelmėse mes žinome, kad dar yra dalykų, dėl kurių verta mirti.

Dievo vaikai, nenusiminkite dėl kentėjimų ir persekiojimų! T. Vailderio žodžiais tariant, „jei nebūtumėte sužeisti, iš kur atsirastų jumyse toji jėga, kuri neša jūsų tylų balsą, ir jis ima virpėti žmonių sielose? Net patys angelai danguje negali taip įtikinti nelaimingų ir klystančių žemės vaikų, kaip tai gali padaryti gyvenimo sulaužytas žmogus... Meilės tarnybai tinka tikrai sužeisti kariai“.

Kankinys Sandersas pasakė: „Būk pasveikintas, Kristaus kryžiau! Aš nejaučiu jokio skausmo ugnyje, lyg būčiau pūku patale“. Štai kur buvo palaiminimas! Štai kur tobula laimė!

Kitas kankinys kalbėjo: „Mano grandinių žvangėjimas buvo muzika man ausyse. Ak, koks ramintojas yra gryna sąžinė!“ Bučiuodamas gėdos stulpą, jis tarė: „Aš neprarandu savo gyvenimo, o iškeičiu jį į geresnį, vietoje anglių gausiu perlus“.

Gal jums neteks taip kentėti, kaip kentėjo kankiniai, nes dabar šėtonas naudoja psichologinės kovos priemones. Jėzus sakė: „Palaiminti esate, kai jus šmeižia... ir meluodami kalba prieš jus visokią pikta dėl manęs“ (Mt 5, 11). Liežuvis dažnai skaudžiau sužeidžia negu kalavijas. Pajuoką sunkiau pakelti negu plakimą.

Kai kurie, skaitydami šias eilutes, gali pasijusti, jog jie negyvena dieviško gyvenimo, nes nėra persekiojami. Nebūtinai taip turi būti. Nors kai kuriose šalyse šiandien būti aktyviu krikščioniu – tai nuolat laukti mirties. Tačiau mes gyvename šalyje, kurioje dauguma krikščionys ir aktyvaus persekiojimo beveik nėra.

Nors teko pažinti kai kuriuos per daug uolius krikščionis, kurie tiesiog ieškojo persekiojimų, bijodami, kad šiaip jie negyvensią pakankamai pamaldžiai. Krikščionių persekiojimus lemia aplinka ir gyvenamasis amžius.

Atsiminkite, ne visiems krikščionims ir ne visais laikais tenka kentėti. Net mūsų Viešpats augo apsuptas išminties, pažinimo ir Dievo bei žmonių malonės. Svarbiausias dalykas yra būti su Kristumi, gyventi dėl Kristaus! Trokšti tik vieno – Jam patikti! Visa kita – nesvarbu. Kažkas yra pasakęs: „Niekada neženk nė žingsnio iš pareigos tako – nei pasiimti kryžiaus, nei jo išvengti“. V. C. Bernsas iš Indijos rašė: „Ak, kaip norėčiau turėti kankinio širdį, jei ne kankinio vainiką“.

Krikščioniui daug pavojingesnis už persekiojimą yra keliaklupsčiavimas prieš jį ir populiarumas. Kai viskas sekasi gerai, labai lengva netekti pusiausvyros ir perspektyvos jausmo. Turime išmokti kaip Paulius „pakankamai turėti ir kęsti nepriteklių“. Turime išmokti „bet kokioje padėtyje būti patenkinti“.

Kaip jau minėta, svarbiausias dalykas – tai būti su Kristumi, gyventi dėl Kristaus ir turėti vieną deginantį troškimą – Jam patikti. Tada, kas beatsitiktų, mes žinome, kad Jis tai leido, norėdamas suteikti mums kokią nors pamoką ir tobulinti mus savo tarnybai. Žinojimas, kad Jis yra su mumis, suteiks prasmės aplinkybėms, nepaisant kokios jos bebūtų – malonios ar nemalonios.

Trys žydų jaunuoliai buvo įmesti į degantį pečių, bet karalius pasakė: „Štai aš matau keturis vyrus palaidus; jie vaikščioja ugnies viduryje ir nėra nė kiek pažeisti, o ketvirtą išvaizda panaši į Dievo sūnų“ (Dan 3, 92).

X

PAKOPOS, VEDANČIOS Į LAIME

Anglijos karalius Jurgis V įrašė į vieno draugo Bibliją šiuos žodžius: „Laimės paslaptis – tai daryti ne tai, kas patinka, bet išmokti mėgti tai, ką jums reikia daryti“.

Daugelis žmonių mano, kad laimė tarsi klystžvakė, kurią galima atrasti nuolat jos ieškant. Bet laimės surasti negalima. Nėra aukso puodų vaivorykštės gale, kaip mes manėme būdami vaikai. Auksas iškasamas iš žemės ar su dideliu vargu išplaunamas iš kalnų upelio.

Jėzus kartą pasakė savo mokiniams: „Bet pirma ieškokite jo karalystės ir teisybės, o visa tai bus jums pridėta“ (Mt 6, 33). „Visa tai“, yra dalykai, teikiantys žmonėms laimės ir saugumo jausmą – valgis, gėrimas, drabužiai, pastogė. Jis mums liepia nepadaryti šių dalykų svarbiausiu gyvenimo tikslu, bet „ieškoti jo karalystės“, ir šios reikmės bus patenkintos.

Čia ir yra laimės paslaptis: „Ieškokite pirma Dievo karalystės..., o visa tai bus jums pridėta“.

Ankstesniuose skyriuose bandėme išsiaiškinti Jėzaus formulę laimei pasiekti. Tikriausiai daugeliu atvejų aiškinimas yra neišsamus ir nepakankamai aiškus. Juo ilgiau skaitome šią įžangą į Kalno pamokslą, juo daugiau paslėptos išminties randame. Juo labiau įsitikiname, jog, nuoširdžiai apmąstant, su malda skaitant ir taikant gyvenime, juo didesnę laimę patiriame.

Apibendrinami visa, kas parašyta, trumpai ir glaustai panagrinėkime pakopas, vedančias į pilnavertį gyvenimą.

PRIPAŽINKIME SAVO DVASINĮ NETURTA

Nesakykite išdidžiai: „Aš esu turtingas, pralobęs ir nieko man nereikia“ (Apr 3, 17). Atsiminkite, jog jūsų pačių teisybė yra lyg nešvarūs skudurai. Išganymas suteikiamas ne už darbus, bet tai Dievo dovana. Nuolat prisiminkite mintyse pirmąjį palaimos priesaką: „Palaiminti, kurie jaučia savo dvasinį neturtą, nes jų yra dangaus karalystė“.

Dievas vertina žmones remiantis jų nuolankumu, o ne laimėjimais ar gebėjimais.

TIKRAI ŽINOKITE, KAD ESATE PRIĖMĘ KRISTŲ

Atsiminkite, kad mus išgano ne tikėjimo išpažinimas, ne kultūra ir netgi ne dorovė. Mus išgano Kristus. Biblija sako: „Bet kurie tik jį priėmė, tiems jis davė galią tapti Dievo vaikais; tiems, kurie tiki jo vardą“ (Jn 1, 12). Sakysime, jūs norite plaukti iš Amerikos į Angliją laivu „Karalienė Elzbieta“. Galite nuvykti į Niujorką ir gauti informaciją apie tą laivą. Galite būti tvirtai įsitikinę, kad tai saugus, patikimas laivas ir kad tūkstančiai keleivių jau yra perplaukę juo Atlanto vandenyną. Netgi galite viešai pareikšti savo tikėjimą juo, sakydami: „Aš tikiu, kad tai geras laivas – nugabens mane į Angliją“. Tačiau ir visa tai padarę, jūs galite niekada neperplaukti Atlanto.

Nepakanka žinoti apie Kristų. Nepakanka būti įsitikinusių, kad Jis yra pasaulio Išganytojas. Nepakanka patvirtinimo žodžiais, jog tikite Jį, – taip žmonės daro sukalbėdami Apaštalų tikėjimo išpažinimą. Nepakanka tikėti, kad Jis yra išgelbėjęs kitus. Jūsų tikėjimas į Kristų nėra iš tikrųjų veiksmingas tol, kol nepaskiriate Jam savo gyvenimo ir nepriimate Jo kaip savo Išganytojo.

Pasitikėjimą banku jūs geriausiai pademonstruosite padėdami į jį savo pinigus. Tikėjimą gydytoju parodysite pasik-

liaudami jo nuomone apie ligą. Pasitikėsite laivu plaukdami juo kur nors. Savo tikėjimą į Kristų jūs geriausiai išreikšite paskirdami Jam savo gyvenimą ir be jokių išlygų priimdami Jį savo Išganytoju.

IŠLAIKYKITE NUOLANKIĄ DVASIĄ

Biblija sako: „Sulūžusios ir sutrintos širdies tu, Dieve, nepaniekinsi“ (Ps 51, 17). Tegu plūsta iš jūsų širdies nuolatinė išpažinimo srovė. Atsiminkite, kad Jonas rašo kaip tik krikščionims, sakydamas: „Jei mes išpažįstame savo nuodėmes, tai jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleidžia mums nuodėmes ir apvalo mus nuo visokios neteisybės“ (1 Jn 1, 9).

Gerai išauklėtas žmogus, padaręs ką nors ne taip, tuojau pat mandagiai atsiprašo. Jei išauklėtas vyriškis svečiuose suklumpa, netyčia užkliudęs damos koją, jis juk nelauks visą savaitę norėdamas pasakyti: „Atsiprašau!“ Jis tuojau pat atsiprašys.

Nusikaltę Dievo įstatymui, pasakę skaudų žodį arba gal tik pagalvoję nedorą mintį, jūs turėtumėte tuojau pat išpažinti šią nuodėmę Dievui. Ir, kaip sako Jo žodis, Jis atleis, apvalys jūsų širdį ir padarys jus panašų į save.

BŪKITE JAUTRŪS KITŲ REIKMĖMS

Krikščionio santykius vaizduojančiame trikampyje Dievas yra pirmoje vietoje, kiti žmonės – antroje, o savo „aš“ – trečioje. „Džiaukitės su linksmiais, verkite su verkiančiais“ (Rom 12, 15). Būkite užjaučia, tolerantiški ir suprantą kitus žmones. Atsiminkite trečiąją laimės paslaptį: „Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti“.

Nėra gyvenime didesnio džiaugsmo, negu džiaugsmas dalytis su kitais. Nesidžiaukite, kad jūs daug turite, kai milijonams žmonių pasaulyje trūksta daugelio dalykų. Skaitydami Bibliją, kiekvieną kartą atsiminkite, jog milijonai žmonių

neturi Biblijos. Kai girdite skelbiant evangeliją, turėkite omenyje, jog daugiau negu pusė pasaulio gyventojų niekada nėra girdėję evangelijos. Dalykitės savo gyvenimu, lėšomis ir maldomis su tais, kuriems reikalinga jūsų pagalba.

NEBŪKITE PUSIAU KRIKŠČIONYS

Pasaulyje yra per daug pusiau krikščionių. Žmonės jaučia pagarbą nuoširdžiai tikinčiam žmogui. Biblija sako, jog negalima tarnauti Dievui ir mamonai, jog niekas negali tarnauti dviems ponams. Per daug yra taip vadinamų krikščionių, panašių į chameleoną, kuris pritaiko savo spalvą prie aplinkos spalvos. Netgi nepalankus mums pasaulis greitai pastebi tikrą krikščionį ir taip pat greitai išaiškina apsimetėlį.

GYVENKITE DIEVUI SKIRTĄ GYVENIMĄ

Šiuo klausimu Biblijoje išreikšta nuomonė yra labai aiški ir tiksli. Ji nurodo: „Ar nežinote, kad, kam jūs pasiduodate vergais, kad jo klausytute, jūs esate vergai to, kurio klausote: arba nuodėmės mirčiai nusipelnyti arba paklusnumo teisumui įsigyti?“ (Rom 6, 16).

Vienas Dovydo Livingstono draugas pasakė: „Matydamas Livingstoną, gyvenantį pagal Kristaus žodį „Palik viską ir sek mane“, aš, net to nenorėdamas, tapau krikščioniu“. Dievui skirtas gyvenimas yra didžiausias iššūkis pasauliui.

Šervudas Edis kartą Maskvoje kalbėjosi su dvidešimčia jaunų komunistų ir kiekvieno klausė, kiek valandų į dieną jis skiria partijai. Neatsirado nė vieno, skyrusio mažiau trijų valandų skelbti partijos dorybėms, o kai kurie jų kiekvieną dieną atidavė net devynias valandas savo politinių įsitikinimų skleidimui. Jis pasakė, jog atrodo, kad Karlas Marksas šioje kartoje turi daugiau liudininkų negu Jėzus Kristus. Nereikia stebėtis, kad krikščionybė šioje kartoje nė kiek nepažengė pirmyn. Atsiduokite Dievui!

BŪKITE PRIPILDYTI DVASIOS

Žmonės, išjudinę pasaulį, buvo pripildyti Dvasios. Pripildyti Dvasios pirmieji mokiniai „apvertė pasaulį aukštyn kojomis“. Pripildyti Dvasios reformatoriai uždegė dvasios ugnį, kuria suliepsnojo šis judėjimas. Pripildyti Dvasios Džonas ir Čarlzas Vesliai, pradėję savo veiklą Oksfordo universitete ir pasiekę visus šalies kampelius, išgelbėjo didžią tautą nuo moralinio ir politinio žlugimo. Pripildyti Dvasios Frensis Esberis, Džordžas Fiksas, Džonatanas Edvardas, Čarlzas Finėjus ir Devidas Breinardas nušvietė Amerikos kalnus ir prerijas tikros religijos laužais. Pripildyti Dvasios D. L. Mūdis ir Ira D. Senkis išbudino iš dvasinio letargo du kontinentus. Dievo Dvasios pripildyti žmonės yra pakėlę civilizacijos lygį, pakeitę ištisų tautų gyvenimą ir nušvietę istorijos puslapius.

Šiai kartai, taip linkusiai į alkoholizmą ir perdėtą malonumų ieškojimą, Biblija sako: „Nepasigerkite vynu, – tame glūdi ištivirkimas, – bet būkite pripildyti Dvasios“ (Ef 5, 18).

STENKITĖS IŠAUGINTI DVASIOS VAISIŲ

Biblija moko: „Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susilaikymas“ (Gal 5, 22 – 23).

Jūs sakote: „Nepajėgiu tokį vaisių išauginti. Man neįmanoma tai padaryti“. Sutinku su tuo! Jūs negalite išauginti vaisių patys. Kai Dievo Dvasia gyvens jūsų širdyje, tai Ji išaugins tą vaisių. Jums tenka tik nuoširdžiai atsidavus išdirbti savo širdies žemę, kad Ji taptų gera dirva išauginti tai, ko Ji nori.

Jūsų sode gali augti vaismedis, bet jei žemė nebus tręšiama ir rūpestingai naikinami kenkėjai, jis nesubrandins gausaus derliaus.

Jei esame krikščionys, tai turime Dievo Dvasią savo sielose. Ir mūsų pareiga – neduoti vietos nuodėmei, kad Dvasia širdyse galėtų išauginti savo vaisių.

SKAITYKITE BIBLIJĄ

Kaip krikščionys mes turime tikrai vieną autoritetą, vieną kompasą – Dievo žodį.

Abraomas Linkolnas laiške draugui rašė: „Turiu didelės naudos skaitydamas Bibliją. Imk viską iš šios knygos, ką gali suprasti, vadovaudamasis protu, o likusią dalį priimk tikėjimu, ir tu gyvensi bei mirsi geresniu žmogumi“.

Daugeliui žymių žmonių Biblija buvo ir yra svarbiausia knyga bei patikimas vadovas. H. Dž. Teiloras, vadovavęs tarptautiniam Rotaru klubui, pasakojo man, jog jis kiekvieną dieną pradėdąs garsiai perskaitydamas Kalno pamokslą.

Pradėkite ir jūs dieną su Biblija ir, jai baigiantis, leiskite Dievo žodžiui atskleisti jums savo išmintį. Dievo žodis teesie tas tvirtas pagrindas, ant kurio statote savo viltį. Jis teesie Gyvybės Duona, kuria jūsų dvasia maitinasi. Jis teesie Dvasios kardas, iškertantis pikta iš jūsų gyvenimo ir formuojantis jus pagal Kristaus paveikslą bei panašumą.

LIUDYKITE APIE KRISTŲ

Jėzus pasakė jums: „Jūs esate pasaulio šviesa... Taip tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje“ (Mt 5, 14. 16).

Vienas ištikimas liudytojas atstoja tūkstantį tylių religijos išpažinėjų.

Tomas Elenas, garsus jaunas Škotijos pamokslininkas, patikėjo Kristumi negrui kareiviui giedant: „Ar buvai ten, kur jie kryžiavo mano Viešpatį?“ Jis sakė, kad paveikė ne giesmė ir ne balsas, bet kareivio nusiteikimas. kažkas ypa-

tinga buvo jo giedojime ir jo veido išraiškoje. Ir tas „kažkas“ pasmerkė Tomo Eleno nedorą gyvenimą ir nukreipė jį į Išganytoją.

Kai mes liudijame savo tikėjimą, tada jis auga. Jei norime neprarasti tikėjimo, turime dalytis juo su kitais, turime liudyti!

JAUSKITE DIEVO ARTYBĘ

Jėzus pasakė: „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki amžiaus pabaigos“ (Mt 28, 20). Atsiminkite, kad Kristus visada yra arti jūsų. Nesakykite nieko, apie ką nenorėtumėte kalbėti Jam arti esant. Nedarykite to, ko neatliktumėte Jam arti esant. Neikite niekur, kur neitumėte su Juo. Jėzus su jumis yra ne tam, kad jus teistų ir smerktų. Jis nori jus paguosti, apginti, vedžioti, padrašinti, stiprinti, apvalyti ir jums padėti. Jis bus su jumis ne tik iki „amžių pabaigos“, bet „per amžių amžius“. Jėzus bus su jumis visą amžinybę.

IPRASKITE MELSTIS

Jėzus sakė, kad „jie (t.y. žmonės) visuomet turį melstis ir neatlyžti“ (Lk 18, 1). Kitą kartą Jis ištarė: „Melsk savo Tėvą slaptoje, o tavo Tėvas, kuris mato slaptoje, atlygins tau“ (Mt 6, 6). Malda nėra vien prašymas. Ji yra ir klausymas Dievo liepimų.

Frankas Laubachas skelbė: „Aukščiausiojo lygio malda – tai dviejų pasikalbėjimas, ir man svarbiausia yra klausytis, ką Dievas man sako“.

Garsūs krikščionys turi nustatytas maldos valandas. Džonas Veslis keldavosi ketvirtą valandą ryto ir pradėdavo dieną malda, paskui vieną valandą tyrinėdavo Bibliją.

Aš jums siūlyčiau nuolat pastoviu laiku bendrauti su Dievu. Paskirkite susitikimą su Juo ir laiku būkite vietoje. Jūs niekada nesigailėsite tokio įpročio, nes „daug pajėgia teišiojo malda“ (Jok 5, 16).

IŠLAVINKITE DVASINIŲ DALYKŲ SKONĮ

„Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“.

Dvasinį skonį kaip ir fizinį galima išlavinti. Aš nemėgau jogurtų, bet man sakė, kad juos valgyti sveika. Todėl stengiausi juos pamėgti, ir dabar jie man labai patinka.

Iš pradžių nebus lengva kasdien skaityti Bibliją, liudyti ir melstis. Bet kai patirsite jėgą, kuri ateina per šias malonės priemones, tada visa tai pasidarys jūsų gyvenimo kasdienybės dalimi, kaip kvėpavimas ar valgymas. Šie dalykai kaip tik ir teikia sielai jėgos.

NEBŪKITE KRITIŠKAI NUSITEIKE PRIEŠ KITUS

Nuolatinė žmonių kritika gali sustabdyti jūsų dvasinį augimą. Nenorėkite kurti save kitų sąskaita. Jei pagirsite kitus žmones, tai ir jie pagirs jus. Bet jei jūs smerksite juos, tai jie irgi smerks jus. Kritika gimdo kritiką, o pagyrimas - pagyrimą. Jėzus sakė: „Palaiminti gailestingieji, nes jie ras pasigailėjimą“.

NEPAVYDĖKITE KITIEMS ŽMONĖMS

Dvi pražūtingiausios šių dienų nuodėmės yra pavydas ir godumas. Pavydėjimas kitiems žmonėms gali nuniokoti jūsų dvasinį gyvenimą ir išsekinti dvasines jėgas. Jis gali atimti jums visuomenės pagarbą ir susilpninti jūsų, kaip krikščionio, liudijimą. Tenepavergia jūsų ši žlugdanti blogybė! Ji gali sunaikinti jūsų laimę ir atimti gyvenimo džiaugsmą.

MYLĖKITE VISUS ŽMONES

Biblija sako: „Meilė tebūnie neveidmainiška. Bodėkitės to, kas pikta, laikykitės to, kas gera“ (Rom 12, 9). Ši Rašto vieta sako: „Meilė tebūnie“, lyg kad mes galėtume trukdyti meilei būti visu tuo, kuo ji turėtų būti. Kristaus meilė, jei jai netrukdyt ir jai nekliudyt mūsų išankstinis nepalankus nusi-

statymas bei piktavališkumas, apglėbs visus žmones. Kristus *mumyse* galės mylėti net atstumiantį, jei Jo netrukdyt mūsų savimeilė.

KOVOKITE UŽ TEISYBĘ

Horisas Pitkinas, turtingo pirklio sūnus, įtikėjo ir išvyko misionieriumi į Kiniją. Jis rašė savo draugams Amerikoje: „Prais visai nedaug laiko, ir mes sužinosime, kur galima Jam geriau tarnauti: ten, aukštai, ar čia“. Vieną dieną minia šturmavo kiemo vartus, už kurių Pitkinas gynė moteris ir vaikus. Jam buvo nukirsta galva ir paaukota prieš pagonių dievo šventyklą, o kūnas įmestas į duobę lauke kartu su kitų krikščionių kūnais. Šervudas Edis, rašydamas apie jį, sakė: „Pitkinas savo mirtimi laimėjo Kristui daugiau žmonių, negu jis būtų galėjęs laimėti per savo gyvenimą“.

Kristui šiandien reikia tų, kurie moka ir gali pasiaukoti! Išdrįskite tvirtai ir be kompromisų stoti Jo pusėn.

MOKYKITĖS ILSĖTIS TARNAUDAMI KRISTUI

Kartą stebėjau mažą vaikėlį, besimokantį vaikščioti. Kol buvo nukreipęs žvilgsnį į motiną, tol jis jautėsi gerai ir puikiai išlaikė pusiausvyrą. Bet, kai tik pasižiūrėjo į savo netvirtas kojeles, tuojau ėmė svyruoti ir virsti.

Kol Simonas Petras laikė įbedęs žvilgsnį į Kristų, tol jis galėjo eiti per Galilėjos jūros bangas. Bet, nukreipęs akis nuo Išganytojo į šalį, ėmė skęsti.

Gyvename audringais laikais. Žmonėms neduoda ramybės įtampa, baimė ir abejonės. Niekas taip nepašalina gyvenimo įtampos, kaip tvirtas tikėjimas į Kristų.

Aš pats per evangelizaciją, kai man tenka kalbėti du ar tris kartus per dieną daugiatūkstantinėms minioms, pajuntu, kad darausi nervingas ir įsitempęs. Susikaupus didelei įtampai, susirandu vietą, kur galiu atsigulti ir visiškai atsipalaiduoti.

Po trumpos tylios maldos, vaikiškai tikėdamas, pakartoju žodžius: „Aš viską galiu Kristaus, kuris stiprina mane, dėka“. Tuomet ir pajuntu teikiančią jėgų Jo artybę. Yra buvę atvejų, kai išėjau iš stadione vykusio susirinkimo, kuriame labai nepalankiomis sąlygomis kalbėjau didžiulei klausytojų miniai, toks žvalus ir kupinas jėgų, tartum būčiau ką tik atsikėlęs po ramaus nakties poilsio.

Jūs taip pat galite išmokti pailsėti tarnaudami Kristui!

NEBŪKITE LIGUISTAI JAUTRŪS

Nebūkite perdėtai jautrūs kritikai ir nepervertinkite savęs. Tai nelaimingumo paslaptis. Daugelis egocentriškų žmonių yra šios baisios proto ligos aukos. Jei iš tikrųjų žmonės jų niekada nekritikuoja, tai jie bent įsivaizduoja, kad taip yra, ir kenčia mintyse neapsakomas pragaro kančias.

Toks žmogus regi rimtai besikalbančius du savo pažįstamus ir tuojau pamano, kad jie nagrinėja jo trūkumus. Tada jis pasitraukia į savo paties kančių kampelį, pats sau didina sielvartą. Venkite šito kaip maro.

ATMINKITE, KAD ESATE NEMIRTINGI IR GYVEN-SITE AMŽINAI

Tikėtis absoliučios, nesudrumstos palaimos šiame gyvenime būtų lyg ir truputį per daug. Atsiminkite, šis gyvenimas – tai tik pasirengimas amžinybei. Skelbdamas palaimos priesakus, Jėzus kalbėjo, kad šiame gyvenime yra persekiojimų, liežuvavimų, šmeižtų ir apgaulės. Bet taip pat pasakė: „Džiaukitės ir džiūgaukite, nes jūsų atpildas didelis danguje“ (Mt 5, 12).

Jis aiškiai leido suprasti, kad reliatyvi laimė šiame gyvenime yra susijusi su absoliučia laime aname pasaulyje. Čia turime savo paveldėjimo užstatą, o danguje mums teks visas mūsų laimės turtas.

Krikščionis mąsto ir veikia amžinybės rėmuose. Jis netampa pagiežingu, kai neišeina taip, kaip suplanuota. Krikščionis žino, jog dabartinio pasaulio kentėjimų neverta net lyginti su garbe, kuri jam bus suteikta vėliau. Tad jis džiaugiasi ir yra nepaprastai ramus!

Diližansų laikais, kai, atradus aukso, senieji Vakarai ėmė kilti kaip ant mielių, naujų kelių ieškotojai nepaisė sunkumų, kuriuos teko patirti pereinant prerijas, kalnus ir dykumas kovojant su indėnais, nes žinojo, kad anapus Sierų jų laukia auksinės Kalifornijos atpildas.

Kada Bilis Bordenas, turtingųjų Bordenų sūnus, išvyko misionieriumi į Kiniją, daugelis jo draugų manė jį kvailai darantį, anot jų, „eikvojančią savo gyvenimą“ dėl to, kad vienas kitas pagonis atsiverstų į krikščionybę. Bet Bilis mylėjo Kristų ir žmones! Ilgai jis ten nepabuvo: užsikrėtė viena Rytuose paplitusių ligų ir mirė. Prie lovos buvo rastas raštelis, parašytas jo prieš mirtį: „Jokių išlygų, jokio atsitraukimo, jokių apgailestavimų“.

Per tuos kelerius pasiaukojimo metus Bilis patyrė daugiau laimės, negu kiti patiria per visą gyvenimą.

Daug tūkstančių protingų ir kultūringų žmonių surado laimę Kristaus moksle. Jūs taip pat galite ją rasti! Bet atsiminkite, – vien tik laimės ieškodami, niekada jos nerasite. Viešpats yra pasakęs: „Bet pirma ieškokite jo karalystės ir teisybės, o visa tai bus jums pridėta“ (Mt 6, 33).

DR. BILIO GREIMO vardas yra gerai žinomas visame pasaulyje jau nuo to laiko, kai ši knyga buvo atspausdinta pirmą kartą. Jo tiesus, tačiau atjautimo kupinas pamokslavimas yra nukreipęs milijonus žmonių į tikrąją laimės ir ramybės šaltinį – Jėzų Kristų. Visi jo pamokslai ir raštai nuosekliai paremti Biblijos autoritetu.

LAIMĖS PASLAPTIS aiškina Jėzaus mokymą Kalno pamoksle. Dr. Greimas yra įsitikinęs, kad mūsų Viešpats buvo sužinojęs „paslaptį, kuri leido Jam pakilti virš gyvenimo aplinkybių ir baimės dėl ateities“. Jis padrašina ir mus siekti šios laimės, kurios mokė Jėzus – ne tos paviršutiniškos laimės erdvėje ir laike, bet tokios, kuri išlieka amžinai.

Bilis Greimas

Grei-215 Laimės paslaptis

/Vertė D. Inkenaitė – Šiauliai, „Jona“.

ISBN 9986-401-06-2

UDK 23/28

Bilis Greimas

LAIMĖS PASLAPTIS

SL 658. Tiražas egz. Užsakymas .

Išleido Lietuvos krikščioniško fondo leidykla „Jona“,

Tilžės 126a, 5400 Šiauliai. Spausdino .